R.S.B.
5,4.
16

PINDARI
CARMINA SELECTA.

OLYMP. I. II. IV. V. IX. XI. XII. XIV.
PYTH. I. VI. VII. IX. XI.
NEM. I. XI.
ISTHM. III. VII.

ZUR BIBLIOTHEK DES GYMNASIUMS ZU N. RUPPIN.

CUM SCHOLIIS SELECTIS

SUISQUE NOTIS

IN USUM ACADEMIARUM ET SCHOLARUM

EDIDIT

VII Db 1126

FRIDERICUS GEDIKE

Supremi Senatus eccleſiaſtici conſiliarius, et Gymnaſii Fridericiani Berolinenſis Director.

BEROLINI,

TYPIS ET SUMTIBUS I. F. UNGERI.

MDCCLXXXVI.

PA
4274
A3
1786

LIBRARY
MAY 1 1964
UNIVERSITY OF TORONTO

896330

Dublette
der Brandenburg. Landes- u. Hochschul-
Bibliothek Potsdam

VIRO ILLVSTRISSIMO

EIDEMQVE DOCTISSIMO

VIRTVTVM NOBILITATE NON MINVS

QVAM AVITO GENERIS SPLENDORE

CONSPICVO

HIERONYMO

MARCHIONI DE LUCCHESINI

FRIDERICI REGIS MAXIMI FAMILIARI

MVSARVM OMNIVM ALVMNO

LITTERARVM TAM VETERVM

QVAM RECENTIORVM

ET INTER EAS GERMANICARVM INPRIMIS

NON SOLVM JVDICI

SED AMATORI QVOQVE STVDIOSISSIMO

SVO ET GYMNASII FRIDERICIANI

FAVTORI INDVLGENTISSIMO

LIBELLVM HVNC

EXIGVVM DEVOTI ANIMI DOCVMENTVM

EA QVA DECET

VIRTVTVM ET MERITORVM VENERATIONE

D. D. D.

EDITOR.

Ad TE, quem veteres Muſae dignantur amore,

Dircaei Cygni transvolat umbra levis.

Qui ſi nunc redeat, non currus diceret ille

Theronis celeres, non Hieronis equum;

Diceret ille SENEM, quem ſecula ſera ſtupebunt,

Praeſidium populis, atque perenne decus;

TEque ſimul caneret, quem dignum carmine grandi

Concelebrare timet Muſa puſilla mea.

rum ſtudio deeſſe; ſed quum intelligerem, praeclariſſimam Viri ſummi deque me ipſo magnopere meriti Heynii editionem viris potius accommodatam eſſe, eruditionis et librorum copia abundantibus, quam adoleſcentulis, animum ipſe adjeci ad collectionem Pindaricam, quae parvo parabilis pretio eum tamen interpretationis apparatum contineret, ut aliis commentariis facile carere poſſent adoleſcentes, eorumque, ſi hac mea opella uti velint, magiſtri. Exiſtimabam igitur, neceſſe eſſe, ut ejusmodi collectio integra quidem Pindari carmina complecteretur, ſed non omnia, ne major libri moles majusque pretium illius uſui obſtaret. Et omnino ſufficere poteſt ad lectiones ſcholaſticas hic, quem ſelegi, Pindaricorum carminum numerus, et qui in hisce ingenium exercuerint, non deſiderabunt illi amplius operam meam.

In textu conſtituendo maxima quidem ex parte cum Heynio ſecutus ſum editores Oxonienſes, ſed nec horum nec ulli recenſioni me ita addixi, ut nefas haberem a vulgata lectione recedere, ubicunque id ſenſus atque contex-

contextus poſtulare videbatur. Revocavi igitur hic illic lectiones antiquas ab Oxonienſibus aut a Schmidio immerito ejectas, recepi nonnullas codicum lectiones temere neglectas, immo et conjecturas interdum in textum migrare juſſi partim alienas, inprimis Heynii, partim et meas, quod tamen rarius factum. Omnino autem in textu conſtituendo Heynii inprimis judicia ſecutus ſum, quare ex meis quoque conjecturis eas prae ceteris in textum recipere non dubitavi, quas jam olim in mea Olympiorum et Pythiorum verſione germanica prolatas calculo ſuo probaverat Vir Celeberrimus, elegantiarum poetae noſtri veriſſimus judex. Ubicunque autem a vulgata lectione receſſi, lectorem in notis textui ſubjectis monere nunquam neglexi.

Praeterea notis illis criticis omnem graviorem lectionis varietatem ex egregia Heynii editione excerptam complexus ſum, omiſſis tamen levioribus, quae ſenſum ipſum aut omnino non aut parum afficiunt, iis præſertim, quæ nonniſi metrum reſpiciunt. Fateor enim, metrum me in hac editione adole-

 ſcentu-

ſcentulorum in uſum parata minus curaſſe. Non equidem adeo hoſpes ſum in re critica, ut neſciam, critico veterum poetarum editori ne minimam quidem lectionis varietatem prorſus eſſe negligendam, quum falſiſſima quaeque lectio ſaepe tamen ad veram inveniendam nec opinato viam ſternat. Sed nunc non erat his locus, quumque codices novos conferre non liceret, ad meum conſilium ſufficere credebam, ſi ex ampla variantium lectionum copia, quam accuratiſſime congeſſit Vir ſummus Heyne, ea tantum excerperem, quae adoleſcentibus in Pindari lectione verſantibus aut neceſſaria, aut ſaltem utilia fore credebam.

Omnino autem accuratius in interpretatione Pindari verſari decreveram quam in notis criticis. Nec eſt, quod timeam ne haec opera mea inutilis eſſe videatur. Quam parum enim Schmidii, Benedicti et aliorum ſatis copioſi commentarii profuerint Pindaro ejusque lectoribus, nemo fortaſſe magis ſaepiusque intellexit quam ego, quum ſaepiſſime commentarios iſtos fruſtra evolverem et

aut

aut nullam lucem aut pro luce fumum invenirem, in locis praecipue obſcurioribus, ad quos declarandos ſenſus aliquis poeticae virtutis vel ſpiritus audacior et ad Pindaricam ſublimitatem aſſurgens requiritur, quo ante Heynium, verae poetarum interpretationis omnino principem, caruere omnes Pindari interpretes.

Ut igitur interpretationem adjuvarem, ſubjeci textui Scholia, non omnia tamen, ſed ſelecta, omiſſis iis, quae aut falſam haberent interpretationem, aut futilem. Abjeci omnino omnia, quae tunc inutilia et aliena mihi videbantur, quanquam ingenue fateor, me poſtea, quum in meo ipſius commentario ſcribendo verſarer, hic illic nonnulla inveniſſe, quae non fuerant abjicienda, quare commentario meo multa inſerui ſcholia antea a me neglecta. Quod autem omnino ſcholia adjeci, id eo conſilio feci, ut adſueſcerent adoleſcentes ſcholiorum uſui. Quare etiam conſulto interdum retinui falſam aut ineptam Scholiorum interpretationem, ut in ea dijudicanda ingenium exercerent, eamque cum mea interpretatione conferrent ſuisque ipſi oculis cernere diſce-

diſcerent. Ordinem Scholiorum invertere, ubi id utile mihi videbatur, religio non fuit. Ad Olympia carmina Scholia et veterum et recentiorum promiſcue excerpſi, et in ceteris quoque carminibus interpretandis interdum ex alio loco in alium transtuli Scholia (e. gr. pag. 159.)

Denique, quod ad commentarium meum in fine adjectum attinet, quem inter varios eosque diverſiſſimos labores interruptis horis et ſubitanea opera fere conſcripſi, omiſi omnes locos in ſcholiis recte et ſatis accurate expoſitos, niſi forte quaedam addenda aut corrigenda haberem. Nullus tamen erit locus paulo obſcurior, & in Scholiis nondum ſatis illuſtratus, cui non in commentario meo pro viribus lucem adſpergere conatus ſim. Multae interpretationes meae novae ſunt, et aut ex ipſo Pindari contextu, aut ex aliorum autorum comparatione hauſtae, nec inutile eſſe credidi, longiores interdum aliorum autorum locos inſerere, ſi ad Pindari locum illuſtrandum facem praeferrent. Multos locos aliter nunc explicavi, ac olim in verſione mea, quod nemini

mini mirum videbitur, qui diem diem docere meminerit. Notas Heynii, quae ad interpretationem ſpectant, omnes fere meo inſerui commentario, ipſis Viri eximii verbis retentis, ne quid ponderis illis decederet. Saepe dolui, non plures locos Pindari ab hoc Germaniae in litteris humanioribus praeceptore explanatos eſſe. Quod ſaepius tamen ab illius interpretatione receſſi, neminem minus miratarum eſſe pro certo habeo, quam ipſum, quippe qui optime noverit, in poetis nec in ullo magis quam Pindaro interpretum diſſenſum vitari non poſſe. Ubique autem, ubi aliorum vel emendandi vel interpretandi conatus improbandi mihi videbantur, feci id ſine ira et impudentia, multo minus, ſi quem erraſſe crederem, conviciorum plauſtra exoneravi. Exulat enim, et utinam ſemper exulet, e Germaniae finibus antiqua illa criticorum inhumana ruſticitas, quae aliorum interpretum errores velut ſcelera ſervilibus convi ciis et ſibilis proſcindit. A quo more, quamquam doctiſſimorum criticorum exemplis ita quaſi ſancito, ut ne nunc quidem omnes eum anti-

antiquare audeant, equidem ſemper ero alie-niſſimus. Spero igitur fore, ut et mihi, ſicubi erraverim, ignoſcant viri docti meque ſine ira in rectam deducant viam.

Scripſi Berolini. Id. Maj. MDCCLXXXVI.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ά

ἹΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙῼ.

Ἐπιγέγραπται ἐπινίκιος Ἱέρωνι, τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ, νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν ογ´ (rectius οε´) Ὀλυμπιάδα· ἢ ὡς ἔνιοι, ἅρματι. συνέβη δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τὴν οή Ὀλυμπιάδα, ἐν ταύτῃ τελευτῆσαι. τὸ δὲ ὄνομα τοῦ νικῶντος ἵππου Φερένικός ἐστι. ἦν δὲ Ἱέρων Δεινομένους παῖς· Δεινομένους δὲ παῖδες τέσσαρες· Γελων, Ἱέρων, Πολύζηλος, καὶ Θρασύβουλος. τὸ γένος τύραννος Συρακουσίων τῶν ἐπὶ Σικελίαν. ἔσχε δὲ υἱὸν Δεινομένην. νικήσας δὲ τὰ Ὀλύμπια ἀνεκήρυξεν ἑαυτὸν Συρακούσιον καὶ Αἰτναῖον, κτίσας τὴν παρακειμένην πολιν τῇ Σικελίᾳ Αιτνην, ὁμώνυμον τῷ ὄρει.

Argumentum.

Haec ode in laudem Hieronis, Regis Syracuſanorum, eſt conſcripta. Poeta celebrat illius juſtitiam, ſapientiam, praeterea equum, quo vicerat, et locum, ubi Olympica certamina inſtituebantur. Ab eo loco, nempe *Peloponneſo*, occaſionem arripit digrediendi ad vulgatam de Tantalo et *Pelope* fabulam, unde ad Hieronem regreſſus, felicitatem, quae ſequitur Olympionicas, deſcribit. Poſtremo concludit carmen voto, ut deus gloriam Hieronis conſervet.

Στροφὴ ά. Κώλων ιζ΄.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου.
Εἰ δ᾽ ἄεθλα γαρύεν

Ἔλδεαι

V. 1. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Οὐδὲν ἕτερόν τι αὐτῷ τὸ προοίμιον βούλεται, ἢ τεσσάρων ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων συγκριτικῶς ἐπιδοξότερον τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀποφῆναι. τεσσάρων γὰρ ὄντων τῶν ἱερῶν ἀγώνων, καὶ αὐτὰ τὰ κοσμικὰ στοιχεῖα ἰσάριθμα ὄντα τοῖς ἀγῶσι παραλαμβάνει, τῇ τῶν φιλοσόφων ἑπόμενος γνώμῃ, οἱ ἐκ τοῦ ὕδατος ἔφασαν καὶ τὰ ἄλλα τρία στοιχεῖα συνίστασθαι. ἀρχὴ γὰρ τῶν ὅλων κατὰ Θαλῆν τὸ ὕδωρ.

V. 2—4. ὁ νοῦς· ὁ χρυσὸς ἐν ἅπασι τοῖς κτήμασι τοῦ δυνατοῦ πλούτου οὕτω διαλάμπει, ὡς ἐν νυκτὶ πῦρ καιόμενον· ἀπὸ κοινοῦ τὸ διαπρέπει. — Μεγάνορος] ἤτοι τοῦ αὐξάνοντος τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων καὶ ποιοῦντος μείζονα φρονεῖν τῶν καθηκόντων· ἢ ὅτι αὐτομεγάνωρ ἐστὶ, διὰ τὸ πολλὰ δύνασθαι κατεργάσασθαι. — Ὁ δὲ νοῦς τοῦ προοιμίου ὅλος τοιοῦτος· ὥσπερ τὸ μὲν ὕδωρ τῶν ἄλλων στοιχείων, ὁ δὲ χρυσὸς τῆς λοιπῆς ὕλης προτιμώτερος, οὕτω καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν προτιμώτερος τῶν ἄλλων.

V. 5—10. Εἰ δ᾽ ἄεθλα] ἆθλα νῦν εἴρηκε τὰ ἀγωνίσματα. ἔλεγον δὲ οὕτω καὶ τὰ ἔπαθλα. Πρὸς ἑαυ-

τὸν

Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος
Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν.

v. 16. ἱκόμενοι] Ita codd. nonnulli. Jungenda αὐδάσομεν — ἱκόμενοι. Vulgo ἱκόμενους. Invenitur et ἱκομένοις.

τὸν δὲ ἐκφέρων εἶπεν, ὦ φίλον ἦτορ, εἰ δὲ καταλέγειν ἆθλα βούλει, νομίζε ὡς ἐν ἄστροις ἥλιον φαεινότερον, οὕτως ἐν ἄθλοις τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα πρωτεύειν. — Γαρύεν] φωνεῖν, καταλέγειν, ὑμνεῖν. δωρικῶς δὲ, τὸ γαρύεν, τοῦ Ι ἐκλείψαντος. — Ἐν ἁμέρᾳ] πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ἄστρων, ἅτινα κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξασθενῆ φαίνεται. — Ἔρημον εἶπε τὸν αἰθέρα, διὰ τὸ ἄγαν πυρῶδες καὶ μὴ πλησιάζειν αὐτῷ ζῶον ἐν τῷ ἀσφαλεῖ.

V. 11 ⟶ 17. Πολύφατος] ὁ πολύφημος, ὁ ὑπὸ πολλῶν φημιζόμενος, καὶ λεγόμενος πολυθρύλλητος. — ἀμφιβάλλεται] κοσμεῖται καὶ περιλαμβάνεται, πλέκεται. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν στεφάνων. — Κρόνου παῖδα]

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιζ.

Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν.
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν αώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. — Ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου

Λαμ-

παῖδα] οὕτως δέξασθαι δεῖ· εἰς τὴν τοῦ Ἱέρωνος ἐλθόντας ἑστίαν, τὸν τοῦ Κρόνου παῖδα, τὸν Δία ὑμνεῖν. πιθανώτερον γὰρ τῆς νίκης Ὀλυμπιακῆς οὔσης, τὸν Ὀλύμπιον Δία παρὰ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ ἀνυμνεῖσθαι.

v. 18—21. θεμιστεῖον] τὸ δίκαιον. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει. οἱονεὶ θεραπεύει. — Πολυμάλου] τῆς εὐδαίμονος ἀπὸ μέρους. — Δρέπων] ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον· οἱονεὶ, ἀφ᾽ ἑκάστης τὸ ὠφέλιμον καρπούμενος.

v. 22—26. Ἀγλαΐζεται] τῷ αώτῳ τῆς ᾠδῆς ἀνθεῖ, τουτέστιν ἐν ταῖς ᾠδαῖς. — Παίζομεν] ὡς πρὸς τράπεζαν, οὐ τὸ σπουδαῖον. λύρα δὲ περιεφέρετο τοῖς δειπνῶσιν. — φίλαν] τὴν φιλοποιὸν, φιλικὴν, ἤγουν φίλους συνεστιωμένους ἔχουσαν.

v. 26—31. Δωρίαν] ὅτι Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἥρμοσται τῷ Πινδάρῳ ἡ λύρα. ἁρμονίαι δὲ πλείονες· Δώριος, Φρύγιος, Λύδιος. Δώριον δὲ μέλος σεμνότατόν ἐστι. πασσάλου δὲ, ὅτι ἐπὶ πασσάλων ἔκειντο αἱ κιθάραι. —

Πίσας]

Λάμβαν᾽· εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκȣ χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ᾽ Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. Λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ᾽ εὐάνορι Λυδȣ

Πίσας] τόπος ἐν Ἤλιδι ὑπὸ ὑψηλῶν ὄχθων περιεχόμενος. ἔνιοι δὲ ὑποσυγχέȣσι τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν. ȣ̓κ ὀρθῶς δέ. διέστηκε γὰρ ἀπ᾽ ἀλλήλων τὰ χωρία σαδίοις πεντήκοντα. — Φερενίκȣ] ὄνομα τȣ νικήσαντος ἵππȣ. Ἀναλάμβανε ὦ Πίνδαρε τὴν φόρμιγγα καὶ ὕμνει τὸν Φερένικον, ἵππον τȣ Ἱέρωνος, καὶ τὴν Πισαν, εἰ ἄρα σοι ἡ τȣ́των χάρις τὸν νȣν ηὔφρανεν.

v. 32—34. παρ᾽ Ἀλφεῷ] ἐν Ἤλιδι. ὁ γὰρ Ἀλφεὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ τὰς πηγὰς ἔχει, καὶ ἀπ᾽ αὐτῶν ἀρχόμενος περιῤῥεῖ καὶ τὴν Ἦλιν. — σύτο] ὥρμα πρὸς τὸν δρόμον. — Ἀκέντητον] τὸ ταχὺ καὶ πρόθυμον τȣ ἵππȣ δηλοῖ. ȣ̔́τως ὥρμησεν ὡς μὴ δεῖσθαι κέντρȣ καὶ μάστιγος. — Κράτει] ἤγȣν τῇ νίκῃ.

v. 35—37. ἱπποχάρμαν] καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι ȣ̓ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ᾽ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείᾳ. — Λάμπει δέ οἱ] αὐτῷ ἤτοι τῷ ἵππῳ ἢ τῷ Ἱέρωνι, ὃ καὶ βέλτιον.

Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδῶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν
Κλωθὼ, ἐλέφαντι Φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον. —
Ἦ θαύματα πολλὰ,

Καὶ

v. 43. θαῦμα τὰ πολλὰ. Sic omnes codd., omnesque edd. ante Schmidium, qui Euſtathium ſecutus θαυματὰ (pro θαυμαστὰ) repoſuit. Ed. Oxon. dedere θαύματα (ſc. γίνεται, ut non opus ſit Aretii conjectura ἦν pro ἦ). Sic et Cel. *Heyne*, qui tamen praefert antiquiorem lectionem, et θαῦμα non minus quam μῦθοι jungit cum ἐξαπατῶντι. Tunc (κατὰ) τὰ πολλὰ eſt *ſaepe*.

v. 38. ἐν τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Πέλοπος. τουτέστιν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. — Λόγος τὶς τοῖς ἱστορικοῖς ἐπὶ τὸ μυθικώτερον πέπλασται· ὡς οἱ θεοὶ ἐπὶ ἑστίαν ἐκάλεσαν τὸν Τάνταλον, εἰς ἔρανον. ἐπειδὴ οὖν καὶ αὐτὸς ὁ Τάνταλος τῷ τοῦ ἐράνου τρόπῳ ἀντεισφέρειν τοῖς θεοῖς εὐωχίαν ἠπορήσεν, ἀσεβοῦς ἐπιχειρήματος πρόφασιν τὸ ἄπορον ἔσχε. διακόψας γὰρ τον Πέλοπα ἐγκαθῆκε λέβητι, καὶ ἑψήσας, τοῖς θεοῖς παρέθηκε. μόνην δὲ Δήμητρα τῶν κρεῶν ἀγνοίᾳ μεταλαβεῖν λέγουσι, τινὲς δὲ, τὴν Θέτιδα. γνωρίσαντα δε τὸν Δία Ἑρμῇ προστάξαι, ἐγκαθεῖναι πάλιν λέβητι τὰ κρέα, καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα ἀποδοῦναι. τῆς Δήμητρος δὲ τὴν ὠμοπλάτην αὐτοῦ φαγούσης κατ' ἄγνοιαν, ἐλεφάντινος ὦμος ἐτέθη αὐτῷ ὑπ' αὐτῆς.

v. 43 — 47. οἱ μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον ἰσχύουσι καὶ ἐξαπατῶσι τοῖς δεδαιδαλμένοις ψεύδεσι καὶ ποικίλοις.

πολλὰ

Καί πυ τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-
χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπιςον ἐμήσατο πιςὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔςι δ' ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ Δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.

πολλὰ γὰρ νομίζεται ἐκ τῆς φήμης, ὅτε τὸ ψεῦδος προςλάβη.

v. 48 — 52. ἡ δὲ χάρις τῆς ποιητικῆς γραφῆς καὶ τῆς κατὰ τὸν μῦθον ψυχαγωγίας, ἥτις καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἅπασιν ἡδέα τὰ πράγματα παρασκευάζει, τὴν παρ' ἑαυτῆς τιμὴν καὶ χάριν ἐπιφέρουσα πολλάκις καὶ τὸ ἄπιςον πιςὸν νομισθῆναι παρεσκεύασεν.

v. 53. 54. ὁ δὲ χρόνος, φησὶ, καὶ τὴν ἀλήθειαν προϊὼν ἀπογυμνοῖ.

v. 55 — 57. ἔςι δὲ καὶ προσῆκον ἀνθρώπῳ τὰ καλὰ πέρι τῶν θεῶν λέγειν. ἐλάττων γὰρ αἰτία. διὰ δὲ τούτου εὐσεβὲς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει. ὡς ὅτι δεῖ μηδ' ὅλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον.

[Αλλως]

Υἱέ Ταντάλου, σὲ δ', ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι·
Ὁπότ' ἐκάλεσε πα-
τὴρ τὸν εὐνομώτατον
Ἐς ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
Ὕπατον εὐρυτίμου
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα

[Αλλως] ἔςι δὲ εἰκὸς ἀνθρώπῳ εὔφημα περὶ θεῶν λέγειν, καὶ μὴ βλασφημοῦντα λέγειν αὐτοὺς ἀνθρωποφάγους καὶ γαςριμάργους.

v. 58. 59. ἐγὼ δὲ σε ὦ Πέλοψ ἐναντία ταῖς τῶν προτέρων δόξαις ἐγκωμιάσω· ἀντὶ τοῦ ἐναντια καὶ ετερα οἷς εἶπον οἱ πρότεροι ποιηταὶ δοξάσω σε καὶ ἐρῶ· οἱ μὲν γὰρ σε ἔθεντο τεθνεῶτα, ἐγὼ δὲ κλαπέντα.

v. 60—64. ἐκάλεσε] δῆλον, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐκάλεσεν. — εὐνομώτατον] δικαιότατον, ἐπεὶ ἀντίδοσις ἦν ὧν ὑπὸ θεῶν ἀγαθῶν ἔπαθεν. — ἔρανον] ἤγουν τὴν ἀμοιβαίαν δεξίωσιν. — Σίπυλον] οἱ μὲν πόλεως ὄνομα· οἱ δὲ ὄρος περὶ τὴν Λυδίαν, ὅθεν ὁ Πέλοψ. — Ἀγλαοτρίαιναν] τὸν Ποσειδῶνα, τὸν τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενον.

v. 65—70. χρυσέαισι] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ χρυσῶν ἵππων· ἀντὶ τοῦ ἅρματι χρυσῷ. — δευτέρῳ χρόνῳ] προτέρῳ ἐχρῆν εἰπεῖν. πρεσβύτερος γὰρ Γανυμήδης Πέλοπος.

Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

v. 69. ἐνθ' ἀνωτέρῳ χ. emend. Pauw. Temere. δευτέρῳ χ. cum Cel. Heynio accipio pro vulgari ἄλλῳ, ἑτέρῳ χ. Nec enim ferendum Scholiaſtae Hyperbaton, qui δευτέρῳ χ. jungit cum μεταβᾶσαι.

v. 80. ἀμφὶ δεύτατα. Vulgo ἀμφιδεύτατα ſine ſenſu. Illud jam Athenaeus (l. 14) habet de

v. 72—76. ὡς δὲ ἀφανὴς ἐγένε, καὶ οἱ ζητοῦντες σε κενοὶ καὶ ἄπρακτοι ὑπέστρεψαν, μὴ ἄγοντες σε τῇ μητρὶ Εὐρυανάσσῃ τὸ ὄνομα, οἱ γείτονες διαδεδώκασιν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς σε κατακεκόφθαι τοῖς θεοῖς εἰς εὐωχίαν, ψευδῆ λέγοντες.

v. 77—81. Ζέοισαν ἐπ' ἀκμάν] ἀντὶ τοῦ εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. — τάμον] οἱ Ταντάλου δορυφόροι ἔταμον τῇ μαχαίρᾳ· καὶ μέρος ἑκάστῳ τῶν θεῶν μέλος ἀποδιδόντες ἐν τῇ τραπέζῃ ἔθηκαν. — δεύτατα] ἢ τὰ ἔσχατα ἢ τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι.

'Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν. —
Ἀφίσταμαι. ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος οὗτος. ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν
Ἄ-

de *ſecundis menſis* intelligens, praeterea codd. nonnulli et ed. Ald. Unus ex Schol. δεύτατα-τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, ut legiſſe videatur δευτὰ τὰ κρεῶν, a δεύειν. Pauw emendat ἀμφίδευτα τὰ κρεῶν, quod explicat *lebeti immerſa*. Equidem cum Heynio τραπέζαις ἀμφὶ jungo, et δεύτατα κρεῶν de *extremis partibus* accipio, quum humerus tantum conſumtus fuerit.

v. 84. ἀκέρδειαν leg. cod. Pal. Hinc idem v. ſq. κακάγορος.

v. 82—85. ἄπορα] ἀντὶ τοῦ ἄπορον, ἤγουν μαινόμενον. — γαστρίμαργον] ἀκρατῆ τῆς γαστρός. — Ἀφίσταμαι] μακρὰν καὶ πόῤῥω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα περὶ θεῶν λέγειν. — Ἀκέρδεια] οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν. ἀκέρδεια δέ ἐστιν ἡ βλαβή. — κακαγόρως] Δωρικὴ ἀνάγνωσις. ἀεὶ γὰρ ἡ αἰτιατικὴ παρ' αὐτοῖς, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ Υ λαμβάνεται διὰ μόνου τοῦ Ω.

v. 86—90. Ὀλ. σκοποὶ] οἱ ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, τουτέστιν οἱ θεοί. — Καταπέψαι] ἀντὶ τοῦ, διοικῆσαι ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ. — Κόρῳ] τῇ ὕβρει καὶ ἀλαζονείᾳ. διὰ τοῦ κόρου, φησὶ,

Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ Πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσυνᾶς ἀλᾶται.

Σ. γ. Κ. ιζ.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον
Μετὰ τριῶν τέταρτον

Πόνον·

v. 97. Pauw em. *τέταρτος*, ut Tantalus ſit *quartus* poſt Siſyphum, Tityum et Ixionem. Sed vulgatum *τέταρτον* eandem vim habere poteſt.

φησὶ, προσείληφε τὴν ἄτην, ἀδυνατήσας κατασχεῖν τὴν εὐδαιμονίαν. — ὑπέροπλον] ὑπερβολικὴν καὶ ἀμήχανον.

v. 91—94. Τὰν οἱ π.] τὴν ἄτην φησὶν ὑπερκρέμασεν αὐτῷ· ἄταν δὲ εἶπε τὸν λίθον. — Πατὴρ] ὁ Ζεύς. — Τὸν-μενοινῶν] ὅντινα λίθον ἐπιθυμῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀπώσασθαι καὶ μὴ δυνάμενος, εὐφροσύνης ἀλᾶται· ἀντὶ τοῦ, ἐν πόνοις ἐστὶ, προσδοκῶν ἀεὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Ταντάλου κολάσεως ἕτεροι ἑτέρως λέγουσιν. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν φασὶν ὑποκεῖσθαι Σιπύλῳ, τῷ Λυδίας ὄρει. Ὅμηρος δὲ αὐτὸν ἑτέρως ὑποτίθησι τιμωρεῖσθαι. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ, Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς· πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ.

v. 95—98. ἀπάλαμον] δεινόν, περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ

Πόνον· ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
Θέσσαν. Εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

A. γ'.

κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν. — ἐμπεδόμοχθον] διηνεκῶς μοχθηρόν. — Μετὰ τριῶν τ.] ἢ ὅτι ἐν ᾅδου μετὰ τριῶν τέταρτος κολάζεται, Σισύφου, Τιτυοῦ, καὶ Ἰξίωνος, ἢ ὅτι μετὰ τριῶν, τῶν Πεινῆν, διψῆν, ἑστάναι, τέταρτον πόνον τοῦτον ἔχει, τὸ τῷ λίθῳ κολάζεσθαι.

v. 101 — 8. οἷσιν ἄφθιτον] δι' ὧν ἀθάνατον αὐτοὶ τοῦτον ἐποίησαν. — ἁμαρτάνει] ἀποτυγχάνει τοῦ πρέποντος λογισμοῦ. — Τοὔνεκα] διὰ τὴν ἀσέβειαν τοῦ Ταντάλου οἱ θεοὶ πάλιν ἐξ οὐρανοῦ τὸν Πέλοπα ἀπέστειλαν εἰς ἀνθρώπους.

v. 109 — 11. εὐάνθεμον] τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν λέγει. ὁ δὲ λόγος, οὕτως. πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἐλθόντι αὐτῷ ἡλικίαν, ὅτε καὶ αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἔστεφον μελαινοῦσαι τὸ γένειον, ἀντὶ τοῦ, ὅτε ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονεν. — Ἑτοῖμον] ἐπεὶ πᾶσι παρέκειτο. ἆθλον γὰρ ἦν τῷ νικῶντι. ἢ ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἡτοίμασεν, ἢ ὑπὸ τῶν μοιρῶν αὐτῷ ἡτοιμασμένον.

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. ἄγχι δ' ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
Παρ' ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· Φίλι-
α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάου χάλκεον·

Ἐμὲ

v. 112—22. Πισάτα π. π.] τοῦ Οἰνομάου τῆς Πίσης βασιλεύοντος. — Πολιᾶς] λευκῆς. — Ἄπυεν] ἐφώνει, προσεκαλεῖτο. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. — ἐς χάριν τ.] ἀντὶ τοῦ, εἰ χάρις ἐραστοῦ πρὸς ἐρώμενον. ἢ Κυπρίας, τοῦ γάμου· ἵν' ᾖ· εἴτι σοι χάρις ἐστὶ τοῦ ἐμὲ γῆμαι, συμπρᾶξον ἡμῖν. εἰ μὴ μέλλεις ἐναντιοῦσθαι τῷ ἔρωτι τῷ πρὸς τὴν Ἱπποδάμειαν. ταύτην γὰρ φίλια δῶρα τῆς Ἀφροδίτης εἶπεν.

v. 122—128. Ἱστορία. Οἰνόμαος ὁ πατὴρ Ἱπποδαμείας, οὐ θέλων ἐκδοῦναι ταύτην εἰς γυναῖκά τινι, προὐκαλεῖτο πάντας εἰς ἅμιλλαν δρόμου, τοὺς θέλοντας αὐτὴν ἐγγυήσασθαι· θαῤῥῶν τῷ αὐτοῦ ἅρματι ταχυτάτῳ ὄντι, καὶ μηδένα οἰόμενος ὑπερβαλέσθαι ἂν αὐτὸν δυνηθῆναι. οὕτω δὲ ἐποίει τὴν ἅμιλλαν. τῷ μὲν μνηστῆρι ἐδίδου τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ αὐτοῦ ἅρματι φέρειν, καὶ προη-

γεῖσθαι

Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον·
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Θυγατρός· ὁ μέγας δε κίνδυ-
νος ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος
Ἄθλος γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.—
Ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀ-
κράντοις ἐφάψατ' ὢν ἔπεσ-
σι. τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς

γεῦσθαι τοῦ δρόμου. αὐτὸς δὲ ὄπισθεν ἰὼν, καὶ τῇ χειρὶ φέρων ἔγχος, ὁπότε ἔμελλε τὸν μνηστῆρα παρελθεῖν, ἔβαλλέ τε τῷ ἔγχει, καὶ ἀνῄρει. τρεῖς οὖν πρὸς τοῖς δέκα ὀλωλεκὼς, ἡττήθη ὑπὸ Πέλοπος. ὁ γὰρ ἡνίοχος αὐτοῦ τοῦ Οἰνομάου Μυρτίλος ἐφθάρη χρήμασιν ὑπὸ τοῦ Πέλοπος, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τι καὶ τὸν Οἰνόμαον ἐνθεῦτεν ἡττηθῆναι παρασκευάσῃ· οὗ γενομένου Πέλοψ Ἱπποδάμειαν ἔσχε.

v. 132. ἐν σκότῳ] ἀντὶ τοῦ, ἀκινησίᾳ καὶ ἀκλείᾳ καθεζεός.

v. 136. Πρᾶξιν φίλαν] ἀντι τοῦ ἀπόβασιν πράξεως προσφιλῆ.

v. 139. ἀγάλλων] κοσμῶν, τιμῶν.

Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Σ. δ. Κ. ιζ'.

Ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν
Παρθένον τε σύνευνον.
Τέκε δὲ λαγέτας ἓξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. τὸ δὲ κλέος

Τηλό-

v. 140. ἐν πτεροῖσιν ἵππους] ὑποπτέρους, ἀντὶ τοῦ, ταχυτάτους. οὐ γὰρ πτερωτοὶ ἦσαν. Ἰστέον, ὅτι τὸ μὲν ἅρμα Πέλοψ πρῶτος ἔδειξεν, ἐκ Ποσειδῶνος λαβών.

v. 142—45. ἕλεν] οὐ πρὸς τὸ παρθένον κατὰ κοινοῦ εἴποις· ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλαβεν, ἐρεῖς. πρὸς δὲ τὸ βίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτησε καὶ ἐνίκησε. — λαγέτας ἓξ] ἡγεμόνας τῶν λαῶν ἡγουμένους. λέγει δὲ Ἀτρέα, Θυέστην, Πιτθέα, Ἀλκάθουν, Πλεισθένην, Χρύσιππον. — ἀρεταῖσι μεμαλότας] ἀνδραγαθίαις ἐν φροντίδι ὄντας, ἀντιστρέψας ἀντὶ τοῦ οἷς ἀνδραγαθία ἦσαν ἐν φροντίδι.

v. 146—51. νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις] Βοιωτικὴ ἡ φωνή. Βοιωτοὶ γὰρ αἱμακουρίας, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα λέγουσιν. ὁ δὲ νοῦς· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ὁ Πέλοψ ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις τελευτήσας τιμᾶται, παρὰ τῷ

τῷ

Τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀ-
λυμπιάδων, ἐν δρόμοις
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ᾽ ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Α. δ΄. Κ. ιζ΄.

Ἀέθλων γ᾽ ἕνεκεν. τὸ δ᾽ αἰ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,

Ὑπα-

τȣ̃ Ἀλφειȣ̃ ῥεύμασι, περίσημον ἔχων μνῆμα παρὰ τῷ πολυξένῳ βωμῷ. — Τύμβον αμφίπολον] τινές φασι μὴ μνῆμα, ἀλλ᾽ ἱερὸν τȣ̃ Πέλοπος· καὶ πρὸ τȣ̃ Διὸς αὐτῷ τȣ̀ς Ἠλείȣς θύειν, τȣ̃ Ἡρακλέȣς πρώτȣ κατὰ τιμὴν τȣ̃το πεποιηκότος. ἀμφίπολον δὲ λέγει ἢ τὸν περιπολȣ́μενον, διὰ τὸ ἐν μέσῃ εἶναι τῇ πόλει. (οἱ γὰρ οἰκισαὶ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσιν ἐθάπτοντο ἐξ ἔθȣς.) ἢ τὸν περιπολȣ́μενον ὑπὸ τῶν ἀγωνισῶν. φασὶ γὰρ ὡς ἐν μέσῳ τȣ̃ σαδίȣ ἦν. — Πολυξενωτάτῳ] ἐπεὶ πολλοὶ ξένοι εἰσρέȣσιν εἰς τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. βωμὸς γὰρ ἐν Πίσῃ, ἐφ᾽ ὃν θύȣσι πάντες οἱ ξένοι.

V. 152. τηλόθεν δέδορκε] ὁ νȣ̃ς· τὸ δὲ τῆς Ολυμπίας κλέος ἄνωθεν ἀπὸ τῆς τȣ̃ Πέλοπος οἰκήσεως ὁρᾶται. τὸ γὰρ δέδορκεν ἀντὶ παθητικȣ̃ τȣ̃ βλέπεται.

V. 157 — 60. ὁ δὲ νικῶν, ἐν τȣ́τῳ δηλονότι τῷ ἀγῶνι, περὶ τὸν ἐπίλοιπον αὐτȣ̃ βίον ἔχει εὐδίαν. ἤγȣν ἠρεμίαν γλυκεῖαν, ἕνεκα βραβείων ἀγῶνος· τȣτέσιν ἡσυχάζει μετὰ γλυκύτητος, ȣ̓ ζητῶν βραβεῖα ἑτέρȣ ἀγῶνος, ἅτε δὴ τῶν μεγίσων τετυχηκώς. εὐδίαν δὲ εἶπεν ἐκ μεταφο-

Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. — Ἐμὲ δὲ σεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή· πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
Θεὸς ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τοῦτο κῆδος, Ἱέρων,

ταφορᾶς τῶν ἐν θαλάσσῃ χειμαζομένων καὶ πεπαυμένων τοῦ κλύδωνος, — τὸ δ' ἀεὶ παράμερον] τοῦτο λέγει, ὅτι, εἴτις τὸν τῆς ζοῆς αὐτοῦ χρόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρὰ πάντων τιμᾶται, οὐκ ἔστι τούτου μεῖζον οὐδέν.

v. 163 — 65. ἱππικῷ νόμῳ] κατὰ τὸν νόμον τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς. — Αἰοληΐδι] Θηβαΐα. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ᾤκησαν τὰς Θήβας. τινὲς δε φασιν, ὅτι ἄνωθεν Αἰολεὺς τὸ γένος ὁ Πίνδαρος.

v. 165 — 170. πεπίσευκα, μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις, ἀμφότερα ἔχοντα, καὶ ἐπισήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν, καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον· ἅπερ τὰ δύο τῷ Ἱέρωνι πάρεσιν. ἔνιοι δὲ κατὰ τοῦ Πινδάρου αὐτὸ ἀκούουσιν. — δαιδαλωσέμεν] κοσμήσειν πτυχαῖς, ταῖς ποιήσεσιν, τῷ ὕμνῳ κατὰ περίφρασιν. ἐπεὶ διαιρεῖται εἰς σροφὰς καὶ ἀντισροφὰς καὶ ἐπῳδάς.

v. 171 — 179. ὁ θεὸς ἐπίτροπος ὢν, ἤγουν τὴν φροντίδα ἀναδεδεγμενος τῶν σῶν μεριμνῶν, βουλεύεται ἔχων ταύ-

Μερίμναισιν. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
E. δ'. K. ιγ'.
Σὺν ἅρματι θοῷ κλείξειν,
Ἐπίκουρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-
τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Ἐπ' ἄλλοι-
σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον
Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα παντᾷ!

ΠΙΝΔ.

v. 175. *γλυκυτέραν* cum *μερίμναισιν* jungi durum eſt, durius cum *ὁδὸν*. An *γλυκύτερον* pro Adv.?

την τὴν φροντίδα. εἰ δὲ μὴ ταχέως λίποι, ἔτι ἂν ἐλπίζω δοξάσειν σὲ σὺν ἅρματι ταχεῖ, δι' οὗ σὺ δηλονότι νικήσεις· σοῦ γὰρ νικήσαντος ἔσαι μοι πρόφασις καὶ ὁδὸς, ἀφ' ἧς με δεῖ ἐγκωμιάσαι. τὸ δὲ Κρόνιον, ἀκρωτήριον τῆς Πίσης. περὶ γὰρ τὸν Κρόνιον λόφον ἄγεται τὰ Ὀλύμπια.

v. 179—188. *Ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ μοῦσα βέλος, ἀντὶ τοῦ λόγον, τρέφει, τουτέσι διέπει. φυλάττει καρτερώτατον κατὰ τὴν ἰσχύν. — Μηκέτι πάπταινε] μηκέτι περίβλεπε καὶ ζήτει τῆς οὔσης εὐδαιμονίας ἐν σοὶ μείζονα. ἔχεις γὰρ τὸ τέλειον, βασιλεὺς γενόμενος. — Εἰη σέ] ὁ νοῦς· ειη δὲ σὲ μὲν τοῦτον τὸν χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν, ἐμὲ δὲ τοσαῦτα τοῖς νικηφόροις διαλέγεσθαι, τοῖς ἐγκωμίοις προφανῆ καὶ ἐπίσημον ὄντα διὰ τὴν σοφίαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν!*

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος β′,

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι,

ʽΑΡΜΑΤΙ.

Γέγραπται Θήρωνι Ακραγαντίνῳ, ἅρματι νενικηκότι τὴν ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. ἦν δὲ ὁ Θήρων ἀνέκαθεν ἀπὸ Οἰδίποδος. ἐκήδευσε δὲ Γέλωνι τῷ τυράννῳ, ἐπιδοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον προσωνομάσθη νομίσμα. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Θήρων τοῦ Πολυζήλου τοῦ ἀδελφοῦ Ἱέρωνος ἔγημε θυγατέρα, καθά φησι Τίμαιος. ἦν δὲ ὁ Θήρων υἱὸς Αἰνησιδάμου.

Argumentum.

Theron, rex Agrigenti, florentis Siciliae urbis, curru quadrijugo victoriam reportarat, hoc carmine concelebratam. Ex univerſo ejus conſilio et ordine apparet, Theronem ipſum et propiores illius majores fortunae ludum et aleam variis periculis adverſisque caſibus expertos eſſe, quorum tamen accuratiori notitia deſtituimur. Solatii cauſa poëta inter alia affert exempla familiae Cadmi, inprimis filiarum ejus, Semeles et Inus, quarum calamitatem excepit major felicitas. Quae quidem exempla eo minus inepta et otioſa ſunt, quum Theron a Cadmo ſuum quoque genus deduceret. Eidem poetae conſilio reſpondet etiam intexta locorum apud inferos praeclara deſcriptio. Concludit odam poeta ſui carminis regiaeque liberalitatis laude.

Στροφὴ α΄. Κώλων ιδ΄.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν᾽ ἥρωα,

v. 1 — 14. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι] οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες. πρῶτον γὰρ τὰ ᾄσματα συντίθενται· εἶθ᾽

Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἤτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετρασρίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπί,
Δίκαιον ξένον,
Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον ὀρθόπολιν·

Ἀντιστροφὴ ά. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,

Ἱερὸν

εἶθ' οὕτω πρὸς αὐτὰ καὶ ἡ λύρα ἁρμόζεται. — τὴν αἰτίαν δηλοῖ παρ' ἥν. ὁ νοῦς· τρία δὲ δεῖ ἐπαινεῖν· Δία, ὅτι τούτου ἱερὸν ὁ τόπος· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστησεν Ἡρακλῆς· διὸ ὑμνητέον αὐτὸν ὡς ἥρωα· ἄνθρωπον δὲ Θήρωνα. — Ἀκρόθινα πολέμου] πρὸς Αὐγέαν πολεμήσας, τῆς Ἤλιδος τύραννον, καὶ νικήσας, ἐκ τῆς λαφυραγωγίας τὰς ἀπαρχὰς τῶν λαφύρων προσαγαγὼν ἔκτισε τὸν ἀγῶνα. — Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος] τείχισμα ὄντα τῆς Ἀκράγαντος. Ἀκράγας δὲ πόλις καὶ ποταμὸς Σικελίας. — εὐωνύμων πατέρων] ἐνδόξων προγόνων. ὁ Θήρων ἀπὸ Κάδμου εἶχε τὸ γένος. — Ὀρθόπολιν] τὸν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις, ὡς ἐρυσίπολιν καὶ σωζόπολιν.

v. 15 — 17. Καμόντες] οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος πρῶτον μὲν ἦλθον εἰς Γελλαν· κἀκεῖθεν εἰς Ἀκράγαντα. οὐ

γὰρ

Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
Ὀφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτον
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς. —
Ἀλλ' ὦ Κρόνιε, παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφὰν,

γὰρ λέγει ὁ Πίνδαρος, ὅτι καμόντες τὴν Ἀκράγαντα ἔκτισαν· ἀλλ' ὅτι καθόλου καμόντες πολλὰ, ἔσχον τὴν Ἀκράγαντα. Ῥόδιοι γὰρ ἦσαν ἄνωθεν, καὶ στάσιν ἐμφύλιον ἀποφεύγοντες μετῴκησαν τὴν Σικελίαν, καὶ αὐτόθι πρός τινας βαρβάρους πολεμήσαντες ἔκτισαν τὴν πόλιν. — ἱερὸν οἴκημα ποταμοῦ] Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν οἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαι φησὶ, διὰ τὸ, ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. τὴν γὰρ ὀνομασίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔσχεν. Ἀρτέμων δὲ τὴν Γελλαν οἴεται δεῖν ἀκούειν· καὶ γὰρ ταύτην ὁμώνυμον εἶναι Γέλᾳ τῷ ποταμῷ, τοὺς δὲ Ἀκραγαντίνους Γελώων εἶναι ἀποίκους. — ἱερὸν δὲ εἶπεν οἴκημα τὴν Ἀκράγαντα, διὰ τὸ Ἀθηνᾶς αὐτόθι νεὼν εἶναι περιττῶς ἁγιστευόμενον. — Σικ. ὀφθαλμὸς] οἱονεὶ τὸ ἐξαίρετον καὶ λαμπρότερον ἦσαν τῆς Σικελίας· ἀντὶ τοῦ, οἱ περιφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι.

v. 18—25. αἰὼν ἔφεπε] εὔμοιρος βίος ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς, ἐκ πεπρωμένης τινός. — γνησίαις] οἰκείαις τῷ γένει αὐτῶν. — Ὀλ. νέμων] διοικῶν τὸ ἔδαφος τοῦ οὐρανοῦ, ἤγουν τὸν οὐρανόν. καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἄθλων· τουτέστι καὶ τὰ ἐξαίρετα ἆθλα τὰ ἐν Ὀλυμπίᾳ διδόμενα, καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Ἀλφειοῦ, ἤγουν τὸν Ἀλφειόν.

Πόρον τ' Ἀλφεοῦ,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,
Εὔφρων ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ή.

Λοιπῷ γένει! Τῶν δὲ πεπραγμένων
Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν,
Ἀποί-

v. 28. κόμισον] εὔχεται τοὺς ἀπογόνους Θήρωνος ἄρχειν τῶν Ἀκραγαντίνων.

v. 29—34. Τῶν δὲ πεπραγμένων] ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει. Θήρων ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας, γάμῳ συνάπτει τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾷν τὸν βίον μέλλοντος, Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται, κατὰ τὰς Γέλωνος προστάξεις· ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῷ δὲ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν, Ἱέρων φθονήσας ὁ ἀδελφὸς, καὶ πρόφασιν σκεψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον, ἀπελαύνει τῆς πατρίδος. ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ μὴ φέρων, γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν, ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ· καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ, συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ· φασὶ δὲ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα, διαλῦσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν, ὡς καὶ κηδείαν τινὰ πρὸς ἀλλήλους ποιήσασθαι· ἀδελφὴν Θήρωνος, Ἱέρωνος λαβόντος γυναῖκα. ὅθεν ὁ Πίνδαρος παραπέμψασθαι παραινεῖ τὰ προγεγεννημένα. ἡ οὖν διάνοια, αὕτη· σὺ μὲν ὦ Ζεῦ πρὸς τῇ
οὔσῃ

'Αποίητον ὀδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
'Εσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ὅταν θεȣ̃ μοῖρα πέμπῃ
'Ανεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. —
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις
Κάδμοιο κόραις, ἔπα-
θον αἳ μεγάλα. πένθος
Δὲ πιτνεῖ βαρὺ

ȣ̃ση εὐδαιμονίᾳ πλείονα δοίης ἀγαθά! εἰ δέ τι ἐν τοῖς φθάσασι χρόνοις συμβέβηκεν ἄτοπον, εἴτε δικαίως, εἴτε μὴ, τȣ̃το ȣ̓χ οἷον τέ ἐςιν, ȣ̓̔τε αὐτῷ τῷ χρόνῳ, ὥςε μὴ γεγενημένον ποιῆσαι. ἴσως δὲ λήθη ἄν τις γένοιτο τῶν κακῶν, ἀγαθῆς μοίρας διαδεξαμένης.

v. 35 — 38. ἐσλῶν ὑπὸ χαρμάτων] ὑπὸ γὰρ τῆς χαρᾶς τῶν γεγενημένων ἀγαθῶν τὸ κακὸν ἀφανίζεται. — θνάσκει] νικᾶται ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἐκπίπτει τῆς μνήμης, ὁπόταν εἰς ὕψος τὴν εὐδαιμονίαν ἀναφέρῃ ἡ μοῖρα.

v. 39 — 43. Ἕπεται δ. λ.] ȣ̃τος ὁ λόγος ἀκολȣθεῖ, ἤτοι ἁρμόζει καὶ ταῖς τȣ̃ Κάδμȣ κόραις. μεγάλων γὰρ κακῶν τυχȣ̃σαι (Ἰνὼ, Σεμέλη, Αὐτονόη, Ἀγαυὴ), πάλιν ἐκ μεταβολῆς μεγάλων ἀγαθῶν ἐκοινώνησαν. εὖ δὲ τῶν Κάδμȣ θυγατέρων τὸ παράδειγμα φέρει, ἐπεὶ ὁ Θήρων, ἄνωθεν Θηβαῖος, εἰς Λάϊον ἀνάγει τὸ γένος. — πιτνεῖ] καταπίπτει. τὸ δὲ βαρὺ πένθος ἀφανίζεται τῶν κρεισσόνων διαδεξαμένων ἀγαθῶν.

Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνȣ̃, τανύεθει-
ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δὲ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ,
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις, βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι, τὸν ὅ-
λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι
Βροτῶν κέκριται

Πεῖ-

v. 44—55. Ζώει ε. Ο.] ζῇ δὲ νῦν συνδιατρίβȣσα τοῖς ἐρανίοις θεοῖς. — φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς] τȣ̃το οἱ μὲν ἁπλῶς, διὰ την ἐν θεοῖς διατριβὴν, λεγȣσιν· οἱ δὲ, ὅτι ὡς ἐπιχωρία θεός. ἄγαλμα γὰρ αὐτῆς ὁ Κάδμος ἱδρύσατο ἐν Ὄγκαις, κώμῃ τῆς Βοιωτίας· ὅθεν Ὀγκαία Ἀθηνᾶ λέγεται. — παῖς ὁ κισσοφόρος] ὁ Διονυσος. — Ἰνοῖ] αὕτη δὲ ἡ Λευκοθέα. ὅτω γὰρ καλεῖται. ἡ γὰρ Ἰνὼ, μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς φυγȣ̃σα, ἦλθεν εἰς τὸν Ἰσθμὸν, καὶ ἐκεῖθεν ἥλλατο εἰς τὴν θάλασσαν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος. Τὸν δ' εἶδεν Κάδμȣ θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνὼ, Λευκοθέη, ἡ πρὶν μὲν ἔην βροτος αὐδήεσσα, Νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.

v. 55—61. ἦτοι βροτῶν] τοῖς ἀνθρώποις τὸ τέλος τȣ̃ βίȣ κατ' ȣ̓δὲν σαφές ἐςιν. ἡμέρα δὲ ἡσύχιος, ἡ τȣ̃ θανάτȣ.

Πεῖρας οὔ τι θανάτου,
Οὐδ᾽, ἀσύχιμον ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ᾽ ἁλίου,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ἐ. β΄. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ᾽, ἅ γε πατρώϊον
Τῶνδ᾽ ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ,
Ἐπί τι καὶ πῆμ᾽ ἄγει

B 5 Παλιν-

v. 65. ἅ γε ex emend. Pauwii. Vulgo ἅ τε.
v. 66. Pro Τῶν δ᾽ invenitur et τὸν δ᾽, idque melius.

νάτου. παῖδα δὲ ἡλίου τὴν ἡμέραν καλεῖ, ἐπεὶ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν γεννᾷ ἀνατέλλων.

v. 62—72. Ῥοαὶ] θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἀνθρώπους ὄντας ἀεὶ ἐν εὐθυμίᾳ διάγειν, ἀλλὰ πάντως καὶ ἀτόποις ἐντυγχάνειν, ἀνάγκη. — Οὕτω δὲ μοῖρ᾽] λέγει δὲ ὅτι ἡ μοῖρα τὴν ἄνωθεν ἐκ θεῶν ἐπελθοῦσαν τοῖς σοῖς προγόνοις εὐδαιμονίαν ἐπὶ δυστυχίαν μετέβαλεν. — ἐπάγει δέ τι καὶ πῆμα ἐναντιώτατον τῷ ἀγαθῷ ἐστιν ὅτε. ἀφ᾽ οὗ πήματος ἔστι θεάσασθαι κακῶς διατεθὲν καὶ τὸ Λαΐου γένος· ὃν δὴ συμβέβηκεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς φονευθῆναι Οἰδίποδος, ἐν ὁδῷ περιτυχόντα κατὰ τὴν Φωκίδα. καὶ ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν τὸ πρότερον αὐτῷ χρησμοδοτηθέν. ὁ δὲ Θήρων τὴν συγγένειαν ἔχει

πρὸς

Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ ὅπερ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
φονίᾳ γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμȣ
Τιμώμενος, Ἀδραςιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις·

Ὅθεν

v. 69. *παλιντράπελον.* Mallem equidem *παλιντράπελος.* — *Πῆμα* enim, quod felicitati ſuccedit, non ſatis commode *παλιντράπελον* vocari poſſe videtur. Ipſa potius tum aufugiens felicitas eſt *παλιντράπελος*, hinc et *μοῖρα.*

πρὸς τὸ γένος τὸ τȣ̃ Οἰδίποδος, καὶ διὰ τȣ̃το οἰκείως τοῖς περὶ αὐτὸν ἐχρήσατο λόγοις. — Μόριμος υἱὸς] ὁ κατὰ μοῖραν αὐτῷ γενόμενος.

v. 73 — 81. ἀλλαλοφονίᾳ] Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης ἀλλήλȣς ἀνεῖλον. — Ἀρήϊον] ἐξ Ἄρεος καταγόμενον. ἐξ Ἀφροδίτης γὰρ καὶ Ἄρεος Ἁρμονία ἡ προμήτωρ αὐτῶν. — λείφθη] ἐλείφθη δὲ λοιπὸν ὁ υἱὸς Πολυνείκȣς ἀναιρεθέντος, Θέρσανδρος, ὅςις αὐτῷ ἐξ Ἀργείας, τῆς Ἀδράςȣ θυγατρὸς, γέγονεν. — νέοις] ἐν τοῖς ἀκινδύνοις ἀγωνίςμασι καὶ πρέπȣσι νέοις.

Ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Α. γ΄. Κ. ιδ΄.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ᾽ ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάριτες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων

Ἀγα-

v. 82—86. ὅθεν σπέρματος ε. ρ.] ἀφ᾽ οὗ γένους τοῦ Θερσάνδρου ἔχουσι τὴν ῥίζαν οἱ περὶ Θήρωνα. τὸ δὲ γενος Λαΐου καὶ Οἰδίποδος ὁ Θήρων οὕτω κατάγει. Λαΐου Οἰδίπους· τούτου, Πολυνείκης· οὗ Θέρσανδρος· οὗ Τισαμενὸς· οὗ, Ἀντεσίων· οὗ, Θήρας· οὗ, Σάμιος. οὗτος ἔσχεν υἱοὺς δύο, Τηλέμαχον καὶ Κλύτιον· ὧν ὁ μὲν Κλύτιος ἔμεινεν ἐν Θήρᾳ τῇ νήσῳ· ὁ δὲ Τηλέμαχος κατῴκει ἐν χώρᾳ, ὅθεν συλλέξας δύναμιν ἔρχεται εἰς Σικελίαν, καὶ κρατεῖ τῶν τόπων· ἐξ οὗ Χαλκιοπεύς· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ, Θήρων.

v. 87—93. Ὀλυμπίᾳ] ἀντὶ τοῦ, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐνίκησεν. ἔσχε δὲ καὶ κοινὰς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτην νίκας, ἐν Ἰσθμῷ καὶ Πυθοῖ. — Ὁμόκλαρον] ἤτοι διὰ τὴν συγγένειαν φησὶν, ἢ ὡς ὁμοῦ ἱπποτροφούντων αὐτῶν καὶ ἀγωνιζομένων καὶ ὁμοῦ νικησάντων τεθρίππῳ. — Ἄνθεα] τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων. — Δυωδεκαδρόμων] δωδεκάκις γὰρ περιηρχέτο τὸν δρόμον τὰ τελεια ἅρματα.

Ἄγαγον. τὸ δὲ τυχεῖν
Πειρώμενον ἀγωνίας
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος, ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος,
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν
Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

Ε. γ΄. Κ. ή.

Ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. εἰ δέ μιν ἔχει
Τὶς, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλι-

v. 93 — 100. τὸ δὲ τυχεῖν] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν καὶ νικῆσαι τῶν δυσκόλων φροντίδων ἀπολύει. — ὁ μὰν πλοῦτος] ὁ νοῦς· ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος, καιρίως τῶν τε ἑαυτοῦ ἀγαθῶν καὶ τῆς ἀρετῆς ἀπολαύει, συνετὴν ἔχων τὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγορεύειν (leg. ἀγρεύειν) τὰ καλά. — Τῶν τε καὶ τῶν] ἀορίστως ἀντὶ τῶν πάντων. — ἀγροτέραν] τουτέστι ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν.

v. 105 — 8. τῷ „ἀπάλαμνοι φρένες" συναπτέον τὸ ἐνθάδε, ὅτι τῶν ἐνταῦθα ἀδίκων ἀπάλαμνοι φρένες αὐτίκα καὶ εὐθέως τιμωρίας καὶ ποινὰς ἐκεῖ δεδώκασιν. — ἀπάλαμνοι] ἀδιόρθωτοι, αἱ ἀπαιδαγώγητοι. — Διὸς ἀρχᾷ] Διὸς ἀρχὴν φησι τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἄνω διαγωγήν. φησὶν οὖν, ὅτι τὰ ἐν τοῖς ζῶσιν ἁμαρτήματα, κατὰ γῆς δικάζει τίς. λέγει δὲ τὸν Πλούτωνα τιμωρεῖσθαι αὐτούς.

Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τὶς, ἐχθρᾷ λόγον φράσας ἀνάγκᾳ.

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Ἶσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἶσα δ' ἐν ἁμέραις ἅλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέστερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-
τον· οὐ χθόνα ταράσσον-
τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρα-
τον ὀκχέοντι πόνον.

Α. δ'.

V. 113. Ταράσσοντες. Quid ſi χαράσσοντες legamus?

V. 107 — 122. ἴσον] οἱ δὲ ἄγαθοι ἐπίσης ἐν ταῖς νυξὶν, ἐπίσης δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἥλιον ἔχοντες, ἤγουν ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες, ἀπονέστερον, ἀντὶ τοῦ ἄπονον, ἀκοπίαστον ζωὴν νέμονται· τουτέστι διάγουσιν. — οὐ χθόνα ταράσσοντες] οὔτε γεωργοῦντες, οὔτε πλέοντες διὰ τὴν κενὴν καὶ ἄπορον δίαιταν. λέγει δὲ τὴν πενίαν. — Παρὰ τιμίοις θεῶν] ἤγουν τοῖς ἐν ᾅδου, τῷ Πλούτωνι δηλονότι καὶ τῇ Περσεφόνῃ. — εὐορκίαις] τουτέστι τρόποις εὐσεβέσι καὶ δικαίοις. — Τοὶ δ'] ἤγουν οἱ τῆς ἑτέρας μερίδος, οἱ κακοὶ δηλονότι, καὶ ἀπαιδαγωγήτους ἔχοντες γνώμας, πόνον ὀκχέοντι, τουτέστιν ὑφίσανται.

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν, ἐς τρὶς
Ἑκατέρωθι μείναντες,
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνȣ τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέȣσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσȣ̃ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀ-
γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·

v. 132. χέρσοθε κ' ἀπ' Conj. Pauw. Nil neceſſe.

v. 123—136. ὅσοι δὲ ἐκαρτέρησαν μέχρι τριῶν ἐμψυχώσεων εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη, εἴς τε τὸν ἐν ᾅδȣ μετὰ θάνατον, εἴς τε τὸν τῆς ζωῆς χρόνον, δίκαιοι γένεσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁσίαν φυλάξαι, ȣ̃τοι ἐςάλησαν εἰς ἣν ἔταξεν ὁ Ζεύς. ὅ ἐςιν, εἰς τὰς μακάρων νήσȣς, ἔνθα Κρόνος ἔχει τὴν ἐκεῖ κατοίκησιν. ἐν αἷς νήσοις πλησίον ȣ̎σαις τȣ̃ ὠκεανȣ̃, αἱ πλεῖςαι καὶ ἥδιςαι αὖραι τέρπȣσι πνέȣσαι. καὶ τὰ ἐν αὐταῖς ἄνθη, ὡς χρυσὸς ςίλβει. τὰ μὲν, ὄντα ἐκ τῆς γῆς· τὰ δὲ ἐκ τῶν δένδρων τῶν ἐν τῇ χέρσῳ· τὰ δὲ, ἐκ τῆς τῶν ὑδάτων ἀποῤῥοίας τρεφόμενα, οἱονεὶ ῥόδα, ὑάκινθοι, ἴα. ταῦτα γὰρ ὕδατι τρέφεται. ἐξ ὧν ἀνθέων οἱ δίκαιοι ταῖς ἑαυτῶν χερσὶν, ὅρμȣς πλέκȣσι καὶ ςεφάνȣς. ἐνδείκνυται δὲ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τέρψεως. τὴν δὲ τῆς μετεμψυχώσεως γνώμην Πυθαγόρας πρῶτος εἰσηγήσατο· ᾧ νῦν ὁ Πίνδαρος ἀκολȣθεῖ.

Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. ή.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος,
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. έ. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-

πα.

V. 142—148. Πηλεύς — ἀλέγονται] ἀριθμοῦνται, συγκαταλέγονται ἐν τοῖς εὐσεβέσι τοῖς κατοικοῦσι τὰς τῶν μακάρων νήσους. — καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ ἡ μήτηρ τεθνηκότα αὐτόθι ἤγαγεν, ἐπειδὴ τοῦ Διὸς τὴν ψυχὴν ἔπεισεν ἱκεσίαις. — Ἀστραβῆ κίονα] μεταφορικῶς εἶπεν. ἀστραβὴς δὲ λέγεται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ μὴ ῥαδίως συστρεφόμενος· ἄστρεπτον καὶ ἀμετακίνητον. — Κύκνον τ. θ. πόρεν] ἐθανάτωσε. Κύκνοι δὲ δύο· ὁ μὲν, Ἄρεος· ὁ δὲ Ποσειδῶνος. καὶ τὸν μὲν Ἄρεος κακῶς τὰ περὶ Θεσσαλίαν διαθέντα Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· τὸν δὲ Ποσειδῶνος, Ἀχιλεὺς στρατευσάμενον καὶ συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσίν. — Ἀοῦς παῖδ' Α.] τὸν Μέμνονα, τὸν Τιθωνοῦ τοῦ Λαομέδοντος καὶ Ἡμέρας.

πα. — Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας,
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πᾶν, ἑρμηνέων
Χατίζει. σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,
Ἄκραντα γαρύετον

Α. έ. Κ. ιδ'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Ἔπε-

v. 149—154. Ὠκέα βέλη] τροπικὸς ὁ λόγος. βέλη δὲ τὰς λόγους εἴρηκε διὰ τὸ ὀξὺ καὶ καίριον τῶν ἐγκωμίων. τὸ δὲ ὑπ' ἀγκῶνος, ὡς πρὸς τὸ φαρέτρας ἀκουστέον. — Ἑρμηνέων χατίζει] περὶ τῶν ποιημάτων ἑαυτοῦ διαλέγεται. τὰ ποιήματα οὖν φησὶ τὰ ἐμὰ ἑρμηνέων χρῄζει.

v. 154—159. Σοφὸς — φυᾷ] ἀντὶ τοῦ φύσει, τουτέστιν ἀπὸ φύσεως. οἱ μαθόντες δὲ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀπὸ μαθήσεως δὲ εἰδότες καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, πρὸς τὸν ἔχοντα δηλονότι τὴν ἰσχὺν ἀπὸ φύσεως, ὥσπερ κόρακες, λάβρως γαρύουσιν· ἀντὶ τοῦ κράζουσιν ἀπέραντα, παγγλωσσίᾳ, τουτέστι συγκεχυμέναις φωναῖς, πρὸς τὸν θεῖον ὄρνιθα τοῦ Διὸς, ἤγουν τὸν ἀετόν. τοιοῦτος δὲ ἐγὼ, πάντα σχήμασι καταποικίλλων τὰ ποιήματα, καὶ φράσει ποικίλῃ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἃ οἴκοθεν καὶ οὐκ ἀπὸ μαθήσεως ἐξεῦρον καὶ ἐμηχανησάμην. οἱ δὲ μαθόντες βοῶσιν ἄκραντα καὶ ἀτελείωτα, λάβροι καὶ σφοδροὶ ἐν παγγλωσσίᾳ καὶ πολυλογίᾳ, ὥσπερ κόρακες πρὸς τὸν ὄρνιθα τοῦ Διὸς· ἤγουν ἐμέ. ἀποτείνεται δὲ πρὸς τὸν Βακχυλίδην καὶ Σιμωνίδην.

Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Ἄγε, θυμὲ! Τίνα βάλλομεν,
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας οἴϛȣς
Ἱέντες; Ἔπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ·
Τεκεῖν μήτιν᾿ ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέϛερόν τε χέρα,

Ἐ. ἑ. Κ. ἡ.

Θήρωνος. Ἀλλ᾿ αἶνον ἔβα κόρος,

Οὐ

v. 161—172. Τίνα βάλλομεν] τȣτέϛι ἐγκωμιάζομεν. — μαλθακᾶς] τȣ͂το εἶπε θεραπεύων τὸ σκληρὸν τȣ͂ λόγȣ. τὸ γὰρ ἀπὸ τόξȣ βαλεῖν, ὡς φησὶ, δύσφρονός ἐϛι κατὰ τȣ͂ βαλλομένȣ. — Αὐδάσομαι] λόγον ὄμνυμι ἔνορκον καὶ ἀληθέϛατον, μή τινα πόλιν ἄλλην ἐντὸς ἑκατὸν ἐνιαυτῶν τεκεῖν τοιȣ͂τον ἄνδρα, μηδὲ ἄλλον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων μᾶλλον πρόχειρον, ἢ πρὸς ἐπίδοσιν χρημάτων ἀφθονέϛερον τȣ͂ Θήρωνος. — χέρα] ἀντὶ τȣ͂, κατὰ τὴν δωρεάν.

v. 173—180. Ἀλλ᾿ αἶνον ἑ. κ.] Κάπυς καὶ Ἱπποκράτης Θήρωνος ἦσαν ἀνεψιοί. ȣ͂τοι πολλὰ ὑπ᾿ αὐτȣ͂ εὐεργετηθέντες, ὡς ἑώρων ηὐξημένην αὐτȣ͂ τὴν τυραννίδα, φθονȣ͂ντες πόλεμον ἤραντο πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ, συμβαλὼν αὐτοῖς περὶ τὴν Ἱμέραν, ἐνίκησεν. — αἶνον] τὸν ἔπαινον, τὴν δόξαν τȣ͂ Θήρωνος. Κόρος δὲ, ὕβρις. αἰ-

νίττεται

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων,
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς
Ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

Εἶδος δ',

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι.

Argumentum.

Invocat poeta Iovem, ut propitius hunc hymnum excipiat. Dein, pauliſper in virtutibus Pſaumidis victoris celebrandis verſatus, adjicit hiſtoriam cujusdam Ergini, cujus ſimilis Pſaumis fuerit neceſſe eſt aliqua ratione, ſive (quod Scholiaſtes vult) canitie, ſive inexſpectata et inopinata victoria.

Στροφὴ Κώλων ιε.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ!

νίττεται δὲ καὶ τὴν γενομένην πρὸς Ἱέρωνα ἔχθραν. — λαλαγῆσαι] θορυβῆσαι λόγῳ. — κρύφον] κρύψιν. — ψάμμος] ὥσπερ ἡ ψάμμος οὐκ ἂν ἀριθμῷ περιληφθείη, οὕτως ἀμέτρητος Θήρων ταῖς εὐποιίαις.

v. 1 — 3. Ἐλατὴρ ὑ. β.] ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν Ὀλυμπιακὸς, (τοῦτον δὲ ὁ Ψαῦμις ἐνίκησεν) εἰκότως ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διὸς ποιεῖται τὸ προοίμιον τοῦ ἐπινικίου. ἡ δὲ ἀκολουθία· ὦ Ζεῦ, καθ' ὑπερβατὸν, ὅστις τὴν Αἴτναν κατέχεις. — Τὴν βροντὴν ὁ Πίνδαρος ὡς ἵππον ὑφίσταται τοῦ Διός· διὸ καὶ ἀκαμαντόποδα αὐτὴν εἶπεν.

Ζεῦ! (τεαὶ γὰρ ὧραι
Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναι μ' ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
Ξείνων δ' εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ' ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσθλοί)
Ἀλλ' ὦ Κρόνȣ παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμȣ,
Οὐλυμπιονίκαν

v. 11. pro ἶπον legi etiam ἰπνὸν Schmidius dicit. At male.

v. 3—6. Ζεῦ. Τεαὶ γὰρ ὧραι] τὸ ἑξῆς. Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὧραι ἑλισσόμεναί με ἔπεμψαν ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων, ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς. Διὸς ὥρας, τὰς Ὀλυμπιάδας λέγει. τὸ δὲ „ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς", τῇ „ὑπὸ" ἀντὶ τȣ̃ Μετὰ κέχρηται· ἵν' ᾖ μετὰ ποικιλοφορμίγγων ᾠδῶν. τῇ δὲ ὑπὸ, ἀντὶ τȣ̃ μετὰ, καὶ Ὅμηρος κέχρηται. — μάρτυρα δὲ, ἀντὶ τȣ̃ ὑμνητήν.

v. 7—9. ξείνων δ' εὖ πρ.] ξείνων, φίλων. ἔσαναν ἀντὶ τȣ̃ ἐχάρησαν. ἡ δὲ διάνοια· τὴν δὲ τῶν εὖ πρασσόντων φίλων ἀγγελίαν γλυκεῖαν ἔσαν ἱλαρῶς οἱ ἀγαθοὶ φίλοι προσδέχονται. τȣ̃το δὲ ὡς πρὸς ἑαυτὸν ὁ χορὸς ἤδεται, ἐπὶ τῇ τȣ̃ νενικηκότος εὐπραγίᾳ, ὡς ἂν γνωρίμȣ.

v. 10—15. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ, παῖ τȣ̃ Κρόνȣ, ὃς οἰκεῖς τὴν Αἴτνην, τὸν πιεσμὸν, τὸν ἐπιπολὺ τȣ̃ ἀέρος ἐπηρμένον, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενον, τȣ̃ Τυφῶνος τȣ̃ ἰσχυρȣ̃, τȣ̃ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχοντος, δέχȣ τȣ̃τον τὸν μετὰ

Δέκευ χαρίτων ἕκα-
τι τόνδε κῶμον,

Ἀντιςροφὴ Κ. ιέ.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν!
Ψαύμιδος γὰρ ἥκει
Ὀχέων· ὃς, ἐλαίᾳ σεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπέυδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς! Ἐπεὶ μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων,
Χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἡσυχίαν Φιλόπολιν

Καθα-

χορείας ἔπαινον, τὸν ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιονίκῃ τελέμενον· ἕνεκα τῶν Χαρίτων τοῦ νενικηκότος δηλονότι. — Πίνδαρος τῷ Τυφῶνι φησὶν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην· ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ.

v. 16. 17. Χρονιώτατον] τουτέστιν ἐπὶ πλεῖςον χρόνον διαμένον. — φάος] ἀπόδειξιν τῶν εὐρυσθενέων καὶ ἐκ μεγάλης ἰσχύος γενομένων ἀρετῶν τοῦ νικητοῦ.

v. 18—21. Ψαύμιδος γ. ἡ.] ἥκει γὰρ ἐπὶ τῶν ὀχέων τοῦ Ψαύμιδος. τίς; ὁ ὕμνος, ἐλαίᾳ σεφανωθεὶς, παραγίνεται τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Καμαρίνᾳ σέφανον καὶ δόξαν φέρων.

v. 22—25. Ἐπεὶ μιν αἰνέω] ἐπειδὴ ἄξιος ἐπαίνου μοι δοκεῖ εἶναι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λίαν πρόθυμον ἐπὶ τὸ ἱπποτροφεῖν· καὶ ὅτι φιλόξενός ἐςι, πάντας δεξιούμενος. εἰς τὸν μετὰ ταῦτα οὖν χρόνον θεὸς εὔφρων αὐτῷ γίνοιτο!

Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον. διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

Ἐπῳδὸς Κ. ιβ΄.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσιν δ᾽ ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ σέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ, ταχυτᾶτι
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις

v. 27. καθαρᾷ γνώμᾳ] σὺν ἀδόλῳ γνώμῃ.

v. 28—42. οὐ ψεύδεϊ τέγξω λ.] ἀντὶ τοῦ, οὐ ψεύσομαι, περὶ τῶν ἐγκωμίων τοῦ Ψαύμιδος λέγων. — Διάπειρα] πάρεστι διαπειράσαι τὸν Ψαῦμιν καὶ γνῶναι. — Ἄλλως. ἡ πεῖρα τῶν ἀνθρώπων ἔλεγχος ἀκριβής. καὶ ὁ τούτου πειραθεὶς εἴσεται, ὅτι οὕτως ἔχει. παράδειγμα δὲ τοῦ δεῖν τῇ πείρᾳ τἀληθὲς ἐξετάζειν, τὸν Ἐργῖνον παρέλαβε λέγων „Ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα]. ἡ διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν. ἡ δὲ ἱσορία τοιαύτη. Ὑψιπύλης ἀγῶνα ἐπιτελούσης ἐπιτάφιον Θόαντι τῷ πατρὶ, Λημνίων βασιλεῖ, συμβέβηκεν, ἀπιόντας ἐπὶ τὸ χρυσοῦν δέρας τοὺς Ἀργοναύτας ἐκεῖσε γενέσθαι, καὶ προτραπέντας εἰς τὸν ἀγῶνα ἀγωνίσασθαι. εἷς ὢν οὖν αὐτῶν ὁ Ἐργῖνος, νεώτερος μὲν τῷ χρόνῳ, προπόλιος δὲ τὴν κόμην, ὡς μὴ

ἱκανὸς

Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

Εἶδος έ.

ΤΩι ΑΥΤΩι ΨΑΥΜΙΔΙ

Τεθρίππῳ Ἀπήνῃ καὶ Κέλητι.

Γέγραπται ἡ ᾠδὴ τῷ αὐτῷ Ψαύμιδι τεθρίππῳ καὶ ἀπήνῃ καὶ κέλητι νενικηκότι τὴν ὀγδοηκοστὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα.

Argumentum.

Pſaumis Ol. 82 tres uno tempore victorias conſecutus erat, celete curruque et equeſtri et mulari. Celebrat poeta cum ipſam victoriam tum victoris in patriam amorem, ejusque in Camarina paulo ante a Syracuſanis diruta reſtituenda ſtudium. Concludit votis pro Camarinae Pſaumidisque continua felicitate.

Στροφὴ κώλων ιθ'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

Τῶν

ἱκανὸς ἀγωνίσασθαι διὰ τὴν ὄψιν τῶν πολιῶν, ἐγελᾶτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπεκερτομεῖτο. ὡς δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐδείχθη ὑπερβαλλόμενος τοὺς ἀγωνιστὰς (ἦσαν δὲ οἱ τοῦ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαϊς), ἐπαύσατο ἡ γινομένη χλεύη κατ' αὐτοῦ, καὶ τοὐναντίον ἐθαυμάσθη. διὰ τοῦτο οὖν λέγει, τὴν πεῖραν πεπαυκέναι τῆς ὕβρεως τοὺς κατ' αὐτοῦ, τὰς Λημνιάδας γυναῖκας.

v. 1—4. Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν] ὁ νοῦς. λέγει πρὸς τὴν Καμαρίναν τὴν Ὠκεανοῦ, ᾗ ὁμώνυμος ἡ πόλις καὶ ἡ λίμνη. τὸν ὕμνον

Τῶν Οὐλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδίᾳ γελανεῖ,
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιδός τε δῶρα!
Ὃς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-

νον δὲ ἄωτον στεφάνων καὶ ἀρετῶν εἶπεν, ἐπεὶ οἱ νικῶντες ἐκ τοῦ ὑμνεῖσθαι εὐκλεεῖς γίνονται. Ἀρίσταρχος δὲ ἀκούει Ὠκεανοῦ θυγατέρα, Καμαρίναν τὴν λίμνην, ἀφ' ἧς καὶ τὴν πόλιν ὠνομάσθαι. Ἀρτέμων δὲ, πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν τὸν λόγον εἶναί φησιν· αὕτη δὲ, ἐν Συρακούσαις κρήνη. βέλτιον δὲ ὡς Ἀρίσταρχος. ἐπεὶ δὲ οὗτος ὁ Ψαῦμις ἐκ Σικελίας, ἐνταῦθα δὲ πόλις Καμαρίνα καὶ λίμνη, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν ἔφορον τῆς λίμνης νύμφην Καμαρίναν ποιεῖται τὸν λόγον.

v. 6. ἀπήνας] ἀπήνη δὲ ἐστιν ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχθέν. — Τὸ δὲ ἄωτον καὶ εἰς τὸ ἀρετῶν καὶ εἰς τὸ στεφάνων, καὶ εἰς τὸ ἀπήνης λέγε. ἔστι δὲ τὸ ἄωτον καὶ τὸ δῶρα, ταὐτόν. ἄωτον δὲ, ἤτοι καρπόν. κάρπος γὰρ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν στεφάνων, ὁ ὕμνος· ὃς τοῖς δεχομένοις αὐτὸν γλυκύς ἐστιν.

v. 7 — 13. Ψαύμιδός τε δῶρα] ὅστις Ψαῦμις, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν σοὶ ὁμώνυμον πόλιν ἐπαίρων καὶ δοξάζων τὴν εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον Καμαρίναν, τοὺς λεγομένους Διδύμους βωμοὺς ἐν τῇ Ἤλιδι ἓξ ἐκόσμησε βουθυσίαις ὑπὲρ ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν ταῖς μεγίσταις. οἱ γὰρ νικῶντες ἔθυον ἐν τοῖς ἓξ βωμοῖς. — Βωμοὺς ἓξ] Ἡρόδωρός φησι, τὸν Ἡρακλέα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱδρύσασθαι

τοῖς θεῶν, μεγίσαις
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
ᾳ τε. Τὶν δὲ κῦδος
Ἁβρὸν νικήσας ἀνέθηκε, καὶ
Ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Ἀντι-

δώδεκα θεῶν ἀγάλματα· συμβώμους δὲ αὐτοὺς ποιῆσαι, ἓξ βωμοὺς κατασκευάσας. Ὀλυμπιάδι γὰρ βωμοί εἰσιν ἓξ Δίδυμοι τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀνιδρυμένοι· ἑνὸς ἑκάστου βωμοῦ, δύο θεοῖς καθοσιωμένου. πρῶτος Διὸς καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτος Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτος Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτος Κρόνου καὶ Ῥέας, ὥς φησιν Ἡρόδωρος.

v. 14. 15. πεμπταμεροις ἁ.] ἤγουν τοῖς διὰ πέντε ἡμερῶν γενομένοις Ὀλυμπίοις. ἐπειδὴ ἐπὶ πέντε ἡμέραις ἤγετο αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα· ἀπὸ ἑνδεκάτης μέχρις ἑκκαιδεκάτης. ἡνίκα οὖν ἐτελεῖτο τὰ ἆθλα τῶν πενθημέρων ἀγώνων, ἐγέραιρον τοὺς βωμούς. — μοναμπυκίᾳ] μονοχαλίνῳ· νοητέον δὲ ἑνὶ ἵππῳ, τῷ λεγομένῳ κέλητι. ἄμπυξ μὲν γὰρ κυρίως, ἀνάδημα τῆς κεφαλῆς τί, καὶ λῶρος χρυσῷ καὶ λίθοις πεποικιλμένος· ὃν περὶ τὰς κεφαλὰς αἱ γυναῖκες φοροῦσι. μεταφορικῶς δὲ, καὶ οἱ διάχρυσοι χαλινοὶ, ἄμπυκες λέγονται. ὡς Ὅμηρος, Χρυσάμπυκας ἵππους.

v. 16 — 19. Τὶν δὲ κῦδος] σοὶ δὲ, ὦ νύμφη Καμαρίνα, τὴν ἐκ τῆς νίκης δόξαν ἀνέθηκεν· ἀντὶ τοῦ, σοὶ χάριν ὁμολογεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ. ἔτι γε μὴν καὶ τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Ἄκρωνα ἀνεκήρυξεν. ἐν γὰρ τῷ ἀγῶνι οἱ νικῶντες

ἀπὸ

'Αντιστροφὴ Κ. ιθ'.

Ἱκὼν δ' Οἰνομάου καὶ
Πέλοπος παρ' εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἄλσος ἁγνὸν
Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὤανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἶσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως

 Ὑψί-

ἀπὸ πατέρων ἀνηγορεύοντο καὶ ἀπὸ προγόνων καὶ πόλεων. τὴν νέοικον οὖν ἔδραν ἀνηγόρευσεν, τὴν πόλιν αὐτοῦ τὴν νεωστὶ ἱδρυνθεῖσαν. κτίζεται μὲν γὰρ ἡ Καμαρίνα τεσσαρακοστῇ πέμπτῃ Ὀλυμπιάδι. ἐπικρατησάντων δὲ τῶν Συρακουσίων πορθεῖται τῇ νζ' Ὀλυμπιάδι, εἶτα ἐν τῇ πέ Ὀλυμπιάδι τῷ μεταξὺ χρόνῳ, καθ' ὃν ἐνίκησεν ὁ Ψαῦμις, ἀνακτίζεται. εἰκότως οὖν αὐτὴν νέοικον ὀνομάζει.

v. 20 — 34. Ἱκὼν δ' Οἰνομάου] ἀπὸ τῆς Πίσης. — ὑμνεῖ δὲ τὸ σὸν ἄλσος ὦ Ἀθηνᾶ· ἀντὶ τοῦ, σὲ ὑμνεῖ. Καμαριναίων θεὸς ἡ Ἀθηνᾶ, διὰ πλείστης τιμῆς παρ' αὐτοῖς οὖσα, καὶ Ἀθήναιον ἐπίσημον ἐν Καμαρίνῃ. ὑμνεῖ δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ὤανιν καλούμενον καὶ τὴν ἐγχωρίαν λιμνην Καμαρίναν. — Κολλᾷ τε ὁ Ἵππαρις] Ἱστορία. Ἵππαρις ποταμὸς ἐν Σικελίᾳ πλησίον Καμαρίνης· τοσοῦτος τῷ ῥεύματι, ὡς καὶ ναυσιπορος εἶναι. ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ἐκ τινος ὄρους ἐν Σικελίᾳ δένδρα πολλὰ ἔχοντος. τέμνοντες οὖν ἐνταῦθα οἱ Καμαριναῖοι ξύλα πρὸς οἰκοδο-

Ὑψίγυιον ἄλσος,
Ἀπ' ἀμηχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπά-
να τε μάρναται, πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον·
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν. —

Ἐπῳδὸς Κ. ιθ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντα, Ἰδαῖ-
όν τε σεμνὸν ἄντρον,

Ἱκέτας

οἰκοδομίαν, ἐμβάλλουσιν ἐν τῷ ποταμῷ. ὁ δὲ, τῷ αὐτοῦ ῥεύματι φέρει αὐτὰ πρὸς τὴν πόλιν· ὅθεν λαμβάνοντες χρῶνται. διὰ γοῦν τὸ ῥεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῆς πόλεως, σεμνοὺς τοὺς αὐτοῦ ὀχετοὺς ἐκάλεσε. καὶ κολλᾷ καὶ ἐπιφέρει ταχέως ἄλσος ὑψίγυιον θαλάμων καὶ οἴκων σαθηρῶν καὶ ἑδραίων· τουτέστι κατάγει ταχέως πρὸς τὴν πολιν, ἃ ἐν τῷ ὄρει οἱ Καμαριναῖοι τέμνουσι ξύλα, δι' ὧν ἑδραιοτάτους οἴκους ἐργάζονται. — καταχρηστικῶς δὲ νῦν ὅλας τὰς οἰκίας θαλάμους εἶπεν ὁ Πίνδαρος.

v. 37. 38. εὖ δὲ ἔχοντες] εὖ δὲ πράξαντες οἱ ἀρετῆς ἀντιποιούμενοι, ὅ ἐστιν, ἐπιτυχόντες οἱ νικήσαντες, καὶ σοφίας δόκησιν ἔχουσιν.

v. 40 — 44. Κρόνιον — λόφον] ἤγουν τὴν Πίσαν. — τιμῶν Ἀλφεὸν] ἀπὸ μέρους τὴν Ἦλιν λέγει διὰ τὸν ἀγῶνα. — Ἰδαῖον ἄντρον] τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος.

Ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν! σέ τ᾽ Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
θυμον ἐς τελευτὰν,
Υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων! Ὑγί-
εντα δ᾽ εἴ τις ὄλβον
Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

v. 55. Ἄρδει. Forſan ἀρύει per Synizeſin, quod τῷ Ὑγίεντα bene reſponderet.

v. 45. ἀπύων] ᾄδων. Λυδίοις αὐλοῖς λέγει, ἢ διότι τοὺς μετὰ Πέλοπος ἐκ Λυδίας ἐλθόντας αὐλητὰς πρώτους Ἕλληνες ἐμιμήσαντο, ἢ ὅτι οἱ Λύδιοι αὐλοὶ γλυκύτεροι καὶ ποικιλότεροι τῶν ἄλλων εἰσίν.

v. 48—49. Σέ τ᾽ Ὀλυμπ.] πάλιν ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ψαῦμιν. — Ποσειδανίοισιν ἵπποις] ἐπεὶ φίλιππος ὁ θεός.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

Εἶδος θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι παλαιςῇ.

Argumentum.

Epharmoſtus lucta vicerat Olympiae, quum jam antea ſaepius victor exſtitiſſet aliis in ludis. Natus is erat Opunte, celebriori Locridis urbe, cujus laudi Pindarus pro more ſuo magnam hujus carminis partem dicavit. Ad hanc urbem olim Deucalion et Pyrrha poſt diluvium primas conſtituerant ſedes. Nomen traxerat urbs a nepote Deucalionis, Jovis filio. In eadem natus olim erat et educatus Patroclus, Achillis amicus (Homer. Il. Σ. 326 ψ. 85.) Non igitur mirum, poëtam haec omnia carmini in laudem victoris Opuntii intexuiſſe.

Στροφὴ α'. Κώλων ις'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾷ ἐν Ὀλυμπίᾳ,

Καλ-

v. 2. φωνᾷ ἐν. Ante Schmidium, qui hoc ex cod. Pal. recepit, omnes edd. φωνᾶεν.

v. 1—7. Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος, ὃ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια ἐπῄδετο, ἦν τρίςροφον· κοινῶς δυνάμενον ἁρμόζειν ἐπὶ παντὸς νικηφόρου. ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ „Τηνέλλα Καλλίνικε". τῷ οὖν Ἐφαρμόςῳ φησὶν ἐπήρκεσε παραχρῆμα κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν τοῦτο τὸ μέλος, κωμάζοντι σὺν τοῖς ἑταίροις. τὸ δὲ τριπλόος, ὅτι τρὶς ἐπεκελεύσθουν τὸ „Καλλίνικε". οὐ καθόλου δὲ τρὶς, ἀλλ' ὅτι τριπλῆν ἔχει τὴν ςροφὴν, καὶ πάλιν ἀναλαμβάνεται. Ἐρατοσθένης δὲ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος·

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον, ἁγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις.
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων,
Δία τε φοινικοστερόπαν,
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
Ἀκρωτήριον Ἄλιδος,

Τοιοῖς-

v. 11. Pro ἐπίνειμαι Pauw conj. ἐπίνεισαι a νίεσθαι, ἔρχεσθαι. Equidem conj. ἐπίτειναι vel etiam ἐπιτεῖναι Infin. pro Imper.

μέλος· ἀλλ' ὕμνον εἰς τὸν Ἡρακλέα· τριπλόον δὲ, ὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. περὶ δὲ τοῦ Τηνέλλα Ἐρατοσθένης φησίν· ὅτι, ὅτε ὁ αὐλητὴς ἢ ὁ κιθαριστὴς μὴ παρῆν, ὁ ἔξαρχος αὐτὸ μεταλαβὼν ἔλεγεν ἔξω τοῦ μέλους· ὁ δὲ τῶν κωμαστῶν χορὸς ἐπέβαλε τὸ, Καλλίνικε. καὶ οὕτω συνειρόμενον γέγονε τὸ „Τηνέλλα Καλλίνικε". ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ μέλους ἐστὶν, Ὦ Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ Ἡράκλεες.

v. 8 — 16. τόξῳ τὴν ποίησιν, βέλεσι δὲ τὰ ἐγκώμια παραβάλλει. Ἀλλὰ νῦν, ὦ ψυχὴ δηλονότι, διὰ τόξων μουσικῶν πόῤῥω βαλλόντων, ἀντὶ τοῦ διὰ λόγων ἐγκωμιαστικῶν, οὓς αἱ Μοῦσαι παρέχουσι, πόῤῥω την εὐφημίαν πεμπόντων. τὸν Δία τε τὸν τῆς πυρώδους καὶ λαμπρᾶς ἀστραπῆς αἴτιον ἐπίνειμαι· ἤγουν ἐπέξελθε, τόξευσον· τουτέστι ὕμνησον. — Ἀκρωτήριον] ἐπελθὲ οὖν φησι τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἤλιδος, ὅπερ ποτε ὁ Πέλοψ ἐξαίρετον εἴληφε παρὰ τῆς Ἱπποδαμείας, νικήσας τον Οἰνόμαον, ἕδνον.

Τοιοῖςδε βέλεσσιν!
Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἕδνον Ἱπποδαμείας.

Ἀντιστροφὴ α΄. Κ. ιϛ΄.

Πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν
Πυθῶναδ' οἰστόν! Οὔ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασι
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἑ καὶ υἱόν,
Ἂν Θέμις, θυγάτηρ τε οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς ἴ-

σον

v. 13. Pro *βέλεσσιν* ante Schmidium omnes *μέλεσσιν*.

v. 17. Πτερόεντα — οἰστόν] τροπικῶς τὸν ὕμνον. παρακελεύεται δὲ ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας βαλεῖν τοῖς τῶν ἐγκωμίων βέλεσι καὶ τὴν Πυθῶνα. ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφάρμοστος καὶ Ὀλύμπια, ὡς προεῖπε, καὶ Πύθια τῇ τριακοστῇ Πυθιάδι.

v. 18 — 23. οὔ τοι χαμαιπετέων λ. ε.] μηδῆτα ἅψῃ λόγων χαμαὶ κειμένων, τουτέστιν εὐτελῶν· ἤγουν μὴ χρήσῃ λόγοις εὐτελέσιν. — Κλεινᾶς ἐξ Ὀπ.] Ἐφαρμόστου. — Αἰν. ἑ καὶ υἱὸν] ἑ ἀντὶ τοῦ αὐτὴν Ὀποῦντα. υἱὸν δὲ πολίτην λέγει.

v. 24 — 32. Ἂν Θέμις] ἥν τινα Ὀποῦντα ἥτε Θέμις καὶ ἡ θυγάτηρ ταύτης Εὐνομία ἡ τὰς πόλεις σώζουσα, κεκλήρωται κατέχειν. — Θάλλει] βρύει δὲ καὶ αὔξεται ταῖς ἀρεταῖς

τῆς

σου τε Κασαλίᾳ, παρ' Ἀλ-
φεοῦ τε ῥέεθρον·
Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον. —

Ἐπῳδὸς α'. Κ., ι'.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾶ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι
Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὤπασαν
Τὰ τέρπν'. ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

v. 36. Vulg. πάντα. Stephan. παντᾶ.

τῆς νίκης ἡ Ὀποῦς· ἔν τε τῇ Κασαλίᾳ, πηγῇ ἐν Πυθοῖ· καὶ ἐν ταῖς τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ· τουτέστιν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ· ἀφ' ὧν, ἤτοι ποταμῶν ἢ τόπων, αἱ νίκαι καὶ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων τὴν ἔνδοξον τῶν Λοκρῶν μητέρα (μητρόπολιν) τὴν Ὀποῦντα ἐπέρχονται καὶ ὑψοῦσι την καλλίδενδρον.

v. 33 — 40. Ἐγὼ δ. τ. φ.] ἐγὼ δὲ οὖν ταύτην τὴν προσφιλεστάτην Ὀποῦντα, ἐκδήλοις καταυγάζων ὕμνοις, πανταχοῦ ἐκπέμπω ταύτην την ἀγγελίαν περὶ τῆς νίκης ταχύτερον ὀξέος ἵππου καὶ νεὼς ὀρθοδρομούσης, εἰ σὺν θεοῦ βουλήσει κεχαρισμένα ποιήματα γράφω. — ναος ὑποπτέρου] ταχείας. — Μοιριδίῳ παλάμᾳ] δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ. — Χαρίτων κᾶπον] την ποιητικην. — ἀγαθοὶ] ἤγουν ἀνδρεῖοι, — κατὰ δαίμονα ἀντὶ τοῦ κατὰ μοῖραν θείαν.

Σ. β΄. Κ. ιϛ΄.

Ἐγένοντο· Ἐπεὶ ἔναν-
τ᾽ ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ᾽ ἀμφὶ Πύλον σαθεὶς
Ἤρειδε Ποσειδῶν·
Ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρῷ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος· οὐδ᾽ Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,

Βρότεα

v. 50, 51. Forſan ἀνικήταν.

v. 43 — 54. Τίνες εἰσὶν αἱ αἰτίαι δι᾽ ἃς ἐπολέμησε τοῖς τρισὶ θεοῖς ὁ Ἡρακλῆς; Πρὸς τὸν Ποσειδῶνα μὲν, προϊστάμενον Πυλίων. ἐπολέμει γὰρ Ἡρακλῆς τοῖς Πυλίοις διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. ἀνελών τινα Τραχίνιον καὶ φεύγων τοῦ φόνου τὸ μύσος, ἔρχεται πρὸς Νηλέα, ἐπὶ τῷ καθαρθῆναι τοῦ φόνου. ὡς οὖν οὐκ ἐπέτρεψεν, ἐκίνησε πρὸς Νηλέα πόλεμον. ὁ οὖν Ποσειδῶν, ὡς ὑπὲρ παιδὸς ἐμαχέσατο τῷ Ἡρακλεῖ. Νηλεὺς γὰρ καὶ Πελίας, Ποσειδῶνος υἱοί. προς δὲ Ἀπολλωνα διὰ τοιαύτην αἰτίαν. εἰς γὰρ τὴν Πυθῶνα παρεγένετο μαντευσόμενος περὶ τινός. ἔφη οὖν ἡ Πυθία μὴ παρεῖναι τὸν θεὸν, μηδὲ χρησμῳδεῖν. ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Ἡρακλῆς ἥρπασε τὸν μαντικὸν τρίποδα, καὶ πρὸς αὐτὸν εἵλετο τὴν μάχην. Πρὸς δὲ τὸν Ἅδην, διὰ τοῦτο. ἐπιταχθεὶς γὰρ τὸν Κέρβερον κύνα ἀγαγεῖν ὑπο τοῦ Εὐρυσθεως, εἶτα διακωλυόμενος, ἐτόλμησε (f. ἐπολέμησε) καὶ προς τὸν Ἅδην. αἱ δὲ μάχαι αἱ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐν διαφόρῳ χρόνῳ τῷ Ἡρακλεῖ γεγόνασιν. — ἀκινηταν] ηγουν ἀνενέργητον τὴν ἑαυτοῦ ῥάβδον· δι᾽ ἣν κατάγει τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων εἰς την ἀγυιὰν· ἤτοι τὴν δίοδον τὴν στενωπὸν, τὴν κοιλὸν, τῶν ἀποθνησκόντων. τουτέστι τὰς καταδύσεις τῆς γῆς, ἃς οἱ ἀποθνήσκοντες διέρχονται.

Βρότεα σώμαθ᾽ ᾇ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
Θνασκόντων. — Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον!
Ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

A. β'. K. ις'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ᾽· Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς ἀθανάτων! Φέροις

Δὲ

v. 54 — 62. Ἀγανακτῶν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον ὡς προσκρούοντα τοῖς θεοῖς ἀναστέλλει ἑαυτὸν μὴ λέγειν τοιαῦτα καὶ φησίν· Ἀπόρριψον. ὡς ἐπιβλαβῆ ἔασον τοῦτον τὸν λόγον, ὦ στόμα ἐμόν. παῦσαι τοῦ λέγειν τοιαῦτα περὶ θεῶν. τὸ γὰρ βλασφήμως ἐχόμενα λέγειν περὶ θεῶν, ἀλλότριον τοῖς σοφοῖς, ἀνοήτοις δὲ οἰκεῖον. διὸ ἐχθρὰν σοφίαν αὐτὴν ὀνομάζει. — Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν] τοῦτο δὲ εἴρηκε παρόσον ἀσεβεῖν δείξει, ἐὰν τὸν Ἡρακλέα ἐγκωμιάζῃ ἐπὶ τῷ τοὺς θεοὺς νενικηκέναι. — Μανίαις ὑποκρέκει] συμφωνεῖ, προσέοικεν. οἷον, ἐνδόσιμον ἐστιν. — Μη νῦν λαλαγεῖ] ἤγουν λήρει τὰ τοιαῦτα. μὴ μέμνησο πολέμων καὶ μαχῶν. τὰ γὰρ τοιαῦτα κεχώρισται καὶ πόῤῥω ἐστὶ τῶν θεῶν.

v. 62. 63. Φέροις δὲ Πρωτογενείας] φέροις δὲ μᾶλλον, ὦ στόμα, καὶ λέγοις τὰ περὶ τῆς πόλεως τῆς ἀπὸ Πρωτογενείας. λέγει δὲ τῆς Ὀποῦντος. ὑμνοίης δέ, φησι, τὸ τῆς Πρωτογενείας ἄστυ. ταύτης γὰρ καὶ Λοκροῦ κατ᾽

ἐπίκλη-

Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἵν᾽ αἰολο-
βρόντα Διὸς αἴσᾳ
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ᾽ εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ᾽ ὀνόμασθεν.
Ἔγειρ᾽ ἐπέων σφὶν οἶμον

Λιγύν

v. 70. *κτησάσθαν.* Hanc vett. edd. et codd. lectionem revocavi pro vulg. *κτισάσθαν*, probante Heynio.

ἐπίκλησιν μὲν, Ὀποῦς· τῷ γόνῳ δὲ, Διός. Πρωτογένεια δὲ, Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας.

v. 64 — 71. ἵν᾽ αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ] ἔνθα, ἐν ᾗ Ὀποῦντι, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς ὁ, τε Δευκαλίων καὶ ἡ Πύῤῥα ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Παρνασσοῦ καταβάντες κατῴκισαν ἑαυτοῖς οἰκίαν. ὅτε γὰρ ὁ κατακλυσμὸς, ἀνῆλθον εἰς τὸν Παρνασσόν. ὄρος δέ ἐςι πάντων ὑψηλότατον. — Ἄτερ δ᾽ εὐνᾶς] χωρὶς κοίτης καὶ μίξεως, ὅμοιον καὶ ἶσον γένος δήμου ἐποιήσαντο ἐκ λιθων βολῆς. οἱ γὰρ πεμπόμενοι εἰς τὰ ὄπισθεν λίθοι παρ᾽ αὐτῶν, ἄνθρωποι ἐγίνοντο. διὰ τοῦτο καὶ λαοὶ οἱ ὄχλοι· ἀπὸ τοῦ λᾶας. κατηκολούθησε τοῖς μυθογράφοις, εἰρηκόσι λαοὺς τοὺς ἀνθρώπους προσωνομάσθαι διὰ τὸ ἐκ λίθων γένεσθαι.

v. 72 — 75. Ἔγειρ᾽ ἐπέων] τοῦτο λέγει, ὅτι ἐκτέον τοὺς περὶ τούτου λόγους. ἐςὶ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις ὁμοία τῇ ἄνω, τῷ „ἀπό μοι λόγον τοῦτον, ςόμα, ῥίψον." οὕτω δὲ

παραι-

Λιγύν. αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

E. β'. K. ί.

Νεωτέρων! Λέγοντι μὰν
Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν. — Κείνων δ' ἔσσαν
Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος
Φύτλας κοῦροι, κορᾶς τε φερ-

D 2 τάτω

v. 82. φερτάτω (dorice pro φερτάτου). Sic ex emendatione Heynii. Vulgo φερτάτων quod tamen duriſſime per Enallagen numeri dictum putant pro φερτατοῦ. Itidem pro κορᾶν, quod eodem modo explicant, dedi κορᾶς. Ceterum utrum de Protogenia ſermo ſit, an de alia potius virgine, Opuntis, Epeorum regis, filia, vid. Animadvv.

παραιτέμενος λέγειν περὶ τούτων, πάλιν ἐπιχειρεῖ λέγειν. — λιγὺν, εἶπε πρὸς τὸν ὕμνον. — Παλαιὸν οἶνον] παλαιὰ διηγήματα.

v. 77 — 79. Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωσιν] διὰ τῶν τεχνῶν τοῦ Διός, ἤγουν τῶν μηχανῶν, τῶν δυνάμεων, ἀνάπωσιν λέγουσιν ἐξαίφνης, ἤγουν ἀναῤῥόφησιν. συστολὴν τῆς ἀναχύσεως, καὶ εἰς τὴν γῆν αὖθις κατάδυσιν λαβεῖν τὸ ἄντλον, τουτέστι τὸ πλῆθος, τὴν χύσιν καὶ τὴν ῥύσιν τοῦ ὕδατος.

v. 79 — 84. Κείνων δ' ἔσσαν] λοιπὸν ὡς πρὸς τὸν Ἐφάρμοσον φησίν. ὑπ' ἐκείνων δὴ ἦσαν οἱ πρόγονοι ὑμῶν, οἱ πολεμικώτατοι ἐξ ἀρχῆς γενόμενοι. ἐκ τῆς γενεᾶς τῆς

τοῦ

τάτω Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν,
Τὰν παῖδ᾽ ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἕκαλος
Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν

Λο-

v. 88. *μίχθη*. Revocavi antiquam lectionem (quam metro temere timens in *μίχθε* mutaverat Schmidius) jubente Pauwio et Heynio.

τοῦ Προμηθέως. Ἰαπετοῦ γὰρ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεύς· ἐξ οὗ καὶ Πανδώρας, Πύῤῥα. Πύῤῥας δὲ καὶ Δευκαλίωνος, Πρωτογένεια. ἧς καὶ Διὸς, Ὀποῦς. ἐξ οὗ Ὀποῦντος οἱ ὄντες ἀπόγονοι τῆς κόρης, τῆς Πρωτογενείας· καὶ τοῦ ἀρίστου Κρονίδου τουτέστι τοῦ Διός. (τὸ δὲ κορᾶν πληθυντικῶς εἶπεν. ἐχρῆν γὰρ ἑνικῶς εἰπεῖν, τῆς κόρης.)

v. 85 — 92. Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν] τὸ παλαιὸν ὁ Ζεὺς ἀναρπάσας τὴν Πρωτογένειαν, ἥσυχος αὐτῇ ἐμίγη ἐν τῷ Μαινάλῳ, ὄρει τῆς Ἀρκαδίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγκύμονα ποιήσας, ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ· ἵνα μὴ ὁ αἰὼν ἢ ὁ χρόνος, αὐτὸν ἐξέλῃ τῆς ζωῆς, ἔρημον ὄντα παίδων καὶ γένους. ἐναντίωμα δὲ κατὰ τὴν γενεαλογίαν ἐμπίπτει. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οἱ μὲν Δευκαλίωνος φασίν, οἱ δὲ Ὀποῦντος. καὶ δοκεῖ συμφωνεῖν μήτε ἡ γενεαλογία μήτε ἡ ἱστορία. ἄλλο γὰρ ποταμὸς Ὀποῦς καὶ ἄλλο ἀνὴρ ἐξ Ἰαπετοῦ. ἵν᾽ οὖν τὸ ἀσύμφωνον ἀπὸ τούτων λυθῇ, φασί τινες τὸν Δευκαλίωνα διώνυμον εἶναι, καὶ τὸν αὐτὸν λέγεσθαι Ὀποῦντα. — ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν] τῶν Ἠλείων, ἀπὸ Ἐπειοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. Ὀποῦντος ἦν θυγάτηρ, Ἠλείων βασιλέως, ἣν Ἀριστοτέλης Καμβύσην καλεῖ.

Λοκρῷ· μὴ καθέλοι μιν αἰ-
ὼν, πότμον ἐφάψαις,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱόν.
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι· πόλιν δ' ὤ-
πασεν λεών τε διαιτᾷν.

καλεῖ. — Μαίναλον δὲ ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις — ἐνταῦθα μιχθεὶς αὐτῇ ὁ Ζεὺς ἤνεγκε τῷ Λοκρῷ ἵν' ὡς ἑαυτοῦ ἀναθρέψῃ τὸν γεννηθέντα. ἵνα μὴ καθέλοι αὐτὸν, ἤγουν καταστρέψειεν ὁ αἰὼν, πότμον ἐφάψας, ἤγουν, συντυχίαν θανάτου ἐπαγαγών. ἐξήλλαχε δὲ τὴν ἱστορίαν ὁ Πίνδαρος. τὴν γὰρ Πρωτογένειαν οὐκ Ὀποῦντός φασιν οἱ πλείους, ἀλλὰ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας.

v. 92—100. Ἔχε δὲ σπέρμα μέγιστον] ἀντὶ τοῦ υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου. — Εὐφράνθη τε ὁ ἥρως] ἤγουν ὁ Λοκρὸς ἰδὼν υἱὸν τῇ ἀληθείᾳ μὲν ὄντα θετὸν υἱὸν, ἀντὶ τοῦ νόθον, ὑπ' αὐτοῦ δὲ γνήσιον νομιζόμενον. — Μάτρωος] ἐκάλεσε αὐτὸν, φησὶ, τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου τὸ ὄνομα. Ὀποῦς γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ βασιλεὺς τῶν Ἠλείων, ᾧ ὁμώνυμος οὗτος. καὶ νῦν μὲν ὁ Πίνδαρος τὸν ἐκ μητρὸς πάππον, μήτρωα ὀνομάζει. Ὅμηρος δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν, μήτρωα καλοῦσι. — Ὑπέρφατον] ὑπερφυᾶ καὶ μέγαν καὶ τῷ εἴδει καὶ τοῖς πράγμασιν. — Πόλιν δ' ὤπασεν] ὄντι δὲ τῷ παιδὶ ἐξαιρέτῳ καὶ ἀνδρωθέντι, ὁ Λοκρὸς τὴν πόλιν ἐνεχείριστε.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι
Ἔκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-
βᾶν· οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται.
Υἱὸν δ' Ἄκτορος, ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε, Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν,

Ἔστα

v. 108. Revocavi Τεύθραντος. Ita enim ſemper flectitur hoc nomen. Schmidius, de metro ſollicitus, refinxerat Τεύθρανος.

v. 101 — 106. Ἀφίκοντο δὲ οἱ ξένοι] διαβοήτου δὲ τῆς τοῦ Ὀπόεντος ἀρετῆς τυγχανούσης, πανταχόθεν τὰς ἰδίας αὐτῶν πατρίδας οἱ περίοικοι καταλελοιπότες, πρὸς αὐτὸν ἔσπευδον. παρεγένοντο μὲν οὖν μέτοικοι πρὸς αὐτον, ἀπό τε τοῦ Ἄργους καὶ Θηβῶν. — Υἱὸν δ' Ἄκτορος] τὸν Μενοίτιον λέγει, τοῦ Πατρόκλου πατέρα. ὑπὲρ πάντας δὲ τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους, ἐτίμησε τὸν Ἄκτορος παῖδα, τὸν ἐξ Αἰγίνης μητρὸς Μενοίτιον. Αἰγίνα γὰρ μετὰ τὸ τεκεῖν τὸν Αἰακὸν, ἦλθεν εἰς Θεσσαλίαν καὶ ἐγαμήθη Ἄκτορι· ἐξ οὗ ἔτεκε Μενοίτιον, ὃς ἐπώκησε τὴν Ὀποῦντα ἀναστὰς ἀπὸ Θεσσαλίας.

v. 107 — 115. Τοῦ παῖς] τούτου οὖν, φησὶ, τοῦ Μενοιτίου παῖς συστρατεύσας τοῖς Ἀτρέως παισὶν, ἐς Μυσίαν κατήντησε. καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς φυγὴν τραπέντων, μόνος αὐτὸς Ἀχιλλεῖ συμπαρέστη, ἡνίκα τοὺς γενναιοτάτους Ἕλληνας τρέψας καὶ νικήσας, μέχρι τῶν νεῶν καὶ τοῦ πελάγους, συνήλασεν ὁ Τήλεφος. — Τεύθραντος πεδίον] τὴν Μυσίαν λέγει. ὁ γὰρ Τεύθρας ἐβασίλευσε ποτὲ τῆς Μυσίας, τότε δὲ ἐπ' αὐτῇ ὁ Τήλεφος ἐβασίλευε.

ὅτε

Ἔςα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψας, ἀλίβατι
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν.
Ὥς' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μὶν ἐν ἄρει

Ε. γ'. Κ. ι'.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. — Εἴην
Εὑρησιεπὴς, ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·

D 4 Τόλμα

ὅτε δὲ οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Μυσίαν παρεγένοντο, κἀκεῖ νομίσαντες εἶναι τὴν Ἴλιον, ἐπολέμουν τοῖς Μυσοῖς, καὶ ὁ Τήλεφος πάντας εἰς φυγὴν ἐτρέψατο, πλὴν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου. — Ὥς' ἔμφρονι δεῖξαι] ὥςε δυνατὸν εἶναι δεῖξαι παντὶ φρονίμῳ πρὸς τὸ γνῶναι τὴν Πατρόκλου ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ διάνοιάν τε καὶ σπουδὴν καὶ θάρσος. — βιατὰν] ἤγουν τὸν γενναῖον, τὸν ἀνδρεῖον.

V. 115—119. Ἐξ οὗ Θέτιος γόνος] θαυμάσας, φησὶν, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν τῇ προσβολῇ τότε τὴν ἀξίαν τοῦ Πατρόκλου, ἀρχὴν ἔλαβε τοῦ θαυμάζειν αὐτόν. καὶ παρῄνει, μήποτε τάσσεσθαι χωρὶς τῆς πολεμικῆς αὐτοῦ τάξεως. καὶ Ὅμηρος· Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμοῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. — σφετέρας] ἀντὶ τοῦ τῆς ἐμῆς. — ταξιοῦσθαι] παρατάσσεσθαι.

V. 119—123. Εἴην εὑρησιεπὴς] εἴθε εἴην καινῶν ἐπῶν εὑρετής. ὥςε ἀναγεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ διηγεῖσθαι τὰ περὶ τούτων δηλονότι. — πρόσφορος] ἤγουν ἐπιτήδειος γενόμενος

Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἕσποιτο! προξενίᾳ δ᾽ ἀρετᾷ
Τ᾽ ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις, ὅτ᾽ ἀμφότεροι κράτησαν
Σ. δ΄. Κ. ιϛ΄.
Μίαν ἔργον ἀν᾽ ἁμέραν.

Ἄλλαι

μενος ἐν δίφρῳ τῶν Μουσῶν, ἀντι τοῦ ἐν ὑψηλῇ ποιήσει ἣν αἱ Μοῦσαι δωροῦνται. (Ἄλλως) ἐποχούμενος τῷ παρὰ τῶν Μουσῶν δοθέντι μοι διφρῷ. τοῦ δὲ ἐναγεῖσθαι (ſic) τὸ Ἐν πρὸς τὸ „δίφρῳ" συναπτέον οὕτως· ἐν τῷ δίφρῳ τῶν Μουσῶν ἡγεῖσθαι καὶ προέρχεσθαι. — τόλμα δὲ, ἀντὶ τοῦ παῤῥησία, εἴθε ἕποιτο ἐμοί. καὶ δυναμὶς ἀμφιλαφὴς, ἀντι τοῦ μεγάλη· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὄγκον ἐχόντων σωμάτων, ὧν ἀμφοτέραις χερσίν ἐστι λαβέσθαι. τὸ γὰρ ἀμφιλαφὲς, κατὰ ἀντιστοίχου εἴρηται κατὰ ἔθος Μακεδόνων μεταθέσει τοῦ β εἰς φ. ταῦτα δέ λέγει, ἐπαινεῖν βουλόμενος τὸν Ἐφάρμοσον, Ὀπούντιον ὄντα, Πατρόκλου συμπολίτην.

V. 123 — 127. Προξενίᾳ] πρόξενος ἦν Θηβαίων Λαμπρόμαχος. ἦν δὲ καὶ Ἰσθμιονίκης. δύναται δὲ καὶ τοῦ Πινδάρου πρόξενος εἶναι. ἐπειδὴ Ἐφάρμοσος καὶ Λαμπρόμαχος, Ὀπούντιοι ὄντες, φίλοι τὲ ἦσαν, καὶ ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἅμα ἐνίκησαν, διὰ τοῦτο ἐν τῷ Ἐφαρμόστου ὕμνῳ καὶ τούτου μέμνηται. — τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως ἔχει· διὰ δὲ τὴν προξενίαν, τουτέστι φιλίαν καὶ ἀρετὴν τοῦ Λαμπρομάχου, ἦλθον ἐπαινέτης τῶν ἐν τῷ Ἰσθμῷ μιτρῶν, ὅτι κατὰ μίαν ἡμέραν οἱ δύο ἐνίκησαν· ὁ μὲν Ἐφάρμοσος, Ὀλύμπια· ὁ δὲ Λαμπρόμαχος, συγγενὴς τοῦ Ἐφαρμόστου, Ἴσθμια. ἔνιοι δὲ, ὅτι οἱ δύο Ἴσθμια ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐνίκησαν. — τιμάορος] τιμητὴς, ὑμνητὴς γινόμενος τῶν μιτρῶν, ἀντὶ τοῦ τῶν στεφάνων αὐτοῦ.

"Αλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίν-
θȣ πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ ϗ Νεμέας Ἐφαρ-
μόσῳ κατὰ κόλπον·
"Αργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν· παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν!
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
Ἀπτῶτι δαμάσσας,
Διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ

v. 128—133. "Αλλαι δὲ δύο] ἐν Ἰσθμῷ, φησὶν, ἄλλαι δύο νίκαι ἐγένοντο Ἐφαρμόσῳ ἑξῆς. χάρμαι δὲ νῦν ἀντὶ τȣ̃ χαραὶ ϗ ἡδοναί· καθ' Ὅμηρον δὲ, αἱ μάχαι. — Κορίνθȣ πύλαι, ὁ Ἰσθμός. ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νεμέας, περίφρασις ἀντὶ τȣ̃ ἐν Νεμέᾳ. — "Αργει] ἀντὶ τȣ̃, ϗ ἐν "Αργει δὲ δόξαν προσείληφεν ἀνδρῶν, νικήσας τὰ Ἥραια ἐν ἀνδρὸς ἡλικίᾳ. ϗ ὡς παῖς ἐν Ἀθήναις, νικήσας τὰ Παναθήναια ἢ τα Ὀλύμπια.

v. 134—140. Οἶον] θαυμασικῶς. ὅπως δὲ ϗ οἵως ὑπέμεινεν ἐν τῇ Μαραθῶνι ἀγωνιζόμενος πρὸς τȣ̀ς προβεβηκότας ἄνδρας, ἀποσυληθεὶς ἀπὸ τῶν ἀγενείων ϗ ὑπεξελθὼν, ϗ εἰς τȣ̀ς ἄνδρας χωρήσας, ἡνίκα περὶ ἀργυρῶν φιαλῶν προέκειτο ἀγωνίζεσθαι. τοῖς γὰρ ἐν Μαραθῶνι ἀγωνιζομένοις φιάλαι ἀργυραῖ ἐδίδοντο ἔπαθλον. Ἀθηναίοις δὲ ἔθος χρυσίδας ϗ ἀργυρίδας λέγειν. — ὀξυρεπεῖ δόλῳ] ἀντὶ τȣ̃ ὀξυτάτῃ ϗ ἐπιμελεῖ τέχνῃ.

Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ

Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις!

Α. δ'. Κ. ιϛ'.

Τὰ δὲ, Παῤῥασίῳ στρατῷ

Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη

Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου!

Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδια-

νὸν φάρμακον αὐρᾶν

Πελλάνα φέρε· σύνδικος

Δ' αὐτῷ Ἰολάου

Τύμβος, εἰναλία τ' Ἐλευ-

σὶς ἀγλαΐαισιν. —

Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν·

Πολλοὶ

v. 143—151. Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ] τουτέστιν ἐν τῷ δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας. Παῤῥασία γὰρ μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἔνθα τελεῖται Λυκαίου Διὸς ἀγών. — Καὶ ψυχρᾶν] ἐφάνη δὲ θαυμάσιος καὶ ἡνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν καὶ τοῦ κρύους τὸ φάρμακον καὶ τὸ βοήθημα ἀπὸ τῆς Πελλήνης λαβὼν ἔφερε, τὴν χλανίδα. χλαῖνα γὰρ ἐκεῖ ἐδίδοτο τῷ νικῶντι χειμῶνος ὥρα. ὁ δὲ ἀγὼν ἐν Πελλήνῃ Ἑρμαῖα ἐκαλεῖτο. ἄγεται δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος ἑορτὴ, Θεοξένια καλουμένη. — Σύνδικος] μαρτυρεῖ δὲ τῇ αὐτοῦ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ τοῦ Ἰολάου τάφος ἐν Θήβαις. Ἰόλαια γὰρ λέγεται ὁ ἀγὼν, ὃν ἐνίκησεν. — Εἰναλία τ' Ἐλευσὶς] καὶ ἡ Ἐλευσὶς ἡ πρὸς τῇ θαλάσσῃ κειμένη ταῖς ἀγλαΐαις αὐτοῦ καὶ νίκαις μαρτυρεῖ· ἄγεται δὲ αὐτόθι ἀγὼν Κόρης καὶ Δημήτερος, ὃς καλεῖται Ἐλευσίνια· οὗ ἔπαθλον κριθαί.

v. 152—158. Τὸ φυᾷ] φασί τινες λέγειν τὸν Πίνδαρον δι' ἑαυτόν. οὐ καλῶς. ἐστὶ γὰρ πρὸς τὸν Ἐφάρμοστον. ἐπειδὴ

Πολλοὶ δὲ διδακταῖς
Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρȣσαν ἑλέσθαι·
Ἄνευ δὲ Θεȣ̃, σεσιγα-
μένον γ᾽ ȣ̓ σκαιότερον χρῆ-
μ᾽ ἕκασον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι
Ἐ. δ΄. Κ. ί.
Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι,
Μία δ᾽ ȣ̓χ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
Μελέτα. σοφίαι μὲν αἰ-
πειναί. Τȣ̃το δὲ προσφέρων ἄεθλον,
Ὄρθιον

δὴ ἐκ φύσεως ἀνδρεῖος ὢν καὶ ȣ̓κ ἀπὸ μόνης τέχνης τὰς συναγωνιζομένȣς ἐνίκα. πρὸς ὃ ἐπιφέρει· πολλοὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἐν διδακταῖς ἀρεταῖς, τȣτέςι ȣ̓ φύσει ὄντες ἀνδρεῖοι, ἀλλ᾽ ὑπὸ διδαχῆς μόνης καὶ μαθήσεως, ὤρȣσαν καὶ ὥρμησαν ἀνελέσθαι καὶ λαβεῖν κλέος, ἤτοι νικῆσαι καὶ δοξασθῆναι. ἕκασον δὲ χρῆμα ἄνευ Θεȣ̃, ἤγȣν μὴ ἀπὸ φύσεως κατορθȣμένον, (ἐπειδὴ ἐκ Θεȣ̃ πάρεσι τοῖς ἀνθρώποις φύσει ἀνδρείοις εἶναι) ȣ̓ σκαιότερον καὶ ȣ̓ φαῦλον ὑπάρχει, σεσιγημένον καὶ σιωπώμενον· ἀλλὰ μᾶλλόν ἐςιν, εἰ μηδεὶς γινώσκει αὐτό. ἕκασον δέ φησι πρᾶγμα, τὸ Θεȣ̃ χωρὶς πραττόμενον, ȣ̓ σκαιότερον ἐςὶ σιωπώμενον, οἷον σοφώτερον ἐςί. τὸ γὰρ μὴ κατὰ Θεὸν πραττόμενον, δεῖ σιγᾶν, ἀντὶ τȣ̃, καλόν ἐςί τινα παρὰ βȣ́λησιν Θεȣ̃ νικήσαντα, μὴ ὑμνεῖσθαι.

v. 158 — 168. Ἐντὶ γὰρ] εἰσὶ γὰρ ὁδοὶ ἄλλαι, πρὸς ἃς ἔχει δηλονότι τὶς εὐφυῶς. περαίτεραι, ἀντὶ τȣ̃ δυνάμεναι μᾶλλον ἀνύεσθαι ὁδῶν ἑτέρων, πρὸς ἃς ȣ̓κ ἔχει δηλονότι τὶς εὐφυῶς. ȣ̓ δυνατὸν δέ ἐςι πάντας ἡμᾶς ἐν ἑνὶ ἐπιτηδεύματι τραφῆναι. — Τȣ̃το δὲ προσφέρω ἑαυτῷ ὁ Πίνδαρος παρακελεύεται. τȣ̃το δὲ τὸ ἄεθλον,

τȣτέςι

Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκάν, Αἰάντειόν γε δαί-
θ' ὅς Οἰλιάδα νι-
κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ιά,

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι.

Argumentum.

Neceſſitatem hymni poëta comparat cum venti pluviaeque neceſſitate. Tum tranſit ad laudes victoris, ejusque patriae. Illum a pugilatu et corona victoriae; hanc a ſapientia, hoſpitalitate et fortitudine commendat.

Στροφὴ Κώλων ϛ'.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
Ὀμ-

τουτέστι τὸν ὕμνον, προσφέρων, ὦ νοῦ, δηλονότι τῷ Ἐφαρμόστῳ, ὤρυσαι, ἀντὶ τοῦ βόησον, ὄρθιον, ἤγουν ὀξύ. — Ὁρῶντ' ἀλκὰν] βλέποντα ἀνδρεῖον. — Αἰάντειον] ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος τοῦ Οἰλέως παιδὸς πανηγύρει καὶ ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ ἀγῶνι νικήσας, θυσίαις καὶ στέμμασι τὸν Αἰάντειον βωμὸν κατεκόσμησε. τὰ Αἰάντεια δὲ ἐν Ὀποῦντι ἄγεται. Αἴας ὁ Λοκρός τιμᾶται ἐν τῇ Λοκρίδι ἴσα θεῷ. κενοτάφιον γὰρ τούτου ἐνταῦθα ἐποίησαν, μέσον τοῦ τόπου· ἔνθα οἱ τῆς ἐν αὐτῷ πανηγύρεως ἀγῶνες τελοῦνται.

V. I — 3. Ἔστιν ἀνθρώποις] ἔστι καιρὸς τοῖς ἀνθρώποις φησὶν ὅτε πλείστη χρεία γίνεται ἀνέμου, οἷον ἐπὶ τῶν

πλεόν-

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τὶς εὖ πράσσοι, μελιγάρυες
ὕμνοι
Ὑςέρων ἀρχαὶ λόγων, τέλλεται
Καὶ πισὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

Ἀντιςροφὴ Κ. ς'.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
Οὗτος ἄγκειται. Τὰ μὲν ἁμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν. —
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεςράτου παῖ, τεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν,

Ἐπῳδὸς

πλεόντων μάλισα συμβαίνει. ἔςι δὲ ὅτε καὶ οὐρανίων ὄμβρων τοῖς γηπόνοις χρεία· οὕτω δηλονοτι καὶ τοῖς ἀθληταῖς ἐγκωμίων.

v. 4 — 8. Εἰ δὲ τὶς εὖ πράσσοι] ἤγουν εὐτυχοίη, νικῴη μετὰ κόπων, οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι γίνονται αὐτῷ ἀρχαὶ, τουτέςι αἰτίαι, τῶν ὑςέρων λόγων, ἤτοι φημῶν. — Καὶ πισὸν ὅρκιον] ἤγουν καὶ βεβαία ἀσφάλεια γίνονται οἱ ἡδύφωνοι ὕμνοι τοῖς μεγάλοις κατορθώμασιν αὐτοῦ. οὗτος δὲ ὁ ἔπαινος ὁ δι' ἐμμελῶν ποιημάτων δηλονοτι, ἀφθόνητος· ἤγουν ἄπειρος τῶν κακῶν τοῦ φθόνου. καὶ γὰρ οἱ τοῖς νικηφόροις παρὰ τῶν ἄλλων ἀνιςάμενοι ἀνδριάντες, ἢ ὑπὸ χρόνου, ἢ ὑπὸ βασκάνων τινῶν καθαιροῦνται· ὁ δὲ διὰ λογων ὕμνος ἐς τ' ἂν ἄνθρωποι ὦσιν, ἀθάνατος μένει.

v. 8 — 9. Τὰ μὲν ἁμετέρα] ταῦτα οὖν τὰ κατορθώματα καὶ τὰ ἐγκώμια τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ νενικηκοτων, καὶ ἡ ἡμετέρα γλῶσσα καὶ Μοῦσα περιέπειν καὶ ἀνυμνεῖν βούλεται.

Ἐπῳδὸς Κ. ί.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἁδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-
ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάξατ᾽! ἐγγυάσομαι,
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μηδ᾽ ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι.
Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὔτ᾽ αἴθων ἀλώπηξ,
Οὔτ᾽ ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

V. 13—15. Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ] τὸν ὕμνον λέγει. παρεῖται δέ τι εἰς το τοῦ λόγου πλήρες. πληρωθείη δ᾽ οὕτω. χρυσέας ἐλαίας σε κόσμον δεχόμενον κελαδήσω· τοὺς Ἐπιζεφυρίους φροντίδος ἀξιῶν Λοκροὺς διὰ σε. γένη γὰρ Λοκρῶν εἰσι τρία· Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι. τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοι εἰσι Λοκροὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· οἱ δε Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ· οἱ δ᾽ Ἐπικνημίδιοι πρὸς Εὐβοίᾳ, ὅθεν ὁ Ὀϊλεως Αιας.

V. 20. το γὰρ ἐμφυὲς] τούτοις ὑπακουστέον, ὅτι οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ συγγενικὸν μετέβαλον. ὥσπερ οὖν ὁ λέων οὐ μεταβάλλει τὸ γενναῖον, οὔτε ἡ ἀλώπηξ τὸ σοφὸν, οὕτως οὐδὲ οἱ Λοκροὶ τὸ ἔμφυτον ἦθος μεταβάλλονται.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩι

δολιχοδρόμῳ.

Argumentum.

Ergoteles, Philanoris filius, natus erat Cnoſſi in inſula Creta, unde pulſus ſeditione domeſtica aufugerat, novamque ſibi patriam elegerat Himeram Siciliae urbem. Jam olim e Pythicis Iſthmicisque ludis victor diſceſſerat. Hoc autem carmine Olympica illius victoria curſu reportata concelebratur. De hoc ipſo Ergotele ita Pauſanias (l. VI. c. 4. ad fin.): Ἐργοτέλης ὁ Φιλάνορος δολιχοῦ δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Νεμείων ἀνῃρημένος, οὐχ Ἱμεραῖος εἶναι τὸ ἐξ ἀρχῆς, καθάπερ γε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτῷ φησὶ, Κρὴς δὲ εἶναι λέγεται Κνώσσιος. ἐκπεσὼν δὲ ὑπὸ στασιωτῶν ἀπὸ Κνωσσοῦ καὶ ἐς Ἱμέραν ἀφικόμενος, πολιτείας τετύχηκεν, ᾧ καὶ πολλὰ εὕρετο ἄλλα ἐς τιμήν. ἔμελλεν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, Ἱμεραῖος ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀναγορευθήσεσθαι.

Στροφὴ Κώλων θ'.

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμ-
φὶ πόλει, Σώτειρα Τύχα!
Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,

Κἀγο-

V. 1 — 2. παῖ Ζηνὸς Ἐλ.] θύγατερ τοῦ Διὸς Ἐλευθερίου. τουτέστι τοῦ ἐφόρου τῆς ἐλευθερίας. Διὸς δὲ Ἐλευθερίου θυγατέρα λέγει αὐτὴν, ἐπεὶ ἐδόξαζον αὐτὴν ὑψοῦν τε καὶ ἀπαλλάττειν δουλείας καὶ φυλάττειν τῶν ἐλευθέρων τὴν ἐλευθερίαν. — Ἱμέρα] πόλις Σικελίας.

Κἀγοραὶ βȣλαφόροι. αἵγε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, τὰι δ' αὖ κάτω,
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

Ἀντιςροφὴ Κ. Θ.

Σύμβολον δ' ȣ̓́πω τὶς ἐπιχθονίων
Πιςὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.
Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ' ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσθλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

Ἐπῳδὸς

v. 8. 9. τέμνοισαι] ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν νηῶν εἴληπται. διὰ σὲ ȣ̃ν, ὦ Τύχη, πάντα γίνονται. αἱ γȣ̃ν τῶν ἀνθρώπων ἐλπίδες πολλάκις ἀντιςρόφῳ τῇ προσδοκίᾳ χρησάμεναι μάτην διεξῆλθον καὶ περισσῶς ἠλπισθησαν.

v. 14—18. Πολλὰ — ἔπεσεν] τὰ ἐναντία συνέβη· τὸ δὲ ἔπεσεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κύβων. — Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος] τȣτεςι τὰ ἐναντία τῇ τέρψει, ἤτοι τὰ ἀηδῆ. ἔνιοι δὲ ἐν ζάλῃ καὶ χειμῶσι πραγμάτων γενόμενοι ἐν μικρῷ χρόνῳ μετήμειψαν καὶ μετήλλαξαν, εἰς βαθὺ καὶ μέγα ἀγαθὸν παραγενόμενοι. — Πηματος] λείπει δὲ ἡ ἀντὶ, ἵν' ᾖ ἀντὶ πήματος. — Πάντων δὲ τῶν προειρημένων ὁ σκοπὸς τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἐργοτέλη ἔχει. ἐπειδὴ προσδοκησας ἐκ τȣ̃ κατὰ Κρήτην πολέμȣ καὶ τῆς φυγῆς ἀδέξια τὰ μέλλοντα, δι' εὐτυχίαν πολλὴν ὕστερον δόξαν ἐκτήσατο.

Ἐπῳδὸς Κ. ά.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεὰ κεν,
Ἐνδομάχας ἅτ᾽ ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ᾽ ἑστίᾳ,
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν,
Εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ᾽ Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐν Πυθῶνι Ἰσθμοῖ τ᾽, Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ᾽ οἰκείαις ἀρούραις.

V. 20. 21. Ἀλέκτωρ] τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατοικιδίους ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ μηδὲν λέγειν ἄξιον δρᾶν δημοσίᾳ. Θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι εἰ μὴ ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος, οὐκ ἂν ἐστεφανώθη. Ὦ τοῦ Φιλάνορος υἱὲ Ἐργότελες, καὶ ἡ σὴ τιμὴ ἀκλεὴς ἂν ἐγένετο καὶ ἀπεμαράνθη ἂν καὶ ἀπώλετο ἡ τῆς ὀξύτητός σου τῶν ποδῶν δόξα, εἴπερ ἐν τῇ τῶν προγόνων σου ἑστίᾳ παρέμεινας. — Συγγόνῳ παρ᾽ ἑστίᾳ] ἐν τῇ Κρήτῃ.

V. 27. 28. Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ] τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀπόλαυσιν Ἡρακλεῖ, ἡνίκα ἐκεῖ ἐφάνη, (τινὲς δὲ Νύμφας, καθὼς καὶ Πίνδαρος) ἵνα ἀπολούσηται, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς ἀπελαύνων παρεγένετο. λέγει δὲ τὰ θέρμα λουτρὰ Νυμφᾶν, ἤτοι τὴν Ἱμέραν πόλιν συνεκδοχικῶς ἀπὸ μέρους. — Παρ᾽ οἰκείαις ἀρούραις] ὡς ἐν ἰδίᾳ γῇ παροικῶν καὶ οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν ἐπιδεόμενος.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ

εἶδος ιδ'.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι, ΠΑΙΔΙ

Κλεοδάμȣ, ϛαδιεῖ.

Argumentum.

Laudatur Aſopichus Orchomenius Cleodami filius ob victoriam Olympicam, praecipue tamen ob patriam. Quumque Charites Orchomeni inprimis colerentur, his hymnum hunc poeta commendat easque ſimul carmine hoc concelebrat.

Εἶδος μονοϛροφικὸν, κώλ. ιή. καὶ ιζ'.

Στροφὴ ά. Κώλων ιή.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖ-
σαι, αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-
δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενȣ̃,

Πα-

v. 2. Pro καλλίπωλον invenitur et καλλίβωλον, ut et Scholiaſtes legiſſe videtur, qui interpretatur εὔγειον.

v. 1—6. Καφισίων ὑδάτων] ἐπειδὴ χαριέντως ἀπέβη τȣ̃ ἀγῶνος τὸ ἐπιχείρημα, προσφωνεῖ ταῖς Χάρισι τιμωμέναις κατὰ τὴν Βοιωτικὴν Ὀρχομενόν. αἷς λέγεται πρῶτος Ἐτεοκλῆς ὁ Κηφισȣ̃ παῖς τεθυκέναι. ὁ δὲ Κηφισὸς, τῆς Ὀρχομενȣ̃ ποταμός. ὁ δὲ νȣ̃ς, ȣ̃τως· ὦ ἀοίδιμοι βασίλειαι Χάριτες, αἱ τὰ τȣ̃ Κηφισȣ̃ ὕδατα ἐκληρωσάσθε καὶ κατοικεῖτε τὴν εὔγειον Ὀρχομενὸν, ἐπακȣ́σατέ μȣ νῦν εὐχομένȣ!

Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι!
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς,
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. Οὔτε γὰρ θεοὶ
Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
Κοιρανέοντι χορὺς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν ὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνυς,
Ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίσυ παῖδες,
Ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' ἐυμενεῖ τύχᾳ

v. 5. Παλαιγόνων Μινυᾶν] τὸ τῶν Μινυῶν γένος, ἀρχαῖον ἀπὸ Μινυῦ τῦ Θετταλῦ. ὁ δὲ Μινυὸς πρῶτος ἦρξεν Ὀρχομενίων.

v. 16. Παρὰ Πύθιον Ἀπ.] παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι φησὶ καθέζεσθαι τὰς Χάριτας, διὰ τὴν εἰς αὐτὸν οἰκειότητα. ἐν γῦν Δελφοῖς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς εἰσιν ἱδρυμέναι τῦ Ἀπόλλωνος. — Σέβοντι] δοξάζυσι.

Κοῦφα βιβῶντα! Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον, οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέροισ᾽ ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρ᾽ ἰδοῖσ᾽, υἱ-
ὸν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ᾽ εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν!

v. 27. οὕνεκ᾽ Ὀλυμπιόνικος (ſc. ἐγένετο) ἁ Μινύεια] ἡ τῶν Μινυῶν πόλις· τουτέστιν ἡ Ὀρχομενὸς, ἡ πατρὶς τοῦ Ἀσωπίχου, σοῦ χάριν ὦ Θαλία. — [Ἄλλως] προσφωνοῦσι οἱ ποιηταὶ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐκ πλήθους συνεστῶτας, ἑνικῶς. ἔνιοι δὲ τὸ σεῦ ἕκατι, ἀντὶ τοῦ σοῦ ἕνεκεν ὦ νικηφόρε. ἡ πρός μίαν τῶν Χαρίτων ἀπὸ τοῦ πλήθους μετέβη.

v. 28 — 35. Μελαντειχέα] παραγενοῦ νῦν, φησὶν, εἰς τὸν σκοτεινὸν τῆς Περσεφόνης οἶκον, ὦ φήμη καὶ Ἠχώ· διηγησομένη καὶ ἀγγελοῦσα τὴν καλλίστην ἀγγελίαν τῷ πατρὶ Ἀσωπίχου, Κλεοδάμῳ, περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐστεφάνωσε τὴν χαίτην. τουτέστιν, ἵν᾽ εἴπῃς αὐτῷ, τόν υἱὸν αὐτοῦ νενικηκέναι, καὶ νεώτερον ἐόντα ἐν τῇ ἐνδοξοτάτῃ Ὀλυμπίᾳ ἐστέφθαι τοῖς τῆς ἀθλήσεως στέμμασι τὰς κόμας τὰς νεωτέρας αὐτοῦ. ἀπὸ μέρους δε τὸ τῆς ἡλικίας νέον λέγει. — Πτεροῖς] στεφάνοις, τοῖς δίκην πτερῶν αἴρουσι τὸν νικήσαντα.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ

εἶδος α΄.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι,

ἅρματι.

Argumentum.

Proxima hujus carminis occaſio et cauſa fuit Hieronis victoria curulis, Pythicis ludis (Pythiade 29 i. e. Ol. 77, 3) reportata. Regreditur tamen poeta ad anteriora Hieronis facta et fata. Evenerant enim non multo ante, quae in carmine ad Hieronis laudem compoſito omitti nec poterant nec debebant. Etenim Hiero paucis ante annis (Ol. 76, 1 ut ex Didoro Sic. apparet l. XI. c. 49) priſcos urbis Catanae incolas expulerat, novamque, quam in eorum locum deduxerat coloniam, e Peloponneſo praecipue conſcriptam, Aetnam vocaverat, monti, cui ſubjacebat, cognominem. Hinc urbs iſta Hieroni adeo cordi fuit, ut in illius gloriam in victoria hac Pythica Aetnaeum ſe proclamari juberet. Quare non alienum erat, hiſtoriam recentis coloniae adeo a conditore dilectae carmini huic inſerere. Porro vixdum deducta colonia *) Aetnaeorum ignium eruptio evenit, quae quamquam urbi tunc non ut poſtea (Ol. 88, 3 vid. Thucyd. l. 3.

Ἱέρωνι Αἰτναίῳ] γέγραπται μὲν ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι. ὁ δὲ Ἱέρων τὴν Κατάνην ἀνακτίσας, ὁμωνύμως τῷ παρακειμένῳ ὄρει Αἴτναν προσηγόρευσε, καὶ Αἰτναῖον ἑαυτὸν, κατὰ τοὺς ἀγῶνας νικῶν, ἀνεκήρυξεν. — Ἅρματι] ἐνίκησε δὲ ὁ Ἱέρων τὴν μὲν εἰκοστὴν ἕκτην Πυθιάδα καὶ τὴν ἑξῆς κέλητι· τὴν δὲ εἰκοστὴν ἐννάτην, ἅρματι, εἰς ἣν ὁ ὑποκείμενος ἐπινίκιος τέτακται.

*) Eo ipſo nimirum anno, quo colonia erat deducta, vel uno tantum anno poſt. Id apparet ex Thucydide, qui (l. 3. c. ult.) eruptionem Aetnae commemorat ad finem tertii anni Olympiadis 88 factam, ſimul-

l. 3 ad fin. et 631 A. U. C. vid. Oroſ. l. 5, 13) perniciosa fuit, poetam tamen non poterat non permovere, ut terribilem iſtam naturae vim et impetum vivis pingeret coloribus, Deosque rogaret, ut Catanam monti ignifero adeo vicinam, in poſterum quoque tueri vellent. Tandem Hiero tertio anno Ol. 76 (Diod. 11, 51), hinc quinto anno ante Pythicam victoriam hoc carmine celebratam, proelio navali vicerat Hetruſcos, Cumaeis, quos illi oppreſſerant, opitulatus. Id quoque poëta non poterat praetermittere, non magis quam cruentam victoriam, quam paulo ante (Ol. 75, 1. conf. Diod. 11, 20 ſqq.) Gelo, qui tum praeerat Syracuſis, cum fratre et ſucceſſore Hierone, de Carthaginienſibus reportarat.

Haec ſi teneantur, non obſcurus erit carminis nexus. Incipit a laude lyrae Apollinis (praeſidis ludorum Pythicorum), ejusque vim exemplo comprobat Muſarum, Jovis, aquilae ejus, Martis, denique Typhoei, quem non, ut illos, voluptate ſed terrore compleat deorum in Olympo concentus. Sic tranſit ad conſummatiſſimam Aetnae ardentis terrorum imaginem (cum qua conferenda inprimis Virgilii deſcriptio Aen. 3, 571 ſqq., quam ex Pindaro romanum poetam hauſiſſe cenſent Macrobius Sat. 5, 17 et Gellius 17, 10. Idem porro argumentum praeter multos alios tractavit Aeſchylus, qui, quum in Prometheo v. 351 ſqq. Aetnae vim deſcribit, ad eandem eruptionem, praeſertim v. 367, reſpexiſſe videtur, quam hoc carmine Pindarus ſpectavit). Iam facilis tranſitus erat ad urbem Aetnam, et ab hac ad conditorem coloniae, Hieronem, ejusque in Pythicis ludis reportatam victoriam, cum qua ſatis apte cohaerent laudes, quas ceteris illius rebus geſtis, ad quas deinde digreditur, tribuit. Tum hortatur, ut pergat glorioſa, quam ingreſſus ſit, via; vota denique ac preces addit, quibus a diis petit, ut et in poſterum Aetnam, Hieronis coloniam, ipſumque Hieronem cura ſua amplecti ejusque gloriam augere velint.

Στροφὴ

ſimulque mentionem facit prioris eruptionis anno ante illam quinquageſimo factae, i. e. Olympiadis 76 vel primo anno, quo ipſo Aetnam coloniam Hiero conſtituerat, vel ſaltem altero, ſi de anno quinquageſimo vertente necdum completo locum interpretari malis.

Στροφὴ α, Κώλων ιβʹ.

Χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλω-
νος, καὶ ἰοπλοκάμων
Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον!
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά·
Πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν Φροιμίων
Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα·

v. 1. Ita vett. editt. jungunt. Oxon. et Heyne χρ. φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καί.

v. 1—3. Χρυσέα φόρμιγξ] λέγεται ὁ Πίνδαρος οὕτως ἐπιβεβλῆσθαι κατὰ Ἀρτέμονα τὸν ἱστορικὸν, ὅτι δὴ αὐτῷ ὁ Ἱέρων χρυσῆν ὑπέσχετο κιθάραν· διὸ ὑπομιμνήσκων αὐτὸν τῆς ἐπαγγελίας, ἀπὸ τῆς κιθάρας ἤρξατο τοῦ προοιμίου. Τὰ δὲ τοιαῦτα περιεργείας πεπλήρωται. οἰκειότατα γὰρ, Πυθίου ὄντος τοῦ ἀγῶνος, τὸν θεὸν προστάτην ὄντα ἀνυμνεῖ. — Ἀπόλλωνος] διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα προκατάρχειν τοῦ χοροῦ τῶν Μουσῶν. — Σύνδικον] συνῳδὸν καὶ σύντροπον· παρ' ὅσον ὁ μὲν Ἀπόλλων τῇ κιθάρᾳ τῶν ᾠδῶν προκαθηγεῖται τῶν Μουσῶν. αὗται δὲ χορεύουσι.

v. 4—7. Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις] ἕπεται ὁ τῶν χορευτῶν ῥυθμός. — ἀγλαΐας ἀρχὰ] ἀμφίβολον, πότερον ἡ βάσις ἀγλαΐας ἀρχὴ οὖσα, ἢ σὺ, ὦ κιθάρα, ἀγλαΐας τυγχάνεις ἀρχή· — Πείθονται δ' ἀοιδοὶ] ἐπὶ τῶν Μουσῶν ὁ λόγος. ὡς γὰρ ἔφην, Ἀπόλλων μὲν προκατάρχει τῶν Μουσῶν. σάματι δὲ, τοῖς σημείοις, τοῖς συνθήμασιν, ἢ τοῖς κελεύσμασιν. — Ἀμβολὰς τεύχῃς] τὰς προσαναφωνήσεις κατασκευάζῃς. — ἐλελιζομένα] διακινουμένη. ὁ δὲ νοῦς· ἧς (σοῦ, ὦ κιθάρα) κατακούει μὲν ἡ τῶν ποδῶν κροῦσις, τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς δια-

Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός· εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

Ἀντιστροφὴ α'. Κ. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν

Ἀγκύλῳ

v. 8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Ald. Vulgg. inde a Rom. σβεννύης, quod non bene ad ſenſum pendet ab ὁπόταν. Novam enim potius et diverſam citharae laudem ſubjicere putandus eſt poëta.

χύσεως ἀρχὴ οὖσα. πείθονται δὲ καὶ οἱ ἀοιδοὶ τοῖς σοῖς συνθήμασιν, ὅταν τῶν προοιμίων, τῶν ἡγουμένων τῶν χορῶν, τὰς προσαναφωνήσεις καὶ κρούσεις, διακινουμένη κατασκευάζῃς.

v. 9—14. ἀενάου πυρός] τὸ ἀέναον κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τίθεται. καταχρηστικῶς δὲ ὁ Πίνδαρος νῦν καὶ ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ τάττει, ἀντὶ τοῦ, ἄσβεστον. σκάπτῳ Δωρικῶς, τῷ σκήπτρῳ· — Διὸς αἰετὸς] πάνυ γὰρ διετύπωσεν, ὅτι δὴ ὁ ἀετὸς ἐπικαθήμενος τῷ τοῦ Διὸς σκήπτρῳ, καὶ κατακηλούμενος ταῖς Μουσικαῖς ᾠδαῖς εἰς ὕπνον κατάγεται, ἀμφοτέρας χαλάσας τὰς πτέρυγας, καὶ ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος. — V. 14. κατέχευας φησὶν, ὦ κιθάρα, ἁπαλὸν καὶ ἡδὺ κλεῖθρον κατὰ τῶν βλεφάρων, ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕπνον καταφερόμενος ὑπὸ σοῦ, ὦ κιθάρα, ὁ ἀετὸς αἰωρεῖται τὸν νῶτον ἐπὶ θάτερα ῥέπων. —

Ἀγκύλῳ κρατὶ, βλεφάρων
Ἁδὺ κλαῖςρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι· κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ἐπῳδὸς ά. Κ. ιέ.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ᾽ ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ᾽ ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται Θεῶν πολέμιος,

E 5 Τυφὼς

v. 15—18. ἀγκύλῳ κρατὶ] διὰ τὸ ἐπικαμπὲς τῆς ῥι-νὸς αὐτȢ. Καὶ Ὅμηρος ἀγκυλοχείλην τὸν ἀετὸν φησί. Τὸ δὲ κλαῖςρον, ἀντὶ τȢ κλεῖθρον. — ῥιπαῖσι] ταῖς βολαῖς. λέγει δὲ τοῖς μέλεσιν. γραφικώτατα δὲ συνδια-τιθέμενον τῇ ἡδονῇ καὶ θελγόμενον τὸν ἀετὸν ὑπετύ-πωσε.

v. 19—24. βιατὰς Ἄρης] ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης τὴν τραχυτάτην τῶν δοράτων ἀκμὴν καταλιπὼν, τȢτ-έςι τὸν πόλεμον, εὐφραίνει τὴν καρδίαν. — κῆλα δὲ τὰ ὑπὸ τῆς μȢσικῆς θέλγματα.

Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι,
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ' οὐρανία συνέχει,

Νι-

v. 30—39. Τυφὼς] κατὰ τὸ ἴδιον ἔθος. ἔδει γὰρ Τυφών. Ὅμηρος δὲ ἑτέραν εὐθεῖαν οἶδεν, ὁ Τυφωεύς. — ἑκατοντακάρανος] οὐκ ἀριθμητικῶς ἀλλ' ἀντὶ τοῦ πολυκέφαλος. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀτύζεται. ἀποστρέφεταί φησι καὶ ὁ Τυφὼν τὴν μουσικὴν, ὁ ἐν τῷ Ταρτάρῳ κείμενος. — στασιάζεται δὲ ἡ περὶ τοῦ Τυφῶνος ἱστορία. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ὄρει τῆς Βοιωτίας ὑποκεῖσθαι ἔφασαν καὶ ὡς εἰσὶν αὐτόθι πυρὸς ἀναδόσεις· οἱ δὲ, ἐν Φρυγίᾳ· ἕτεροι δὲ, ἐν Λυδίᾳ. Ἀρτέμων δέ τις ἱστορικὸς πιθανώτερον λογοποιεῖ. καθάπαξ γάρ φησι, πᾶν ὄρος, ἔχον πυρὸς ἀναδόσεις, ἐπὶ Τυφῶνι καίεται. ἔστι δὲ τὸ πιθανὸν ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ ὀνόματος ἱστορίας. τύφειν γὰρ τὸ καίειν. ὁ δὲ Πίνδαρος φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐν Κιλικίᾳ τεθράφθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος. — πολυώνυμον δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυθρύλλητον, διὰ τὸ ἀνατραφῆναι ἐν αὐτῷ τὸν Τυφῶνα. — ἁλιερκέες] ἤτοι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς ἕρκος οὖσαι, διὰ τὸ μὴ συγχωρεῖν ἐπίπροσθεν φέρεσθαι τὰ κύματα. — v. 36. Κίων δ' οὐρανία] ἡ Αἴτνη, τὸ ὄρος· ἣν οὕτως ὠνόμασε, διὰ τὸ ὕψος ὑποστηρίζουσαν τὸν οὐρανόν. ὁ δὲ νοῦς· ἡ δὲ οὐρανία κίων συνέχει τὸν Τυφῶνα, ἡ κατὰ πᾶσαν ὥραν ἔτους χιονιζομένη καὶ τῆς ὀξείας χιόνος τροφὸς οὖσα· ἤγουν ἡ Αἴτνη· ὀξεῖαν δὲ τὴν χιόνα φησὶν παρὰ τὴν ψυχρότητα· ὅτι οἱ ἐφαπτόμενοι ὅμοιόν τι πάσχουσι τοῖς κεντουμένοις.

Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
τȣ πυρὸς ἁγνόταται
Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνȣ̃
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας

Φοί-

v. 38. Pro νιφόεσσ' Pauw nova voce excuſa conj. νεφόεσσ', ne bis eadem res a poeta exhibeatur. Sed νιφετὸν et χιόνα jungere ſollenne poetis v. c Il. κ, 7. Eſt enim alterum cum ſignificatu procelloſae tempeſtatis conjunctum. *Heyne.*

v. 41. Dubitat Pauw annon poeta dederit ἄπλατοι πυρὸς ἁγνοτάτȣ ἐκ μ. παγαί. At viro in Pindari lectione verſato, quomodo illa epithetorum translocatio inſolens videri poterat? *Heyne.* Vauvilliers, gallicus interpres pro ἁγνόταται conj. αἰνόταται, quo non minus carere poſſumus.

v. 44. Pro πέτρας Pauw conj. τέφρας, quoniam *interdiu* non minus quam *noctu ſaxa* ejiciantur. At idem de *cinere* valet, nec cineri conveniunt reliqua inpr. τὸ, σὺν πατάγῳ. Sed vid. Animadvv.

v. 40—55. ἀπλάτȣ πυρός] ἀπροσπελάςȣ. — τῇ δὲ τρόπῃ ἐπιμένει δῆλȣ, πυρὸς ποταμȣ̀ς καὶ πηγὰς λέγων, διὰ τὴν ἄγαν τȣ̃ πυρὸς ἀνάδοσιν. — οἱ δὲ ποταμοὶ τȣ̃ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥȣ̃ν προχέȣσι καπνȣ̃. — αἴθων'] ἤτοι μέλανα ἢ καυστικόν. — ἐν δὲ νυκτὶ, ἡ

ξανθὴ

Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόν-
των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς,
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.

Εἴη

v. 49. Pro προσιδέσθαι invenitur etiam τι πυθέσθαι. Verum ſenſu praeſtat vulgata.

v. 50. Pro παριόντων Pauw conj. παρεόντων. Non opus, quum illud eundem ſenſum fundat, magisque poeticum ſit.

ξανθὴ τοῦ πυρὸς φλὸξ ἐκρήγνυσι τοῦ ὄρους τὰς πέτρας καὶ εἰσκυλίει τῇ παρακειμένῃ θαλάσσῃ. — τέρας] θαυμαστὸν μὲν ἰδεῖν, θαυμαστὸν δὲ καὶ τῶν παριόντων καὶ ἑωρακότων ἀκοῦσαι. — ἐν μελαμφύλλοις] τοῖς πολυδένδροις. Ζητητέον δέ, πῶς φησὶ τὸν Τυφῶνα ἐνδεδέσθαι ταῖς τῆς Αἴτνης κορυφαῖς, ὅν φησιν ὑπ' αὐτῇ κεῖσθαι; Ῥητέον δὲ ὅτι ὑπόκειται μὲν αὐτῷ τὸ ἔδαφος ὑπὸ τὸν νῶτον. Ἐπίκειται δὲ τῷ στήθει ἡ Αἴτνη ὥσπερ δεσμὸς καὶ σχοινίον ἐν μέσῳ αὐτὸν συνέχουσα. — Χαράσσοισα] ἐπιξύουσα, ἐπινύττουσα. Τὸ μὲν κεκλιμένον νῶτον κεντεῖ ἐπιξύουσα, ἡ ὑποκειμένη τοῦ ἐδάφους κεντρώδης στρωμνή.

Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον! τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

Ἐ. β'. Κ. ιέ.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-

παῖον

v. 66. Revocavi antiquam lectionem: ἀρχομένοις, pro qua ex cod. Auguſtano Schmidius dederat ἐρχομένοις, quem ſequuntur Oxon.

v. 56—64. Εἴη, Ζεῦ] ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε, καὶ τὰς τιμωρίας αὐτοῦ διεξῆλθεν, ὥσπερ φόβῳ διατεθεὶς πρὸς τὰ διηγήματα, κατεύχεται τὸν Δία ἔχειν εὐμενῆ. ὁ καὶ νοῦς, εἴη σοι φησὶν ὦ Ζεῦ ἀρέσκειν, ὅστις τοῦτο τὸ ὄρος περιέπεις, τὴν Αἴτνην, ἥ ἐστι τῆς εὐκάρπου Σικελίας πρόσωπον· ἤτοι διὰ τὸ ἐπιφανὲς ἢ διὰ τὸ ὕψος. τιμᾶται δὲ κατὰ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης ὁ Ζεύς. — Τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν] τούτου οὖν τοῦ ὄρους τὴν ὁμώνυμον πόλιν Αἴτνην ὁ ἔνδοξος οἰκιστὴρ Ἱέρων ἐδόξασεν, ἀνακηρύξας κατὰ τὰ Πύθια.

v. 64—73. Ναυσιφορήτοις] ὡς τοῖς διὰ νηὸς φερομένοις ἀνδράσι χάρις καὶ ἡδονὴ πρώτοις φερομένοις διὰ θαλάσσης, πόμπιμον καὶ οὔριον ἐπιπνεῦσαι ἄνεμον, οὕτω καὶ τῇ Αἴτνῃ ἀνακτισθείσῃ πρώτην ἐν ἀγῶσι χάριν

ἐπι-

παῖον ἐλθεῖν οὖρον. ἐοικότα γὰρ
Κὰν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. Ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σι τε ἵπποις τε κλυτὰν,
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῶ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν!

Σ. γ'.

Oxon. et Heyne, qui tamen praefert ἀρχομένοις, et acutiſſime vidit, id non jungendum eſſe cum ἐς πλόον, ſed haec referri ad πρῶτα χάρις, ut adeo interpungi debeat poſt πλόον, id quod feci.

v. 78. Pro εὔανδρον Schmid. conj. εὐανδρεῖν. Male. Referenda enim εὔανδρον χώραν non minus

ἐπιφανεστάτην γενέσθαί φησι. — Ἐοικότα γὰρ] ἐοικὸς γὰρ καὶ πρέπον φησὶ, τὸν ἐξ ἀρχῆς ἀγαθῆς ἀρξάμενον, τοῦτον καὶ τέλους ἐνδόξου τεύξασθαι. οὕτως οὖν καὶ τὴν Αἴτνην ἐκ πρώτης ἀρξαμένην ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἐπίδοξον εἶναι ὑπολαμβάνω, καὶ διηνεκῶς εὐπραγήσειν — Ὁ δὲ λόγος] ὁ δὲ ἐμὸς ἐγκωμιαστικὸς λόγος, φησὶ, κοσμεῖ καὶ δοξάζει την Αἴτνην ταῖς συντυχίαις ταύταις τῆς νίκης, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν αὐτὴν, ἵπποις τε καὶ στεφάνοις ενδοξον, καὶ σὺν θαλίαις καὶ κώμοις ἡδέσιν ὀνομαστὴν ἀποδείκνυσιν, ὥστε τὴν μνήμην αὐτῆς διαμένειν ἄσβεστον.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ, καὶ χερσὶ βια-
ταὶ, περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δ' ἐκρίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-

βον

minus quam ταῦτα ad νόῳ τιθέμεν. Non enim petit poeta, ut Aetnam *in poſterum bonis viris illuſtrem reddat* Phoebus, ſed (quod laudatorio carmini aptius eſt) ut terram hanc jam ſatis *illuſtrem bonis viris* menti ſuae infigat.

v. 79—86. Ἐκ θεῶν] ἐκ θεῶν γάρ φησι ταῖς ἀνθρωπίναις ἀρεταῖς πᾶσαι μηχαναὶ δωροῦνται. κατὰ δαίμονα γάρ τινα σοφοὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι καὶ ἄγαν εὔγλωσσοι, καὶ δυνατοὶ κατὰ τὸ λέγειν ἐγένοντο. — Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον] τον δὲ Ἱέρωνα ἐγκωμιάσαι προθυμούμενος ἐλπίζω παρὰ σκοπον μὴ ῥίψειν τὸν ὕμνον, ἄντι τοῦ, κατὰ σκοπον δοκῶ βαλεῖν τοὺς ὕμνους, καὶ ἄξιον ὄντα τὸν Ἱέρωνα ἀνυμνεῖν. — Μη χαλκοπάραον] τὸ ὑπέρβατον, οὕτω. μὴ ὥσπερ χαλκοπάραον ακοντα παλάμᾳ δονέων ἀγῶνος ἔξω βαλεῖν. — Μακρὰ δὲ ῥίψαις] ἐλπίζω δὲ μακρῶς καὶ δυνατῶς ἀκοντίσας παρελθεῖν καὶ νικῆσαι τοὺς ἐναντίους.

v. 87—90. Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος] τὸ Εἰ τοῦτο νῦν εὐ-

κτικὸν

βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι!

A. γ'. K. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις
Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν', ἁνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαι τιμὰν,
Οἵαν

v. 94. παλάμαι ex egregia Heynii emendatione (v. deutſches Muſeum Vol. I. 17-8. p. 551), ut ſit: παλάμαι (Ἱέρωνος) εὑρίσκοντο θεῶν τιμὰν (ut Pyth. IV. 91). Vulgo omnes παλάμαις, et ſubaudiunt aut *Hiero cum fratribus*, aut, ut Heyne in edit., *Siculi* in genere. At haec admodum dura

κτικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ εἴθε. εἴθε γάρ, φησὶν, ὁ πᾶς χρόνος την τε εὐδαιμονίαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἐπ' εὐθείας ἀγάγοι, καὶ τῶν καμάτων τῶν τῆς λιθουριας ἐπίλησιν ἀγάγοι, ὡς ἐγὼ τοὺς ἐναντίους νικῆσαι προσδοκῶ. — Καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι] καμάτων φησὶ τῶν συνεχόντων τον Ἱέρωνα ἐκ τοῦ νοσηματος τῆς λιθουρίας. φησὶ γάρ που καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ τῶν Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτῆσαι. αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ δυσουρίῃ δυστυχῆσαι.

v. 91 — 94. Ἦ κεν ἀμμνάσειεν] καὶ τάχα ἂν εἰς ὑπόμνησιν ἀγάγοι, ὁποίας ὁ Ἱέρων ἐν τοῖς πολέμοις τῇ πολεμικῇ ἑαυτοῦ καὶ ὑπομονητικῇ ψυχῇ ὑπέμεινε μάχας, ἡνίκα ἐκτῶντο τὴν Σικελικὴν τυραννίδα.

Οἵαν ὄτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλοῦτου ςεφάνωμ' ἀγέρωχον! Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων,
Ἐςρατεύθη. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν φίλον
Καί τις ἐὼν μεγαλά-
νωρ ἔςανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
κει τειρόμενον, μεταλλάσ-
σοντας ἐλθεῖν

Ἐ. γ'. Κ. ιέ.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
αντος υἱὸν τοξόταν·

Ὃς

dura, et, quum de Hieronis ſolius rebus geſtis ſermo ſit, ad ſenſum non ſatis commoda ſunt. Idem jam vidit Pauw, qui conj. παρέμεινεν, ἵν' εὑρίσκοιτο.

v. 101. μεταλλάσσοντας] Scrupulum injicit metro duplex λ. Quare Pauw conj. μεταλάσσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, *ut abducerent ſecum.* Probat Heyne.

v. 96. Νῦν γε μὰν] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος, τὸν Φιλοκτήτου τρόπον ὁ Ἱέρων μετερχόμενος, ἐςρατεύθη καὶ τὴν μάχην ἐνίκησε. φορείῳ δὲ φερόμενος ὁ Ἱέρων διὰ τὴν λιθουρίαν κατηγωνίζετο τοὺς ἐναντίους. παραβάλλων δὲ αὐτὸν τῷ Ποίαντος Φιλοκτήτῃ παρείκασε.

v. 100—8. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν] οἱ Ἕλληνες ἐκ Λήμνου μετεςείλαντο τὸν Φιλοκτήτην Ἑλένου μαντευσαμένου. εἵμαρτο γὰρ ἄνευ τῶν Ἡρακλείων τόξων μὴ πορθηθῆναι τὴν Ἴλιον. — μεταλλάσσοντας] ἐπιζητήσοντας. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τὰ μέταλλα ἐπιζητούντων. —

Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων.
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι,
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδούς! —
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό

Ὃς Πριάμοιο] ὅστις Φιλοκτήτης τὴν Ἴλιον ἐπόρθησε, καὶ ἐπὶ τέλος ἤγαγε τοῖς Ἕλλησι τοὺς πόνους. ἀνεῖλε γὰρ τὸν Πάριν, ἀσθενεῖ μὲν καὶ ἀδυνάτῳ σώματι βαδίζων, ἀλλὰ μεμοιραμένον ἦν τὸ τὴν Ἴλιον ἁλῶναι τοῖς Ἡρακλείοις τόξοις.

v. 109—11. Οὕτω δ' Ἱέρωνι] οὕτω δέ, φησι, τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὀρθωτὴρ καὶ ἰατὴρ γένοιτο, ὡς καὶ τῷ Φιλοκτήτῃ· φησὶ γὰρ Διονύσιος, χρησμοῖς Ἀπόλλωνος ἀπολουσάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀφυπνῶσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀφελόντα τοῦ ἕλκους τὰς διασαπείσας σάρκας, καὶ ἐπικλύσαντα οἴνῳ τὸ τραῦμα, ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἰλήφει παρὰ Χείρωνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἥρωα. οὕτως οὖν καὶ τῷ Ἱέρωνι ὁ θεὸς ὑγιείας αἴτιος γένοιτο, εἰς τὸν ἐσόμενον χρόνον, ὧν ἐπιθυμεῖ, εὐχέρειαν παρεχόμενος.

v. 112—21. Μοῖσα καὶ πὰρ Δεινομένει] ὦ Μοῦσα, πείθου μοι χορεῦσαι καὶ παρὰ τῷ Ἱέρωνος υἱῷ Δεινομένει, ποινὴν καὶ ἀντέκτισιν τῷ νικηφόρῳ ἅρματι παρεχομένη τὸ ἐγκώμιον. οὐ γὰρ ἀλλοτρία ἡδονὴ τῷ παιδὶ ἡ τοῦ πάτρος νίκη. Δεινομένης δὲ υἱὸς Ἱέρωνος, ἐκ τῆς Νικοκλέους τοῦ Συρακουσίου θυγατρὸς, κατὰ Φίλιστον καὶ Τίμαιον. ἐκ γὰρ τῆς Ἀναξιλάου θυγατρὸς καὶ τοῦ Θήρωνος ἀνεψιᾶς, οὐκ ἐπαιδοποίησεν ὁ Ἱέρων, προγήμας ταύτην. ὅθεν ἐστὶ καὶ ὁ παῖς, ὁμώνυμος τῷ πάππῳ.

Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων!
Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον!

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ,
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου

v. 118. Κλεινὰν leg. Cod. Aug.

πῳ. Δεινομένης γὰρ ὁ πατὴρ Ἱέρωνος. — Ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας] ἄγε τοίνυν ὦ Μοῦσα, ἐπὶ τῷ τῆς Αἴτνης βασιλεῖ Δεινομένει προσφιλέστατον ἀνεύρωμεν ὕμνον. — Τῷ πόλιν κείναν] ᾧ τινι Δεινομένει ὁ Ἱέρων δηλονότι, τὴν Αἴτνην ἔκτισε καὶ διοικεῖν ἔδωκε, σὺν θείᾳ ἐλευθερίᾳ. ἀνακτίσας τὴν Κατάνην ὁ Ἱέρων καὶ Αἴτνην μετονομάσας, διοικεῖν Δεινομένει τῷ υἱῷ δέδωκεν, ἐν νόμοις τῆς Δωρίδος στάθμης. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπεὶ στρατηγὸν αὐτῆς κατέστησεν αὐτὸν, ἐλευθέρους ἀφεὶς τοὺς Αἰτναίους, καὶ τοῖς Λακωνικοῖς τρόποις ἢ νόμοις χρωμένους. — Ὑλλίδος σταθμᾶς] νόμῳ τῆς Δωρίδος δικαιοσύνης ἀπὸ Ὕλλου, τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν Δωριέων. ἔνιοι δὲ τὸ Ὑλλίδος στάθμας, τῆς Λυκούργου φασὶ νομοθεσίας. οὗτος γὰρ ἑνδέκατός ἐστιν ἀπὸ Ἡρακλέους, ὡς Ἔφορος ἱστορεῖ. ὁ οὖν Ἱέρων Γελώους καὶ Μεγαρεῖς καὶ Συρακουσίους, ὄντας τῶν Δωριέων ἀποίκους, ἐνῴκισε τῇ Αἴτνῃ. καὶ οὕτως ἂν ὁ λόγος ἀκολουθίαν ἔχοι, ὡς καὶ Δωριεῦσιν οὖσιν Αἰτναίοις καὶ Λακωνικοὺς νόμους θέσθαι τὸν Ἱέρωνα.

v. 121 — 29. Θέλοντι δὲ Παμφύλου] Πάμφυλος καὶ Δύμας καὶ Δᾶρος, υἱοὶ Αἰγιμίου. ἀφ' ὧν Παμφυλὶς καὶ Δυμα-

Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-
εὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ,
Δωριῆς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-
ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ

Αἶσαν

v. 123. Forſan ὄχθας - λείποντες. v. Animadvv.

Δυμανὶς, φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι. οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον, μίαν οὖσαν τῆς τετραπόλεως, τῆς ἐν Πεῤῥεβοίᾳ, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα, ἑξάπολιν οὖσαν. ἔστι δὲ Ἐρινεὸν, Κύτινον, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη. ἐκ δὲ τούτων σὺν τοῖς Ἡρακλείδαις εἰς Λακεδαίμονα κατέρχονται. — ὑπὸ Ταϋγέτου] Ταΰγετον, ὄρος Λακωνικόν. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας] κατέσχον τὴν Σπάρτην. ἀπὸ μιᾶς γὰρ πόλεως τὴν πᾶσαν ἐμφαίνει Λακωνικήν. — Πινδόθεν] λέγει ὅτι οἱ Δωριεῖς διὰ Πίνδου τὴν κάθοδον ποιησάμενοι εὐχερῶς τῆς Πελοποννήσου ἐγένοντο ἐγκρατεῖς. Πίνδος δὲ Πεῤῥεβοίας ὄρος. — Τυνδαριδᾶν γείτονες] ἔδει σύνοικοι εἰπεῖν. ἀλλὰ ῥητέον, ὅτι ἱστοροῦσι τινες τοὺς Διοσκούρους μετῳκηκέναι εἰς Ἄργος. γειτνιᾷ δὲ τὸ Ἄργος τῇ Λακεδαίμονι.

v. 130 — 36. Ζεῦ τέλει] ὦ Ζεῦ, τέλειε διὰ παντὸς τοῖς Αἰτναίοις τοῖς περιοικοῦσι τὸν Ἀμένη ποταμὸν, τοιαύτην μερίδα βασιλεῦσι τε καὶ δημόταις παράσχου, ὥστε τὸν τῶν ἀνθρώπων λόγον διακρίνειν τοῦτο καὶ ἀληθὲς

ἀπο-

Αἶσαν ἀςοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων!
Σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἡσυχίαν!
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἄμερον

F 3 Ὄφρα

v. 135. Haerent in conſtructione τῦ, ἐπιτελλόμενος. Schmidius jungit ἐπιτελλόμενος ἁγητὴρ τε, ut ſit *dux exortus*; quo nihil durius. Pauw legit υἱὸν, ut cum τράποι jungatur. Aeque concinna eſt eundemque ſenſum fundit Cl. Voſſii (in Muſeo germanico 1777. Vol I. p. 91) emendatio δᾶμῳ ut uterque Dativus ab ἐπιτελλόμενος pendeat. Sed quum utraque lectio diſcordiam inter Dinomenem civesque Aetnaeos innuat, quam, etiamſi exſtitiſſet, forſan non ſine imprudentia commemoraturus fuiſſet poeta, equidem jam olim malebam υἱὸς τε. v. Animadvv. Pro τίν v. 134. Voſſius l. c. conj. νίν.

v. 135 et 136. Pro γέρων, omnes fere ante Schmidium, qui illud ex correctione Ceporini in ed. Cratandrina recepit, editt. habent γεραίρων, adverſante et metro et ſenſu.

ἀποφαίνειν, ὅτι ἐν ἐλευθερίᾳ εἰσίν. — Σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ] σὺν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴρ ἡγῦν βασιλεὺς Ἱέρων, τῷ ἑαυτῦ υἱῷ Δεινομένει ἐντελλόμενος, τὸν τῶν Αἰτναίων δῆμον ἐπιτρέποι διὰ παντὸς εἰς σύμφωνον καὶ εἰρηναίαν ἡσυχίαν.

v. 137 — 47. Λίσσομαι, νεῦσον Κρονίων] καθικετεύω

σε

Ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ιέ.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμαθέντες πάθον·
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλικίαν,
Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας

Δου-

v. 143. Interpunxi cum Schol. poſt πάθον. Vulgo interpungi ſolet poſt ναῶν.

σε ὦ Κρόνου παῖ Ζεῦ, ἐπίνευσον· ὅπως ὁ, τε τῶν Φοινίκων καὶ ὁ τῶν Καρχηδονίων καὶ Τυρσηνῶν θόρυβος ἥσυχον καὶ εἰρηναῖον ἔχῃ τὸν οἶκον. ἢ ἐπίνευσον θεασάμενος τὴν πρὸ τῆς Κύμης ναυμαχίαν, ἃ καταπολεμηθέντες ὑπὸ τῷ Ἱέρωνι πεπόνθασιν. Τυρσηνοὶ διεμάχοντο πρὸς Κυμαίους. μελλόντων οὖν ἄρδην ἀπόλλυσθαι τῶν Κυμαίων, Ἱέρων συμμαχήσας τοὺς μὲν Κυμαίους διέσωσε· τῶν δὲ Τυρσηνῶν τοὺς πλείστους ἀπώλεσε. κατεύχεται οὖν ὁ Πίνδαρος, εἰρηνικὰ καὶ ἀστασίαστα μένειν λοιπὸν τὰ πράγματα. — Οἷα Συρακοσίων] ὁποῖα ὑπὸ τῷ ἄρχοντι καὶ βασιλεῖ τῶν Συρακουσίων Ἱέρωνι (leg. Γέλωνι) ἀναιρεθέντες πεπόνθασιν οἱ Καρχηδόνιοι. — Ὅς σφιν ἐν πόντῳ] ὅστις Ἱέρων (leg. Γέλων) ἀπὸ τῶν ταχειῶν νεῶν ἐνέβαλε τῇ θαλάσσῃ πᾶσαν τὴν ἡλικίαν. — Ἑλλάδ' ἐξέλκων δουλείας] εἰκὸς δὲ τοῦ Ἐφόρου ἱστορίαις ἐντυχόντα τὸν Πίνδαρον, ἐξηκολουθηκέναι αὐτὸν αὐτῷ. ἱστορεῖ γὰρ Ἔφορος τοιοῦτον· ὅτι παρασκευαζομένου Ξέρξου τὸν ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι στόλον, πρέσβεις παραγένεσθαι πρὸς Γέλωνα τὸν τύραννον, ἱκετεύοντας εἰς τὸν

τῶν

Δουλείας. Αἱρέομαι
Πὰρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθὸν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω τὰν
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι.
Πὰρ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον

τῶν Ἑλλήνων σύλλογον ἐλθεῖν· ἐκ δὲ Περσῶν καὶ Φοινίκων πρέσβεις πρὸς Καρχηδονίους προστάσσοντας, ὡς πλεῖστον δέοι στόλον εἰς Σικελίαν βαδίζειν, καταστρεψόμενον τοὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦντας. ἀμφοτέρων δὲ τὸν λόγον ὑποδεξαμένων καὶ τοῦ μὲν Ἱέρωνος (leg. Γέλωνος) συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησι προθυμουμένου, τῶν δὲ Καρχηδονίων ἑτοίμων ὄντων συμπράξαι τῷ Ξέρξῃ, Γέλωνα διακοσίας ναῦς εὐτρεπίσαντα καὶ δισχιλίους ἱππεῖς καὶ πεζοὺς μυρίους, κατακοῦσαι στόλον Καρχηδονίων πλέοντα ἐπὶ Σικελίαν, καὶ διαμαχησάμενος, οὐ μόνον τοὺς Σικελιώτας ἠλευθέρωσεν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν.

v. 147—56. Αἱρέομαι πὰρ μὲν Σαλαμῖνος] αἱροῦμαι καὶ ὑποδέχομαί φησι τὴν παρὰ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων χάριν καὶ μισθὸν, ὅτι ἐκινδύνευσαν ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι εἰς Σαλαμῖνα ναυμαχήσαντες πρὸς τοὺς Πέρσας, ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα. — Ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω] αἱροῦμαι καὶ ἀποδέχομαί φησι τὴν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχην τῶν Σπαρτιατῶν περὶ Πλαταιάς. — Πὰρ δὲ τὰν ἀκτὰν Ἱμέρα] Ἱμέρας, ποταμὸς Σικελίας. λέγει τοίνυν, παρὰ δὲ τὴν εὔυδρον ἀκτὴν τοῦ Ἱμέρα ποταμοῦ τὸν ὕμνον τοῖς τοῦ Δεινομένεος παισὶ τελέσας ἀπὸ κοινοῦ τὸ αἱρέομαι, ὅ ἐστιν, ἐπιθυμῶ. —

Δεινομένευς τελέσαις·
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιβ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμ-
βλύνει
Αἰανὴς

v. 154. τελέσαις. Pauw conj. τελέσαι - μ' ὄν. Non opus hoc eſt. Nam τελέσαις non Optativus ſed Participium doricum pro τελέσας eſt.

Τὸν ἐδέξαντο] ἤγουν ὅντινα ὕμνον ἐδέξαντο παρὰ τῇ ἑαυτῶν ἀρετῇ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν ἀναιρεθέντων. φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοῖς ἀδελφοῖς φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ χρυσοῦς τρίποδας ἐπιγράψαντα ταῦτα·

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
Παῖδας Δεινομένους, τοὺς τρίποδας θέμεναι,
Βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη, πολλὴν δὲ παρασχεῖν
Σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

v. 157 — 163. Καιρὸν εἰ φθέγξαιο] οἱ μὲν φασὶ τὴν Κατὰ πρόθεσιν λείπειν. ἵν' ᾖ, κατὰ καιρὸν εἰ φθέγξαιο. εἰ καιρίως λέγων τῆς πολυλογίας τὰ πέρατα εἰς ἓν συντείνας καὶ συμπλέξας, ἐκφύγοι ἂν τὸν φθόνον. αἰσθάνεται ἑαυτοῦ ἐκπεπτωκότος. ὁ δὲ νοῦς· εἰ τὰ καίρια λέγεις τῶν πολλῶν εἰς ἓν συντεμὼν καὶ συμπλέξας, οὐκ ἀκολουθήσει μέμψις, οὐδὲ φθόνος. ὁ γὰρ αἰανὴς κόρος, ἤγουν, αἰώνιος καὶ διηνεκὴς, καὶ ἡ μακρολογία ἀμβλύνει τὰς τῶν ἀκουόντων ταχείας ἀπάδεις, ἀντὶ τοῦ διανοίας.

Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀςῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
νει, μάλις' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ' ὅμως (κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθό-
νος)
Μὴ παρίει καλά! νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ ςρατόν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

v. 161. Pro *ἀπάδις*, voce alibi non obvia, ed. Ald. habet *ἐλπίδας*. Pauw conj. *ἀπάδας* vel *ἀπίδας*, dorice ab *ἦπις* vel *ἦπας*, quod idem ſit quod *ἦπαρ*, Homero pro mente frequentatum. Sed nulla illarum vocum auctoritas eſt. *Πραπίδας* metrum reſpuere videtur.

v. 165. *μὴ παριεὶς* Schmidius e conj., quo facilior fieret conſtructio.

νοίας. — Ἀςῶν δ' ἀκοά] ἡ δὲ τῶν πολιτῶν φησιν ἀκοὴ κρυφίως λυπεῖ τὴν ψυχὴν, ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις τῶν πολιτῶν κατορθώμασιν. ἀλλήλοις γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον φθονοῦσιν, ἤτοι ἀντὶ τοῦ, λυποῦνται οἱ πολίται ἐπὶ τοῖς τῶν ἀλλοτρίων καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῖς σοῖς Ἱέρων καλοῖς φθονοῦσι τινές.

v. 164—177. Ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ] βέλτιον φθονεῖσθαι, ἤπερ οἰκτείρεσθαι. — Μὴ παρίει καλά] μὴ οὖν παρέλκου, μηδὲ παρόρα τὰ καλὰ ὦ Ἱέρων διὰ τὸν φθόνον· ἀλλά τὸν νῦν τεταγμένον σοι δῆμον δικαίῳ καὶ ἀγαθῷ κυβέρνα πηδαλίῳ. τὸ νώμα γὰρ ἀντὶ τοῦ κυβέρνα. — Ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι] ἄκμονα τὸ ςό-

Α. ί. Κ. ιβ΄.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν ἀ-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·

Ἐξίει

v. 172. Dura eſt quaelibet vocis *ἀμφοτέροις* interpretatio. Quare jam olim in verſione germ. conjeceram *ἀμφ' ἀρίστοις*. Quod quum metrum non ferre videatur, jam malim *ἀμφ' ἀρεταῖς* (ſc. *ταῖς σαῖς*).

μα ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλκευόντων ἔφη. πρὸς ἄκμονα δὲ ἀψευδῆ χάλκευε τὴν γλῶσσαν· ὅ ἐστι, φιλαλήθης ἔσο· ἤτοι, ἀλήθευε. ἴσως δέ τι ἐπηγγείλατο τῷ Πινδάρῳ ὁ Ἱέρων. — Εἴ τι καὶ φλαῦρον] λείπει τὸ γάρ. ἐὰν γάρ τι καὶ εὐτελὲς παρὰ σοῦ λεχθῇ καὶ ὁρμήσῃ, τοῦτο μέγα καὶ διὰ πάντων φέρεται. φησὶ δὲ, μεγάλα εἶναι τὰ τῶν ἀρχόντων ἁμαρτήματα, κἂν εὐτελῆ τυγχάνῃ· εἰ καί τι οὖν εὐτελὲς ἁμάρτῃς, καὶ τοῦτο μέγιστον ἔσται. — Πολλῶν ταμίας] πολλῶν γὰρ βασιλεὺς τυγχάνεις καὶ δεσπότης καὶ διοικητής. — Πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις] τῷ τε ἀληθεῖ καὶ τῷ ψευδεῖ· ἢ σοὶ καὶ τῷ υἱῷ. ὁ δὲ Σιδώνιος, σοὶ καὶ τοῖς ὑποτεταγμένοις. — Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ] εὐγενεῖ. εὐγενεῖ δέ φησι τρόπῳ περιμένων, εἰ δή τι φιλεῖς τὴν ἡδεῖαν τῶν ἐγκωμίων ἀκοὴν, μὴ ἀποκάμνε πρὸς τὰς δαπάνας. ἐκ δὲ τούτου προτρέπεται τὸν Ἱέρωνα, μισθὸν αὐτῷ παρασχεῖν

τοῦ

Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἱςίον ἀνεμόεν·
Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλε, εὐτραπέλοις
Κέρδεσσ'! Ὀπιθόμβροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. έ. Κ. ιέ.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.
Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά·
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
τῆρα νηλέα νόον,

Ἐχθρὰ

τοῦ ἐπινίκου χάριν. Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας] ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριςος, ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱςίον.

v. 179 — 195. Ὀπιθόμβροτον] τὸ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ θάνατον λεγόμενον ἐγκώμιον· ἤτοι τὸ μετὰ ταῦτα ἑπόμενον τῆς δόξης καύχημα. — Οἷον ἀποιχομένων] ὅπερ μόνον τῶν τεθνηκότων ἀνθρώπων τὸν βίον καταμηνύει τοῖς τε λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· λογίοις μὲν, τοῖς πεζογράφοις· ἀοιδοῖς δὲ, τοῖς ποιηταῖς. — Οὐ φθίνει Κροίσου] οὐδαμῶς φθείρεταί φησι καὶ λήθην λαμβάνει ἡ τοῦ Κροίσου φιλοφρονητικὴ ἀρετή. ὅτι δὲ πλούσιος καὶ φιλόφρων ὁ Κροίσος ἦν, δῆλος ὁ λόγος. — Τὸν δὲ ταύρῳ] κατὰ δὲ τοὐναντίον, φησὶ, Φάλαριν τὸν ἐν τῷ χαλκῷ βοῒ κατακαύσαντα τοὺς ἀνθρώπους, αἰσχρὰ φάτις ἔχει. τὸν δὲ τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀκραγαντῖνοι κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκὼν ἐςι Γέλω-

νος

Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
ρ'. ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψισον δέδεκται.

v. 191. Τὸ δὲ παθεῖν εὖ. Ita codd. et vett. edd., pro quo male de metro ſollicitus Schmidius dederat: εὖ δὲ παθεῖν.

νος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτόν φασι Περίλαον καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. — Οὐδέ μιν φόρμιγγες] οὐδὲ αὐτόν φησι τὸν Φάλαριν αἱ ἐποικίδιαι κιθάραι παρὰ συμποσίοις καὶ δείπνοις εἰς κοινωνίαν ἡδεῖαν δέχονται (λείπει γὰρ τῷ λόγῳ ἡ Εἰς πρόθεσις.) Τοῖς τῶν παίδων ὕμνοις. τουτέστιν, οὐδέποτε τὸν Φάλαριν ἐν συμποσίοις παῖδες ὑμνοῦσιν. — Τὸ δὲ παθεῖν εὖ] τὸ δὲ ἐπιτυχεῖν ἀέθλων καὶ ἀγῶνος, καὶ εὖ πρᾶξαι, πρωτεύει. ἀνυμνεῖσθαι δὲ νικήσαντα δευτέρα μοῖρα. ἀμφοτέροις δὲ τούτοις ὃς ἂν ἐπιτύχῃ καὶ κρατήσῃ, στέφανον ὑψηλότατον δέχεται.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ

εἶδος ϛ'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ἈΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι,

ἅρματι.

Argumentum.

Xenocrates, princeps Agrigenti, florentiſſimae Siciliae urbis, et frater regis Theronis fuit. Diſſentiunt interpretes, utrum hoc carmine ipſius Xenocratis victoria celebretur an potius filii ejus, Thraſybuli, quem ſolum fere laudibus ornat poeta, quum de patre tantum non taceat. Sed facile in concordiam mitti poſſunt diſſentientes, ſi ſtatuas (quod jam olim nonnullos ſtatuiſſe refert Scholiaſtes, qui tamen improbat) Thraſybulum fuiſſe patris aurigam et non pro ſe ſed *pro patre* victoriam et quaeſiviſſe et reportaſſe. Idem ſentit acutiſſimus Heyne (ad Iſthm. 2), et omnino univerſa carminis deſcriptio ſententiam hanc confirmat, qua ſola loci nonnulli, alioquin obſcuriſſimi, clareſcunt. Victoriam hanc *nomini* Xenocratis inſcriptam fuiſſe, ſatis apparet ex v. 6. Sed ex laudibus, pietati Thraſybuli tributis, veroſimillimum fit, ipſum aurigando victoriam eſſe conſecutum, quumque gloriam ſibi vindicare poſſet, maluiſſe tamen patrem victorem renunciari. Obſequebatur enim ſecundum poetam, Chironis, quo Achillem inſtruxerat, praecepto, ne quis patri gloriam praeriperet (v. 26. 27). Aurigatio Thraſybuli confirmatur comparatione illius cum Antilocho (v. 28 ſqq), qui ſecundum Homerum (Il. Ψ. 402) etiam patris, Neſtoris, auriga fuit. Maxime tamen hanc ſententiam confirmat finis carminis, quo Thraſybuli ars aurigandi laudatur, ipſeque Neptuno, hujus artis inventori et praeſidi, probari dicitur. Quod objicit Scholiaſtes, ſecundum Iſthm. 2 aurigam Xenocratis fuiſſe Nicomachum quendam, id nihili eſt, quum Thraſybuli aurigatio non excludat alium aurigam.

Στροφὴ α', Κώλων θ'.

Ἀκούσατ᾽· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,
Ὀμφαλὸν ἐρίβρομον χθονὸς
Ἐς

v. 1. Scripſi ἦ pro vulg. ἢ Heynio obſecutus.

v. 2. ἀναπολήσομεν refinxit Schmidius *verſabimus*, *arabimus*. Sed πολεῖν etiam πολίζειν efferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque πολεύειν. *Heyne.*

v. 3. ἐρίβρομον. Sic dedi pro vulg. ἐριβρόμου. Nam epitheton hoc non convenit terrae. Quid enim eſt *terra horriſona?* Inepte enim vulgo χθὼν de terra Delphica explicant. Sed quid tum erit ὀμφαλὸς? Notum eſt, Delphicam terram pro umbilico *totius terrae* habitam eſſe. Hinc ὀμφαλὸς h. l. de Delphis, et χθὼν de univerſa terra explicandum. Bene autem Delphica terra dicitur ἐριβρομὸς ob curruum ſtrepitum.

v. 1—4. Ἀκούσατ᾽· ἦ γὰρ] ὁ λόγος ἤτοι ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐστὶν ὡς ἐγκωμιάζοντος τὴν πόλιν, ὡς εὔφορον, ἤτοι παρὰ τοῦ Πινδάρου πρὸς τοὺς μέλλοντας διακομίζειν τὸν ὕμνον. ἀμφιβάλλεται δὲ τὰ τῆς φράσεως. καὶ οἱ μὲν, Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης ἄρουραν, τὴν Ἀκράγαντα ἀκούουσι, διὰ τὸ ἐπιτερπῆ τὴν πόλιν εἶναι καὶ ἐράσμιον. οἱ δὲ, τὸν Πύθιον ναόν. δύναται δὲ καὶ ἀλληγορῶν ὁ Πίνδαρος τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν λέγειν ἄρουραν Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης· ἤτοι τὴν ποιητικήν, ἀφ᾽ ἧς δρέπεται τὰ μέλη ὁ Πίνδαρος. ὁ δὲ λόγος ἐκ τῶν χορευτῶν ἤτοι πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένων ἢ πρὸς τοὺς ἀναληψομένους τὸ

ποιη-

Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι· Πυθιόνικος
Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις,
Ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι, καὶ μὰν Ξενοκράτει,
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισαι νάπᾳ·

Ἀντιστρ. α΄. Κώλων θ΄.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Ἐρι-

ποίημα. ὁ δὲ ἢ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται. ὁ δὲ βούλεται λέγειν τοιοῦτόν ἐστιν· ἀκούσατε· ἑλικώπιδος γὰρ Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων ἄρουραν ἀναπολοῦμεν εἰς τὴν Πυθὼ παριόντες. ὁ δὲ νοῦς· ἀκούσατε. καὶ γὰρ δὴ τῆς εὐοφθάλμου Ἀφροδίτης καὶ τῶν Χαρίτων αὐτῶν ὑπὸ τὸ χωρίον ἀναστρεφόμεθα. τουτέστιν, ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀκράγαντα εἰς τὸν ναὸν παραγινόμενοι, τὸν τῆς ἐριβρόμου γῆς ὄντα ὀμφαλόν. τουτέστιν, εἰς τὴν Πυθῶνα.

V. 4—9. Πυθιόνικος ἔνθ' Ἐμμενίδαις] Ἐμμενίδαι φρατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Τηλεμάχου καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν παῖς γίνεται Ἐμμενίδης· οὗ Αἰνησίδαμος· οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης· Θήρωνος δὲ, Θρασυδαῖος· Ξενοκράτους δὲ, Θρασύβουλος. (ex Schol. ad Olymp. γ΄) ὁ δὲ νοῦς· ἔνθα, ἐν τῇ Πυθῶνι, τοῖς εὐδαίμοσιν Ἐμμενίδαις καὶ τῇ Ἀκράγαντι καὶ τῷ Ξενοκράτει ὁ ὑπὲρ τῆς τῶν ἵππων νίκης Πυθιονικὸς θησαυρός· τουτέστιν ὁ ὕμνος πρόχειρος καὶ ἑτοιμος ἵσταται καὶ ἀνάκειται ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, τῇ Πυθοῖ. ἔνιοι δὲ νάπην τὸ πεδίον ἤκουσαν, ἐν ᾧ οἱ ἱππικοὶ ἀγῶνες ἐτελοῦντο.

V. 10—13. Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος, ἑ. νεφέλας στρατὸς]

Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
Ἄξει, παμφόρῳ χεράδι κρυπτόμενον. Φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,

Πατρὶ

v. 13. ἄξει. Haec vulgaris eſt lectio, quam revocavi, ut certa vaticinantis poetae fiducia exprimatur. Schmidius metro timens repoſuerat ἄξῃ (pro ἄξει) et Oxonienſes ex cod. Bodl. ἄξοι. Utrumque languidum. Metro tamen ſi times, παμφόρῳ ante ἄξει colloces.

eod. v. κρυπτόμενον (hunc theſaurum nec imber nec ventus unquam mari immerget ita ut arenarum colluvie obruatur et tegatur.) Ita ex ingenio refinxi pro vulg. τυπτόμενος, quod nihili eſt, niſi pro τύπτων velis accipere, quod inſolens et durum. Melius ſaltem τυπτόμενον ut *Koppius* V. S. V. (in lat. verſ. ad ed. Heynii). Pauw conj. θρυπτόμενον *fractum et comminutum*, quod inchoatae imagini non reſpondet.

τὸς] παρόσον πολλῶν νεφῶν εἰς ταυτὸ συναγομένων ῥήγνυνται οἱ ὄμβροι. τὸν οὖν τῶν ὕμνων θησαυρὸν ὑπ' οὐδενὸς ἀπαχθήσεσθαι, οὔτε ὑπ' ὄμβρου, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινός. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα τὸν ὕμνον οὔτε ὁ χειμὼν τῆς μεγαλοήχου νεφέλης αἰπηνὴς στρατὸς ἐπελθὼν, οὔτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες τῇ πολυφόρῳ χεράδι ἄξουσι καὶ ἐμβαλοῦσιν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. χεράς δὲ ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός.

v. 13 — 18. φάει δὲ πρόσωπον] ἔξωθεν προσληπτέον τὸ, ἔχων· ἵν' ᾖ, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φωτὶ καθαρῷ· τουτ-

ἐστι,

Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν
Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖς.

Σ. β'. Κ. θ'.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς, ὀρθὰν
"Αγεις

v. 15. Cod. Bodl. habet κοινᾷ τε γενεᾷ Λ. θ. Εὔδοξον ἁρματονίκαν Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀ.

v. 18 ἀπαγγελεῖς. Sic ex ingenio repoſui, ut Thraſybulus ipſe hilari vultu victoriam patri nunciare dicatur. Ita facillimus et praeclarus ni fallor enaſcitur ſenſus. Vulgo ἀπαγγελεῖ ſc. ὕμνων θησαυρὸς, quo nihil durius. Non minus duri aliorum conatus, qui ſubaudiunt τὶς, vel πρόσωπον pro nominativo accipiunt.

v. 19. ἐπιδέξια χειρὸς. Pauw ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς ſcribere jubet, et ſic jam Ald. Sed quorſum νιν ſpectat? Vulgo de *patre* explicant, quem dextra teneat et quaſi fulciat Thraſybulus. Heyne hoc quoque ad ὕμνων θη-

ἐσι, λελαμπρυσμένος τῷ προσώπῳ καὶ ἐπιφανὴς ὢν ὁ θησαυρὸς τῶν ὕμνων τῷ σῷ πατρὶ Ξενοκράτει, ὦ Θρασύβουλε, κοινὴν τῷ γένει σου τοῖς πολυθρυλλήτοις τῶν ἀνδρῶν λόγοις ἀπαγγελεῖ τὴν ἐπίδοξον τοῦ δράματος (leg. ἅρματος) νίκην, τὴν εὐτυχηθεῖσαν ἐν Δελφοῖς· ἡ γὰρ Κρίσα, τῶν Δελφῶν.

v. 19 — 27. Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια] σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ

παραί-

Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ᾽ ἐν ὄρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν
Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

A. β'.

θησαυρὸν referri poſſe putat. Quid ſi legamus ἐπὶ δεξιᾷ χειρὸς, et νιν ad νίκαν referamus, ut ſenſus ſit: Tu, quum *ob manus dexteritatem et agilitatem* victoriam conſecutus ſis, eam tamen patri adſcribere maluiſti, Chironis praecepto obediens.

v. 20. Pro ἐφημοσύναν edd. veteres habent εὐφημοσύναν. Vitioſe.

v. 26. ταύτας pro τῆς αὐτῆς. Heyne conj. *ταυτᾷ pariter.*

παραίνεσιν, ἥν ποτε ἐν τοῖς ὄρεσι μονωθέντι τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν τῆς Φιλύρας υἱὸν Χείρωνα εἰπεῖν φασὶν, ἐξαιρέτως μὲν τὸν μεγαλόφωνον καὶ ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν δεσπότην Δία παρὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς τιμᾶν καὶ σέβεσθαι· ταύτης δὲ τῆς τιμῆς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς μὴ στερίσκειν τῶν γεγεννηκότων τοὺς τὸν εὐδαίμονα βίον ἐφ᾽ ὧν ζῶσι χρόνων μετιόντας. καὶ ἔστιν ἡ ἀπόδοσις τοιαύτη· οὕτω καὶ σὺ Θρασύβουλε, περὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γονεῖς φυλάττεις τὴν εὐσέβειαν. Τὸ δὲ Ὀρφανιζομένῳ ἀντὶ τοῦ χωριζομένῳ ἢ ὀρφανῷ γονέων, ὄντι παρὰ τῷ Χείρωνι.

A. β'. K. θ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων· ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀμμεί-
νας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεστό-
ρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθεὶς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος.
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὅν·

G 2 Σ. γ'.

v. 30. Ut metrum fulciret, Schmidius dedit *ἐναριμβρότων ἀμυ-νας.* Mitior Pauwii medicina: *ἐναρίμβροτον ἀναμεί-νας.* *Heyne.*

v. 28 — 31. Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος] τοῦ δεῖν περὶ τοὺς πατέρας σπουδαῖον εἶναι παράδειγμα τὸν Ἀντίλοχον παρήγαγεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος. ἐγένετο καὶ τὸ παλαιόν, φησιν, γενναῖος ὁ Ἀντίλοχος, τὸ φρόνημα τοῦτο φέρων, τὸ περὶ τοὺς γονέας εὐσεβὲς καὶ δίκαιον. ὅστις ὁ Ἀντίλοχος ὑπεραπώλετο τοῦ πατρὸς, τὸν δεινὸν τῶν Αἰθιόπων ὑπομείνας βασιλέα Μέμνονα.

v. 31 — 43. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμα] τὸ γὰρ δὴ τοῦ Νέστορος ἅρμα ὁ ἵππος ἐνεπόδιζε τρωθεὶς τοῖς τοῦ Ἀλεξάνδρου βέλεσι. — Μεσσανίου] Μεσσήνιον τὸν Νέστορα φασὶν οὗτοι, ὅσοι ὑπέλαβον τὸν Πύλον τῆς Μεσσήνης. Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Πύλων, εἷς μὲν ἐστιν ὁ περὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν ἐν Ἤλιδι Πύλος· ὃν καὶ ὑπὸ Ἡρακλέος πεπορθῆσθαι φασίν· ἕτερος ὁ Τριφυλιακὸς Πύλος, ἐν ᾧ ὁ Ἀμαθόεις ποταμός· τρίτος ἐν Μεσσήνῃ, περὶ τὸ Κορυφάσιον. εἰσὶ δὲ οἱ φασι τοὺς τρεῖς Πύλους ὑπὸ τὸν Νηλέα εἶναι. — Δοναθεῖσα]

ταρα-

Σ. γ'. Κ. θ'.

Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν
αὐτοῦ.
Μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ, πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρὸς· ἐδό-
κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,
Ἔργον πελώριον τελέσας,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρήκει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Α. γ'.

v. 37. Pro αὐτοῦ Ald. et al. αὐτοῦ.

v. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum eſſe. v. Schol. Jungit Heyne: (ἐν) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι ἔμμεναι ὕπατος etc.

ταραχθεῖσα. — Χαμαιπετὲς] μάταιον. ὁ δὲ νοῦς. οὐ μάταιον δὲ τὸν λόγον αὐτοῦ ἔῤῥιψεν. ὑπομείνας γὰρ ὁ θαυμαστὸς Ἀντίλοχος ἠγόρασε τῷ μὲν ἰδίῳ θανάτῳ τὴν τοῦ πατρὸς ἀνακομιδὴν καὶ ζωήν. θεῖος δὲ ἀνὴρ ὁ Ἀντίλοχος, ὃς δὴ ὑπ' ὀφθαλμοῖς ἔχων καὶ προορώμενος τὸ δεινὸν ὅμως ὑπὲρ πατρὸς μετὰ προθυμίας ἀπέθανεν. — Ἐδόκησε τῶν πάλαι] ἔδοξεν οὖν τοῖς ἀρχαίοις πρῶτος γεγονέναι πρὸς τὸν πατέρα φιλόστοργος, ἐν τοῖς ὁπλοτέροις.

V. 44 — 46. Τῶν νῦν] τῶν δε ἀνθρώπων τῶν καθ' ἡμᾶς ὁ Θρασύβουλος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑαυτοῦ στάθμην καὶ ὀρθότητα μάλιστα βαίνει. οἱονεὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τιμᾷ.

Α. α'. Κ. Θ'.

Πάτρωΐ τ' ἐπερχόμενος, ἀγλαΐαν ἔδειξεν.
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέρ-
οπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν
Δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. Τίν τ' Ἐλέλιχθον,
Εὗρες θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον,

v. 46. vocem ἅπασαν poſt ἔδειξεν recte jam delevit Schmidius; male idem v. 47 ἀδινόν, quod ad πλοῦτον referebat, et v. 48 σοφᾶν. Ceterum in conſtituendis horum verſuum vocibus ſecutus ſum Pauwium, et, qui eum probat, Heynium.

v. 49—50. εὗρες θ' ὅς] Ita Oxon. ex Mſc. Vulg. lectio Τίν τ' Ελ., ὀργαῖς πάσαις, ὃς ἱππείαν εἰσ—οδον μαλ' ἀ. Sic inde a Romana. Quum metro et ſenſu haec deſtituantur, Schmidius emendavit Τίν τ' Ε. ὀργαῖς ὅλαις, ἐς ἵππιον εἴσοδον. Infeliciter hoc, nec melius Pauwius, qui reponi jubet ὀργας πάλαι ὃς ἱ. ε.

μᾶ. — Πάτρωϊ] τὸν Θήρωνα λέγειν θέλει, τὸν ἀδελφὸν Ξενοκράτους. ἐπερχόμενος οὖν πρὸς τὴν τοῦ θείου ἀγλαΐαν καὶ κατὰ τὸν κόσμον ἑαυτὸν ἶσον ἀπέδειξεν.

v. 47—49. Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει] τουτέστι, μετὰ λογισμοῦ πλουτεῖ. οὐχ ὑπὸ τοῦ πλούτου εἰς ἀκρασίαν τρέπεται τὸν νοῦν, ἀλλὰ λογισμῷ κατέχει τὸν πλοῦτον ἐφ' ἃ δεῖ. τῆς τε ἥβης ἀπολαύει, οὔτε εἰς πλημμέλειαν οὔτε εἰς ὑπεροψίαν χρώμενος αὐτῇ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, δρέπων.

v. 49—54. Τίν τ' Ἐλέλιχθον] σοὶ δὲ ὦ Πόσειδον προσέρχεται καὶ προσοικειοῦται, ὃς εὗρες ἱππείας εἰσόδους·

τουτέστι

Μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν,
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ

εἶδος ζʹ.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩι,

τεθρίππῳ.

Argumentum.

Nulla fuit Athenis gens illuſtrior gente Alcmaeonidarum (vid. Herod. l. VI. c. 125, 126). Originem et nomen traxit ab Alcmaeone, ultimo Archontum perpetuorum (Ol. 7, 1.). Inclaruit autem non ſolum divitiis, quas Alcmaeon, Croeſi amicus, mira hujus regis liberalitate mirum in modum auxit (Herod. l. VI. c. 125), ſed etiam meritis in patriam, quippe quae reſtituit libertatem

v. 51. Προσέχεται. Ita ex emend. Schmidii pro antiquo προσέρχεται, quod perperam reſtituerunt Oxonienſes.

v. 52. 53. Pauwius: Γλ. δὲ φρὴν. (fere ut Schol. γλυκεῖα ἐστίν) Καὶ σ. ὁμιλῶν, M. ἀ. Malo ferre robur Pindaricum etſi paullo horridius. *Heyne.*

τουτέστι ἱππικὰς ἁμίλλας. ἵππιος γὰρ ὁ θεός. — ἡ δὲ φρὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν πρὸς τοὺς συμπότας ὁμιλίαν, γλυκεῖα ἐστίν· ὥστε τὰ κηρία παραβαλλόμενα παραπορεύεσθαι τῇ γλυκύτητι τῶν φρενῶν. τουτέστι, νικᾷν τὸ μέλι.

tatem a Piſiſtratidis everſam, et praeterea victoriarum in ludis ſolemnibus numero. Megacles is, qui Piſiſtratum ejecit (Herod. l. I. c. 60 ſqq.), habuit nepotem cognominem, Hippocratis filium, et avunculum Periclis. Hic ſine dubio is eſt, quem hoc carmine concelebrat poëta, partim ob patriam, partim ob victoriarum multitudinem. Eundem denique de invidia conſolatur.

Στροφὴ. Κώλων ζ′.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
Προοίμιον, Ἀλκμαιονιδᾶν
Εὐρυσθενεῖ γενεᾶ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλέσθαι. ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Αἰῶν' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

 Ἀντιστροφὴ

v. 2. Revocavi antiquam lect. Ἀλκμαιονιδᾶν, quam temere mutaverant edd. Oxon. in Ἀλκμαινιδᾶν. Heyne ſcribi vult Ἀλκμανιδᾶν.

v. 6. Αἰων'] egregiam hanc et lyrico poëta digniſſimam lectionem repoſui ex Scholiis pro

v. I — 4. Κάλλιστον] κάλλιστόν ἐστι προοίμιον, τῇ εὐρυσθενεῖ γενεᾷ τῶν Ἀλκμαιονιδῶν αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι, ὥστε κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τοῦ ἐπαίνου τὸν ἀπὸ τῆς πατρίδος κόσμον. ἀντὶ τοῦ, καλόν ἐστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐν τῷ ὕμνῳ ἐγκωμιάσαι τὸν νικηφόρον ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν. εὐρυσθενῆ δὲ εἶπε τὴν γενεὰν αὐτῶν, διὰ τὸ, τὸν Ἀλκμαίονα ἀνδρεῖόν τινα καὶ ἐπιφανῆ γενέσθαι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ Ἀλκμαιονίδαι, οἱ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν τυραννίδα κατέλυσαν.

v. 6. Αἰῶν' ὀν.] τῷ αἰῶνι ὀνυμάξομαι, τῷ αἰῶνι παρακαταθήσομαι.

Ἀντιστροφὴ. Κώλων ζ'.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν. Ἄγον-
τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
Νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας, δύο δ' ἀπὸ Κίῤῥας·

Ἐπῳδὸς. Κ. θ'.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε, καὶ προγόνων.

Νέα

pro vulgato *ναίοντ'* vel, quod editt. ante Schmidium habent, *ναίων*. Utrumque, quomodocunque explicaveris, admodum languet, nec minus languet, quod itidem in Schol. reperitur, *οἶκόν τ' αἰων* (pro *ἀκέων*). Infeliciter Pauwius conjiciebat *μαίων ὁ. cupiens.*

v. 8 — 11. Πάσαισι] *ἐν γὰρ πάσαις ταῖς πόλεσιν ὁ λόγος καὶ ἡ φήμη ἀναστρέφεται περὶ τῶν τοῦ Ἐρεχθέως πολιτῶν, τουτέστι τῶν Ἀθηναίων.* — Ἀπόλλων, οἳ τεόν δόμον] *λέγεται γὰρ, ὅτι τὸν Πυθικὸν ναὸν πρησθέντα, ὥς φασιν, ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν, οἱ Ἀλκμαιονίδαι, φυγαδευθέντες ὑπ' αὐτῶν ὑπέσχοντο ἀνοικοδομῆσαι. καὶ δεξάμενοι χρήματα καὶ συναγαγόντες δύναμιν ἐπέθεντο τοῖς Πεισιστρατίδαις. Καὶ νικήσαντες μετ' εὐχαριστηρίων πλειόνων ἀνῳκοδόμησαν τῷ θεῷ τέμενος. Φιλόχορος ἱστορεῖ.*

v. 11 — 16. Ἄγοντι δέ με] *ἄγουσι δέ με καὶ προτρέπουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, ὦ Μεγάκλεες, αἱ ὑμῶν νῖκαι καὶ τῶν προγόνων, πέντε μὲν ἐν Ἰσθμοῖ γενόμεναι· μία δὲ ἐξοχω-*

Νέα δ' ἐυπραγίᾳ
Χαίρω τί· τὸ δὲ ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. Φαντί γε μὰν
Οὕτω κεν ἀνδρὶ πὰρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ

εἶδος θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩι, ὁπλιτοδρόμῳ.

Argumentum.

Vicerat Teleſicrates ὁπλιτοδρόμος i. e. eo certaminis genere, quo armati et clypeis aeneis inſtructi ſtadium decurrebant. A victoris laude poëta, ut ſolet, deduci ſe patitur ad laudem patriae Cyrenes. Quarto et quinto Pythicorum carmine conditorem hujus urbis Battum celebra-

ἐξοχωτάτη ἐν Ὀλυμπίᾳ· δύο δὲ ἐκ Δελφῶν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οὐ νενίκηκεν οὗτος Ὀλύμπια, ἀλλ' οἱ ὁμώνυμοι τούτῳ· ἕνεκα δὲ τοῦ ἀπολαμπρῦναι αὐτὸν, καὶ τὴν προγονικὴν τούτῳ ἀνατίθησιν νίκην.

v. 17—20. Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ] Ἀρίσαρχος συμβεβηκέναι αὐτῷ τι σύμπτωμα περὶ τὴν νίκην ταύτην. ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ἣν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος ἦν δὲ ὁ Ἱπποκράτης, συγγενὴς τοῦ νικηφόρου.

v. 23. τὰ καὶ τὰ] ἀντὶ τοῦ, ἀγαθὰ καὶ κακά.

celebraverat. Hoc autem carmine ad remotiora tempora regreditur, fabuloſamque Nymphae Cyrenes hiſtoriam narrat, quae urbi nomen dedit. En autem hujus carminis ordinem et diſpoſitionem. Poëta, ſe ipſum exhortatur ad celebrandum Teleſicratem (v. 1—5), mox digreditur ad nympham Cyrenen, ab Apolline ex Theſſalia raptam inque Libyam deductam, ubi cum ea genuit Ariſtaeum, inter deos relatum ob utiliſſima inventa (v. 6—123). Tum a permanente nymphae in urbem cognominem amore (v. 124) tranſit ad Teleſicratem (v. 126—136), quem mox iterum dimittit duriori tranſitu ad laudem Jolai et Herculis (v. 137—158). Revocat ſe ex hac digreſſione (v. 158—160), et glorioſas Teleſicratis victorias celebrat (v. 160—179). In ejus honorem addit denique hiſtoriam unius ex majoribus ejus, Alexidami, qui curſu victor ſponſam victoriae praemium conſecutus erat (v. 179—220).

Στροφὴ α΄. Κώλων ιε΄.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-
κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων

v. 1 — 5. Ἐθέλω χαλκάσπιδα] χαλκάσπιδα φησὶν, ὅτι σὺν ἄσπισι χαλκαῖς τὸν ὁπλίτην ἔτρεχον δρόμον. — Σὺν βαθυζώνοις Χάρισιν] ὁ νοῦς· βούλομαι τὸν Πυθιονίκην Τελεσικράτην ἐγκωμιάζων σὺν τοῖς βαθυζώνοις Χάρισιν ἀνυμνεῖν, εὐδαιμονέστατον ἄνδρα, στέφανον καὶ δόξαν ὄντα τῆς ἱππικῆς Κυρήνης.

v. 6. Τὰν ὁ χαιτάεις] εἰς τὴν ἡρωΐδα, ἀφ᾽ ἧς τοὔνομα ἔλαβεν ἡ πόλις Κυρήνη, μετάγει τὸν λόγον.

πων ποτὲ Λατοΐδας
Ἅρπασεν· ἤνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονός,
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

Ἀντιστροφὴ α΄. Κώλων ιε΄.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον, θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·

Καὶ

v. 18. κοῦφα] Cel. *Heyne*: miror, inquit, poëtae hoc placuiſſe prae χερὶ κούφᾳ.

v. 11 — 15. Τόθι νιν] ἔνθα αὐτὴν τῆς πολυπροβάτου καὶ εὐκάρπου γῆς ἔθηκε δέσποιναν, καὶ οἰκεῖν θάλλουσαν καὶ γαυριῶσαν τὴν ἐπέραστον τρίτην μοῖραν τῆς ἠπείρου γῆς· τουτέστι τὴν Λιβύην. τρίτην δὲ εἶπε ῥίζαν γῆς τὴν Λιβύην, διὰ τὸ μερίζειν τινὰς ὅλην τὴν οἰκουμένην εἰς Ἀσίαν καὶ Εὐρώπην καὶ Λιβύην. εἰς ἔπαινον δὲ καὶ τοῦτο εἴληφε. τουτέστιν, ὅτι ἡ Λιβύη τρίτον ἐστὶ τῆς οἰκουμένης καθ' αὐτὴν, καὶ οὐ τῇ Ἀσίᾳ συνταττομένη.

v. 16 — 23. Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα] Ζητεῖται διατί καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη εὑρίσκεται συμπροπέμπουσα τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐφαπτομένη τοῦ δίφρου. Καὶ ἤτοι ὅτι μετέρχεται τὰ γαμήλια ἡ θεὸς ἔργα· ἢ, ὡς αὐτός φησι, κῆπος Ἀφροδίτης ἡ Λιβύη. καὶ ἴσως διὰ το ἐπέραστον τῶν χωρίων. οὐκ ἔχομεν γὰρ ἐξ ἱστορίας δεῖξαι, ὅτι ἱερὰ ἦν ἡ Λιβύη τῷ θεῷ· ὁ δὲ νοῦς.

ὑπε-

Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεὺς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὅν ποτε Πίν-
δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρέοισ' ἔτικτεν,

Ἐπῳδὸς α'. Κώλων. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο

ὑπεδέξατο δὲ ἡ Ἀφροδίτη τὸν Δήλιον ξένον· τουτέστι τὸν Ἀπόλλωνα. Κούφως καὶ ἠρεμαίως τῶν θείων ὀχημάτων τῇ χειρὶ αὐτῆς ἁπτομένη. ξένον δὲ ἔφη τῇ Κυρήνῃ τὸν Ἀπόλλωνα, διὰ τὸ, νῦν πρῶτον ἐπιδημῆσαι. διὰ τιμῆς δὲ ἄγουσι τὸν θεόν.

v. 24—31. Ὃς Λαπιθᾶν] ὅστις ὁ Ὑψεὺς τῶν ἀνδρειοτάτων Λαπιθῶν βασιλεὺς ἐτύγχανεν ἐξ Ὠκεανοῦ δεύτερος κατάγων τὸ γένος. ἐξ Ὠκεανοῦ γὰρ Πηνειὸς ὁ ποταμός· ἀφ' οὗ ἐγένετο ὁ Ὑψεύς. — Πίνδου ἐν πτυχαῖς] τῷ Θετταλικῷ ὄρει. Πίνδος γὰρ ὄρος Περρεβίας. ἡ δὲ Περρεβία, τετράπολις τῆς Θετταλίας. — Ναῒς εὐφρανθεῖσα] Ναΐδος δὲ καὶ Πηνειοῦ τὸν Ὑψέα Φερεκύδης· Ἀκέσανδρος δὲ Φιλύρας τῆς Ἀσωποῦ καὶ Πηνειοῦ ἱστορεῖ τον Ὑψέα. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα τὸν Ὑψέα ποτὲ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς τῆς Πίνδου ἡ Ναῒς εὐφρανθεῖσα τῇ τοῦ Πηνειοῦ μίξει ἐγέννησε Κρεοῦσα, Γῆς οὖσα θυγάτηρ.

Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἁ μὲν ὕθ᾽ ἱςῶν παλιμβά-
μυς ἐφίλασεν ὁδὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ᾽ ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ᾽ ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα,
Κεραΐζειν ἀγρίυς
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
Βυσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
Παῦρον ἐπὶ βλεφάροις
Ὕπνον ἀναλίσκοισα, ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β΄.

v. 35. οἰκοριᾶν ex Ald. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκυριᾶν. *H.*

v. 39. Κεραΐζειν. Ita Cod. Bodl. pro vulg. κεράϊζεν, quod metro non reſpondet. Pendet Infinitivus ab ἐφίλασεν.

v. 33—36. ὕθ᾽ ἱςῶν παλιμβάμυς] ἀντὶ τῦ, παλιμπορεύτυς. — Οἰκοριᾶν] οἰκοδεσποινῶν· οἱονεὶ τῶν ἤδη γεγαμημένων καὶ ἀρχυσῶν οἰκιῶν.

v. 42—44. Τὸν δε σύγκοιτον γλυκὺν] καὶ τὸν ἑωθινὸν δι᾽ ὀλίγον ἐπερχόμενον τοῖς βλεφάροις ἡδὺν ὕπνον ἀφανίζυσα καὶ ἀναλίσκυσα. τὸ γὰρ [Ῥέποντα] ἀντὶ τῦ ἐπερχόμενόν φησιν. ἔξωθεν δὲ προσυπακυτέον τὸ ἐθήρα. ὁ δὲ λόγος· ὕτως ἐμμανῶς εἶχε περὶ τὴν θήραν, ὡς καὶ πρὸ ἡμέρας θηρᾶν, καὶ μὴ κοιμᾶσθαι τὸν ἑωθινὸν ὕπνον. [Ἄλλως] τῦτό φησιν, ὡς τὰς νύκτας ὅλας περὶ τὰ κυνηγέσια γενομένης αὐτῆς, πρὸς ὄρθρον δὲ κοιταζομένης. ὗτος γάρ ἐστιν ὁ πρὸς τὴν ἕω ῥέπων ὕπνος.

οἱ

Σ. β'. Κ. ιέ.

Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μόνον παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ.
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον! οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθε καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ
Δ' ὀ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας,

A. β'.

v. 59. In Schol. occurrit ἀποσπασθεῖσα, quam lectionem temere vulgatae praefert Pauwius.

οἱ δὲ ἄτοπον εἶναι λέγουσι δι' ὅλης νυκτὸς καὶ μέχρι τοῦ ἑωθινοῦ θηρᾶν αὐτήν.

v. 50—56. Σεμνὸν ἄντρον] τὸ σεμνόν σου σπήλαιον, ὦ Κένταυρε, καταλιπὼν, ἐλθὲ καὶ θαύμασον τὴν ψυχὴν τῆς γυναικός· ὁποίαν νίκην ἐπάγει τῇ ἑαυτῆς κεφαλῇ ἡ νεᾶνις, τοῦ καμάτου ὑπερτέραν ἔχουσα τὴν ἑαυτῆς ψυχήν· οἱονεὶ, οὐ κάμνουσα, πρὸς τὸ καταπαλαῖσαι τὸν λέοντα. —

v. 59. ἀποσπασθεῖσα] ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ἀποσπωμένων ἀπὸ τῶν φυτῶν.

A. β'. K. ιέ.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιόεντων;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντȣ; ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν;
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;"
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάσας
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο." Κρυπταὶ
Κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς
Πειθȣ̃ς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε· καὶ ἔν τε θεοῖς
Τȣ̃το κἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέοντ' ἀμφανδὸν ἁ-
δείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

E. β'.

v. 63. 64. ἐκ λεχέων κεῖρεν μ. ποίαν] δρέψαι τὴν παρθενίαν αὐτῆς. μεταφορικῶς εἴρηκε τὴν ἀκμὴν ἢ τὴν παρθενίαν, μελιηδέα ποίην.

v. 65—68. Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς] ζαμενὴς νῦν ὁ σεμνός. Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα εὐθὺς ὁ συνετὸς Κένταυρος τῇ ἀγανῇ ἑαυτȣ̃ ὀφρύϊ προσηνὲς καὶ ἡδὺ γελάσας ἀνταπεκρίνατο.

v. 68—74. Κρυπταὶ κλαΐδες] ἑκαςός φησι κρύπτει τȣ̀ς λόγȣς, τȣ̀ς περὶ συνȣσίας. ἔοικε παρεγχειρεῖν ὁ Χείρων τὸν Ἀπόλλωνα. ἐπεὶ προεῖπεν ἐκεῖνος, ὅσια κλυτὰν οἱ χεῖρα προσενεγκεῖν; [Ἄλλως] τῆς περὶ τὰς γυναῖκάς, φησι, πειθȣ̃ς κρυπταί εἰσι τῶν ἱερῶν συνȣσιῶν αἱ κλεῖς. ἐν θεοῖς γὰρ καὶ ἀνθρώποις ὁμοίως ἐςὶ τȣ̃το.

ἀπερ-

E. β'. K. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
Ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τοῦτον λόγον. Κούρας δ' ὁπόθεν γενεὰν
Ἐξερωτᾷς ὦ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα, καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται·
Χὤ, τι μέλλει, χὤτε ποτ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.

Εἰ

v. 86. Χὤτε ποτ' ἔ.] Ita Oxon. ex cod. Bodl. Olim χ' ὤτι πόθεν, quod Schmidius emendaverat χὠπόθεν ἔ.

ἀπεροθριῶν γὰρ ἡμῶν ἕκαστος αἰσχύνεται ἐκ τοῦ φανεροῦ περὶ ἀφροδιτίων διαλέγεσθαι. ἢ οὕτως· αἰσχύνονται γὰρ οἵ τε ἄνδρες καὶ οἱ θεοὶ τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ φανεροῦ τῆς ἡδείας κοίτης τυχεῖν.

v. 75—83. Καὶ γάρ σε] ὃν οὐ θεμιτόν, φησιν, οὐδὲ δυνατὸν ψεύσασθαι, παρέτρεψεν ὁ προσηνής σου τρόπος ἐρωτᾷν με περὶ τῆς Κυρήνης γένους καὶ τῆς μίξεως, καίπερ εἰδότα ἀκριβῶς πάντα. — Κούρας ὁπόθεν] οὐκ ἐρωτᾷς, πόθεν τῆς κόρης ἡ γέννα καὶ τίνες οἱ γονεῖς, ὅστις πάντων τῶν ὑπὸ τὸν βίον οἶδας τὸ τέλος καὶ πάσας τὰς ὁδοὺς καὶ ὅσα ἐν τῷ ἔαρι φύλλα ἀναφύει.

Εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ΄. Κ. ιε΄.

Ἐρέω. ταύτα πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.
Ἔνθά νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις

Να-

v. 88. εἰ δὲ χρὴ] εἰ δὲ χρὴ καὶ σοφῷ σοι ὄντι ἐξισωθῆναι, ἐρῶ. ἢ οὕτως· εἰ δὲ χρὴ ἐξισωθῆναί σοι καὶ μαντεύεσθαι, ὡς σὺ μαντεύῃ, ἐρῶ.

v. 89—91. ἵκεο βᾶσσαν τάνδε] παραγενοῦ ταύτῃ πόσις. μέλλεις γὰρ αὐτὴν διὰ τοῦ πόντου εἰς τὸν τοῦ Διὸς ἔξοχον κῆπον ἐνεγκεῖν. λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον, διὰ τὸ πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ἣν Διὸς τέμενος οἱ ποιηταί φασιν. ἢ διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα, Δία νομίζεσθαι. Ἄμμωνος δὲ ἡ Λιβύη.

v. 92—94. ἐνθά νιν ἀρχέπολιν] ἡ γὰρ πόλις ἀπ᾿ αὐτῆς Κυρηνη κληθήσεται. ἔνθα αὐτὴν, φησὶν, ἐπὶ τὸ ὑψηλὸν μέρος τῆς Λιβύης δέσποιναν ἀποδείξεις, τὸν ἐκ Θήρας ὄχλον ἀναστήσας, καὶ συναθροίσας. [Βάττος οἰκίσας τὴν Κυρήνην, ἀποικίαν ἐς Λιβύην ἐστείλατο ἐκ Θήρας. ἐδυστύχησε γὰρ τὴν φωνήν. καὶ ἐκ θεοῦ, τίς λύσις εἴη, ἀνερωτῶντι αὐτῷ ἀνείλετο οὕτω· Βάττ᾿ ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων Εἰς Λιβύην πέμπει μηλότροφον οἰκιστῆρα. περὶ δὲ τῆς τοῦ Βάττου εἰς τὸ μαντεῖον ἀφίξεως οὐχ ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις οἱ συγγραφεῖς. οἱ μὲν γὰρ ἕνεκεν τῆς φωνῆς φασὶν αὐτὸν ἐλθεῖν· οἱ δὲ, στάσεως προσπεσούσης πολιτικῆς. Haec ex Schol. ad Pyth. δ. huc tranſtuli.]

Νασιώταν, ὄχθον ἐς ἀμ-
φίπεδον. νῦν δ' εὐρυλείμων
Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελέθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Α. γ'. Κ. ιέ.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας

v. 94. Ἀμφίπεδον ὄχθον εἶπε τὴν Κυρήνην, διὰ τὸ αὐτὴν μὲν ἐπ' ὄχθου ἱδρῦσθαι· περὶ αὐτὴν δὲ πεδιάδα εἶναι. ἀμφίπεδον δὲ λέγεται τὸ ἑκατέρωθεν πεδία ἔχον.

v. 95—103. Νῦν δ' εὐρυλείμων] ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος αὐτὴν ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύη ὑποδέξεται, τὴν εὔδοξον νύμφην, ἐν τοῖς τιμίοις αὐτῆς οἴκοις μετὰ προθυμίας. ἔνθα αὐτῇ τὴν μερίδα τῆς γῆς εὐθέως κατασκευάζειν καὶ οἰκονομεῖν εὐκόλως καὶ δικαίως παράσχοι, οὔτε πολυκάρπων φυτῶν ἄμοιρον, οὔτε ἀνεπίγνωστον θηρίων, τουτέστι πολύθηρον. — Συντελέθειν] ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ. — Νήποινον] κυρίως μὲν τὸν ἀνεκδίκητον, νῦν δὲ τὸν ἄμοιρον καὶ ἄπειρον.

v. 104—112. Τόθι παῖδα τέξεται] ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ Κυρήνῃ ἡ Κυρήνη τέξεται παῖδα. λέγει δὲ τὸν Ἀρισταῖον. ὅντινα ὁ ἔνδοξος Ἑρμῆς ἀνελὼν καὶ λαβὼν παρὰ τῆς μητρὸς οἴσει καὶ δώσει τρέφειν Ὥραις. Καὶ Γῇ δώσει,
ὡς

Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον
Κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,
Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι· θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον
Ζῆνα, καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις,
Ἄγχιστον ὀπάονα μήλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν. —

H 2 Ὧς

v. 116. Pro τοῖσδε Pauw mavult τέσδε. Cel. Heyne pro καλεῖν conj. κλύειν.

ὡς προμάμμη τοῦ παιδός· ἡ γὰρ Κρέουσα ἡ Ναΐς, Γῆς παῖς οὖσα, ἔτεκε τὸν Ὑψέα, τὸν πατέρα τῆς Κυρήνης. — Ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον] αἱ δὲ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον, καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος, ἐνστάξουσι τοῖς χείλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν, καὶ ποιήσουσιν αὐτὸν ἀθάνατον, ὥσπερ Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα· ἵνα τὸ ὥσπερ ἔξωθεν ὑπακούσωμεν.

v. 113 — 115. Ἀνδράσι χάρμα φίλοις] θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος, ἀκόλουθον ὄντα τῶν προβάτων. πρὶν γὰρ γένηται Ἀρισταῖος, τὰ πρόβατα ὀπάονας οὐκ εἶχεν. — Ἀγρέα καὶ Νόμιον] ἔνιοι δὲ διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγίαν εὑρηκέναι, Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον. ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὑρετὴς ὁ Ἀρισταῖος· ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας δέκατον μέρος ᾠήθησαν εἶναι. Φαίνεται δὲ, ὅτι καὶ τὴν ἐλαιουργίαν καὶ μελιτουργίαν πρῶτος ἐπινενόηκεν Ἀρισταῖος.

Ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Ε. γ'. Κ. ιδ'.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτα-
σεν. θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέα Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα·
Ἔνθα νικάσας, ἀνέφανε Κυράναν.
Ἅ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρα
Δόξαν γ' ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Σ. δ'.

v. 117—118. Ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν] οὕτως εἰπὼν ὁ Χείρων παρεσκεύαζε τὸν Ἀπόλλωνα τελειοῦν τὸ τῶν γάμων τέλος.

v. 119—120. Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων] σπευδόντων δὲ τῶν θεῶν, ταχεῖα δὲ ἡ πρᾶξις καὶ ἡ κατόρθωσις γίνεται.

v. 121. Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ] ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα διετέλεσεν, ἐν ᾗ ὡμίλησεν αὐτῷ ὁ Χείρων. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἁρπάσας τὴν Κυρήνην ἐκόμισεν εἰς Λιβύην.

v. 124. Καλλίσταν πόλιν] τὴν ὁμώνυμον τῇ νύμφῃ Κυρήνην.

Σ. δ'. Κ. ιέ.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι·
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
Σοφοῖς. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν,

v. 137. Aldus ſic interſtinguit: ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀ. νιν. Ἑπτ. Θ. τον, Εὐρ. etc. Sic ἔγνων eſt: *novi ego* etc. *H.*

v. 133—35. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι] αἱ δὲ μεγάλαι ἀρεταὶ, ἀεὶ καὶ πολύμυθοί εἰσι. τουτέστι, περὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν πολλὰ ἔνεστι εἰπεῖν. — Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσιν] ἐάν τις, φησὶ, μακρὰ ἐκλάβῃ πράγματα καὶ βαιὰ ποιήσῃ αὐτὰ τῷ λόγῳ, ἀκοὴ σοφοῖς ἐστι. τουτέστιν, σοφοῦ ἀκροατοῦ δεῖται, ἵνα συνῇ τὰ πολὺ ἐπιτετμημένα.

v. 137—44. Ἔγνων ποτὲ] ὁ γὰρ Ἰόλαος τεθνηκὼς ἐπεὶ ἔμαθεν Εὐρυσθέα ἐξαιτούμενον παρὰ Ἀθηναίων τοὺς Ἡρακλείδας καὶ ἐπαπειλοῦντα πόλεμον, εἰ μὴ δώσουσιν, εὔξατο ἀναβιῶναι. Καὶ ἀναβιοὺς ἀπέκτεινε τὸν Εὐρυσθέα, καὶ πάλιν τέθνηκεν. οἱ δὲ πρὸς τὸ πιθανώτερον ἕλκουσι τὴν ἱστορίαν· ὅτι γέρων ὢν ηὔξατο ἀνηβῆσαι. καὶ τελέσας τὸν ἆθλον εὐθέως ἐτελεύτα. ὁ δὲ νοῦς· ἐγνώρισαν δέ ποτε καὶ ἑπτάπυλοι Θῆβαι τὸν Ἰόλαον· οὐκ ἀτιμάσαντα τὴν τῶν πραγμάτων εὐκαιρίαν· οἱονεὶ καταχρησά-

Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
Σάματι· πατροπάτωρ
Ἔνθά οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

Α. δ'. Κ. ιέ.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἰφικλέα·

Τοῖσι

v. 152. παραβάλλει] In cod. Pal. et Schol. περιβάλλει.

χρησάμενον τῇ εὐκαιρίᾳ. ἢ οὕτως· ἔκρυψεν ἡ Θήβη αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν Εὐρυσθέα ἀπεκεφάλισεν, ἐν τῷ τοῦ Ἀμφιτρύωνος σήματι, ὅπου αὐτοῦ ὁ προπάτωρ ἦν κείμενος. ὅτι δὲ εὐξάμενος ὁ Ἰόλαος ἀνεβίω καὶ ἀπέκτεινεν Εὐρυσθέα, δῆλον. εὔξατο δὲ τῷ Διῒ ἐπὶ μίαν ὥραν ἡβῆσαι.

v. 148—50. Τέκε οἱ] τῷ Ἀμφιτρύωνι. — Ἐν μόναις ὠδῖσιν] ἐν ἑνὶ τόκῳ καὶ μιᾷ ὠδῖνι. λέγεται ἐν μιᾷ νυκτὶ συνευνασθέντων Διὸς καὶ Ἀμφιτρύωνος τῇ Ἀλκμήνῃ, γενέσθαι τοῦ μὲν Ἡρακλέα, τοῦ δὲ Ἰφικλέα.

v. 151. Κωφὸς ἀνήρ τις] κωφός ἐστι καὶ ἀπαίδευτος ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, ὅστις τῷ Ἡρακλεῖ τὸ ἑαυτοῦ μὴ περιβάλλει στόμα· τουτέστιν, ὅστις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα.

Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ
Κωμάσομαι, τι παθὼν
Ἐσλόν. — Χαρίτων κελαδεννᾶν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος! Αἰγίνᾳ τε γὰρ
Φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι,

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγόν-
Τ'. Οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν,

v. 156. ἐπ' εὐχᾷ. Revocavi antiquam lect., pro qua Oxon. ſine cauſa dederant ἐπευχᾷ.

v. 162. φυγόν-τ'. Ita emend. Heynius pro vulg. φυγών, jubente conſtructionis ordine. Pauw volebat εὐκλέϊξε.

v. 156. Τοῖσι τέλειον] πεπονθὼς τι ἐξ αὐτῶν τέλειον ἀγαθόν, διὰ τοῦ κώμου ὑμνήσω. τί δ' ἂν εἴη πεπονθώς; δηλαδὴ καὶ τὰ Ἰόλεια ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος. τὸ δὲ ὑπερβατόν· τοῖσι κωμάσομαι τέλειόν τι παθὼν ἐπ' εὐχᾷ ἐσλόν. ὁ λόγος, παρὰ τοῦ ὑμνουμένου πρὸς τὸν Ἡρακλέα καὶ Ἰφικλέα. τετυχηκὼς τῆς νίκης τῶν Ἡρακλείων, κἀγὼ ἀντικωμάσω αὐτοὺς φησι καὶ ὑμνήσω.

v. 160 — 163. Αἰγίνᾳ τε γὰρ] διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον ἔν τε Αἰγίνῃ καὶ τρίτον ἐν Μεγάροισι νικήσαντα ταύτην τὴν πόλιν εὐκλεᾶ καταστῆσαι, ἔργῳ τὴν σιγηλὴν καὶ ἀπαῤῥησίαστον ἀμηχανίαν καὶ αἰσχύνην ἐκφυγών. οἱ γὰρ νικηθέντες ἀμηχανοῦντες καὶ αἰσχυνόμενοι σιωπῇ περιπατοῦσι, μὴ ἔχοντες παῤῥησίαν μετά τινος διαλεχθῆναι.

v. 164 — 171. Οὕνεκεν] διό, εἴτε τις αὐτῷ τῷ νικηφόρῳ

Εἴ τις ἀντάεις, τόγ' ἐν ξυ-
νῷ πεπονάμένον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω!
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
Πλεῖϛα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον· ἄφωνοί
Θ' ὡς ἑκάϛα φίλτατον
Παρθενικαὶ πόσιν, ἢ
Υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. έ. Κ. ιέ.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπȣ
Γᾶς ἀέθλοις, ἔν τε καὶ πάντεσσ' ἐπιχω-
ρίοις.

φόρω φίλος τῶν πολιτῶν, εἴτε ἐναντίος καὶ ἐχθρός ἐϛι, τὸ ἐν τῷ κοινῷ πονηθὲν ἀγαθὸν ἀνυμνείτω, αὐτὸν μὴ καταβλάπτων τὸν λόγον τȣ̃ Νηρέως. ἐκεῖνος γὰρ ὁ Νηρεὺς ἔφη, δεῖν τὸν καλῶς πράττοντα καὶ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τρόπον καὶ παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνυμνεῖσθαι.

V. 172. Πλεῖϛα] ὁ λόγος πρὸς τὸν νικητήν. πολλάκις σε νικήσαντα εἶδον τὰ Παναθήναια ἐν ταῖς ὡρισμέναις τελεταῖς τῆς Ἀθηνᾶς.

V. 177. Ὀλυμπίοις] ȣ̓ τοῖς ἐν Πίσῃ νῦν· ȣ̓ γὰρ ἂν ȣ̔́τως ἔῤῥιψεν ἁπλῶς τὸν λόγον, ἀλλὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις. ἐκ κοινȣ̃ γὰρ, νικήσαντα εἶδον, καὶ ἐν τοῖς ἀγομένοις ἀγῶσι τῇ Γῇ· τȣτέϛιν, ἐν Ἀθήναις. ἐκεῖ γὰρ ἄγεται τῇ γῇ ἀγὼν, ὥς φησὶ Δίδυμος.

ῥίοις. Ἐμὲ δ' ἓν τὺ, ἀοιδᾶν
Δίψαν ἀκειόμενον,
Πράσσεις χρέος, αὖτις ἐγεῖραι
Καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν

v. 179—183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' ἓν τις ἀοιδᾶν Δ. α. Πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν Προγόνων. Ultima δόξαν τεῶν officiunt metro. Itaque Schmidius emendaverat δόξα τεῶν et ſupra ἐμὲ δ' ἓν τι, ut ſit χρέος τι καὶ δόξα. Pauwius mavult: ἐμὲ δ' ἓν τις — Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν Πρ. ut ſit: ἐμὲ πράσσει καὶ δόξα τις παλ. τεῶν πρ. ἐγεῖραι χρέος. *H.* Mihi utrumque, ſive ſenſum ſive conſtructionem reſpicias, admodum durum et contortum videbatur. Magis igitur arridebat Oxonienſium emendatio παλαιὰν δόξαν ἑῶν. Diſplicebat tamen indefinitum illud τὶς, quod quo referendum ſit nemo videt, nec minus ſubita orationis deflexio a ſecunda perſona (nam verſibus proxime praecedentibus ipſum Teleſicratem allocutus erat poëta) ad tertiam perſonam. Dubito enim, an ἑὸς unquam ſignificet *tuus*, niſi jungatur verbo *ſecundae* perſonae. Quare ut utrique incommodo mederer, emendavi adhuc: Τὺ (dor. pro σὺ) — πράσσεις. *Tu ipſe a me hoc quaſi tributum exigis, ut iterum* (nam jam ſemel ad majorum ejus hiſtoriam regreſſus erat) *majorum tuorum gloriam excitem.*

v. 179. Ἐμὲ δ' ἓν τις] πράσσει τὶς ἐμὲ καὶ ἀναγκάζει ἔτι συμπεριλαβεῖν τὴν τῶν προγόνων ὑμῶν δόξαν.

Προγόνων· οἷοι Λιβύσσας ἀμ-
φὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἀνταί-
ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν·
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

A. ἔ.

v. 183—187. Ἴρασα πόλις Λιβύης, ἣν ᾤκησεν Ἀνταῖος, οὐχ ὁ παλαίσας Ἡρακλεῖ (ἐκεῖνος γὰρ διαλλάσσει τοῖς χρόνοις) ἀλλ᾽ ἕτερος, ᾧ συνήκμασεν Εὔφημος· οὗ οἱ ἀπόγονοι μετῴκησαν εἰς Κυρήνην. ὃς τὴν θυγατέρα προὔθηκεν ἆθλον δρόμου, τῷ φθάσαντι λαβεῖν κελεύσας. ὅμοιον δὲ ἐποίησε Δαναῷ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος τὰς θυγατέρας δρόμῳ προὔθηκε. τὴν δὲ κόρην ταύτην τῶν Τελεσικράτους τὶς προγόνων Ἀλεξίδαμος μνηστευσάμενος καὶ νικήσας τὸν δρόμον ἔγημεν. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι ὁ ἀπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰρασῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης. ὁ δὲ Πίνδαρος, ὑπὸ τοῦ χαρίσασθαι τῷ ἐπαινουμένῳ παρατρέψας τὴν ἱστορίαν, φησὶν Ἀλεξίδαμον, πρόγονον τοῦ ἐπαινουμένου, γενέσθαι μνηστῆρα τῆς Ἀνταίου θυγατρός. ὄνομα δὲ αὐτῇ Ἀλκηΐς, ὥς φησι Πείσανδρος ὁ Καμειρεύς· ἕτερος δὲ Βάρκην.

v. 188—193. Τὰν μάλα πολλοὶ] ὁ νοῦς, ἥντινα τὴν Ἀνταίου θυγατέρα πολλοὶ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ᾔτουν. ᾔτουν δὲ πολλοὶ μὲν συγγενεῖς αὐτῆς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐκτὸς γένους ὄντες, ἐπειδὴ ἐκπρεπὲς αὐτῆς ἐθαυμάζετο καὶ ἐθρυλλεῖτο εἶναι τὸ κάλλος. τῆς γὰρ ἐντίμου αὐτῆς νεότη-

τος

A. ἐ. K. ιἀ.

Ἔπλετο· χρυσοςεφάνε δέ οἱ ἥβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ᾽ ἀποδρέψαι ἔθελον.
Πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κεσεν Δαναόν ποτ᾽ ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,
Ὠκύτατον γάμον. ἔςα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ᾽ ἀγῶνος·
Σὺν δ᾽ ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι ποδῶν,
Ἅντινα σχήσοι τὶς ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

E. ἐ.

v. 199. ἑλεῖν] ἐλθεῖν ex ſcholio vulgo editum, quod emendavit Schmid. *H.*

τος καρπὸν δρέψασθαι ἐβȣ́λοντο. ἐκ δὲ τȣ́τȣ, τὴν δὲ παρθενίαν αὐτῆς ἐβȣ́λοντο λαβεῖν.

v. 194 — 206. Πατὴρ δὲ θυγατρὶ] ὁ δὲ πατὴρ Ἀνταῖος ἐνδοξότερον τῇ ἑαυτȣ̃ θυγατρὶ κατασκευάζων τὸν γάμον πεποίηκεν ὅπερ ἤκȣσε ποτὲ ἐν Ἄργει τὸν Δαναὸν ταῖς τεσσαράκοντα ὀκτὼ θυγατράσιν αὐτȣ̃ πεποιηκέναι, κἀκεῖνον ἐμιμήσατο. — Πρὶν μέσον ἆμαρ] πρὶν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας γενέσθαι. Τὸ γὰρ ἑωθινὸν ἠγωνίσαντο καὶ πρὸ μεσημβρίας διελύθησαν τȣ̃ δρόμȣ, καὶ ἕκαςος ἣν ἠβȣλήθη ἔλαβεν. — Ἅπαντα χορὸν] τὰς θυγατέρας. Ζητεῖται δὲ διατί τεσσαρακονταοκτὼ εἶπε,

πεν-

Ε. έ. Κ. ιδ'.

Οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. ποτὶ γραμ-
μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον·
Εἶπε δ' ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
Ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,

Παρ-

v. 213. Pauw emend. πέπλοιν vel πέπλων. Sed, ut monuit Cel. Heyne, vulgata lect. ita exponi poteſt: ἐν τοῖς πέπλοις ἀμφὶ οἱ pro vulgari τῶν πέπλων αὐτῆς.

πεντήκοντα ἐτῶν; καὶ ῥητέον, ὅτι Ἀμυμώνη μὲν προδιαφθαρεῖσα ἦν Ποσειδῶνι· Ὑπερμνήστρα δὲ ἐρασθεῖσα Λυγκέως· αἱ δὲ ἄλλαι ἀνεῖλον τοὺς Αἰγύπτου παῖδας.

v. 208—213. Ποτὶ γραμμᾷ] ἔστησε γὰρ αὐτὴν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄκρον καὶ τέλος διατάξας, τὴν τάξιν τῆς παρθένου. ἐχάρασσον δὲ γραμμήν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. ὅθεν καὶ παροιμία, μὴ κίνει γραμμήν. ὁ δὲ νοῦς· οὕτως οὖν καὶ ὁ Ἀνταῖος ὁ Λίβυς ἐδίδου πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα· κατασκευάζων τῇ κόρῃ τὸν προϊόντα νυμφίον, ἄνδρα. πρὸς γὰρ τὸ τέλος τοῦ σταδίου κοσμήσας ἔστησε, φησι, τέλος καὶ ἄκρον εἶναι αὐτὴν τῷ νικήσαντι. ἐν μέσοις δὲ αὐτοῖς εἶπεν· ὅστις ἂν πρῶτος τῶν πέπλων αὐτῆς ἅψηται, ἀπαγέσθω αὐτὴν ἐκεῖνος.

v. 214—217. Ἔνθ' Ἀλ. — φύγε] τὸ ἔφυγεν οὐ κυρίως. οὐ γὰρ ἐδίωκέ τις, ἀλλὰ τὸ τάχος βούλεται παραστῆσαι.

Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν,
Ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον.
Πολλὰ μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ' ἐπὶ καὶ στεφάνους·
Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΠΥΘΙΑ

εἶδος ια'.

ΘΡΑΣΥΔΑΙῼ ΘΗΒΑΙῼ

παιδὶ σταδιεῖ.

Argumentum.

Thraſydaeus, cui communis cum Pindaro patria erat, adoleſcens vicerat ſtadio, Pythiade 28. Ceterum quis fuerit iſte Thraſydaeus ejusque pater, ignoratur. Ex ipſius tamen carminis indole apparet, eos fuiſſe privatos homines, non quidem genere ac divitiis, ſed virtute et victoriarum gloria inſignes. Ipſae longiores poëtae digreſſiones oſtendunt, victoris genus ei non ſatis largam materiam ſuppeditaſſe. Quum autem Thebis natus eſſet, aptiſſima eſt, qua carmen incipit, invocatio po-

στῆσαι. ὁ δὲ νοῦς· ἐνταῦθα ὁ Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ τὸν ταχὺν δρόμον ἐξέφυγε καὶ ἐνίκησε, τὴν ἔνδοξον παρθένον τῆς χειρὸς τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ λαβὼν, ἤγαγεν εἰς τὴν τῶν ἱππικῶν Λιβύων στρατείαν.

v. 218 — 220. Πολλά μιν κεῖνοι δίκον] πολλὰ δὲ φύλλα καὶ στεφάνους οἱ περὶ αὐτὸν ἐρῶντες ἔῤῥιπτον. Πολλὰ δὲ πτερὰ νίκης καὶ πρὸ τοῦ ἀγῶνος ἔλαβε. Τουτέστι, πολλοὺς καὶ ἄλλους ἀγῶνας ἐνίκησε. πτερὰ γὰρ νίκης περιφραστικῶς ἡ νίκη.

popularium hujus civitatis dearum, quas illius victoriam concelebrare fingit. Quumque victoriam hanc Pythone conſecutus eſſet, hinc in Phocide, ubi olim regnaverat *Pylades*, audaciori nimisque fere contorto tranſitu ad Oreſtis hiſtoriam evagatur, ex qua digreſſione tandem a ſe ipſo revocatus ad victoris laudem regreditur.

Στροφὴ α΄. Κώλων θ΄.

Κάδμȣ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν
Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σύν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματρὶ παρὰ Μελίαν, χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ᾽ ἐτί-
μασε Λοξίας,

Ἀντιστροφὴ α΄. Κώλων θ΄.

Ἰσμήνιον δ᾽ ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον!

Ὦ

v. 5. Pro ἀριστογόνῳ Schol. et ed. Rom. al. leg. ἀριστογόνω (dor. pro ἀριστογόνȣ).

v. 1 — 11. Κάδμȣ κόραι] τῷ εἶναι Θηβαῖον τὸν Θρασυδαῖον, τὰς ἀπαθανατισθείσας ἐν Θήβαις ἡρωΐδας ἐπικαλεῖται. Τὸ δὲ ἀγυιᾶτις ἀντι τȣ̃ σύνοικε. ὁ δὲ νȣ̃ς· ὦ Κάδμȣ κόραι, Σεμέλη μὲν τῶν Ὀλυμπίων θεῶν σύνοικε· Ἰνὼ δὲ τῶν θαλαττίων Νηρηΐδων, παραγίνεσθε σὺν τῇ μητρὶ τȣ̃ ἀριστογόνȣ Ἡρακλέος· φημὶ δὴ τῇ Ἀλκμήνῃ. προσκαλεῖται δὲ τὰς Θήβησιν ἡρωΐδας εἰς τὸ Ἰσμήνιον ἥκειν. ἐν ᾧ τὸ τȣ̃ Τηνερȣ ἱερὸν ἐστι χρηστήριον.

Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ
Νῦν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρα σὺν ἑσπέρα,

Ἐπω-

ριον. τριπόδων δὲ εἶπε θησαυρὸν τὸ Ἰσμήνιον διὰ τὸ αὐτόθι πολλὰς ἀνακεῖσθαι τρίποδας. οἱ γὰρ Θηβαγενεῖς ἐτριποδοφόρουν ἐκεῖσε. ἡ δὲ Μελία Ὠκεανοῦ θυγάτηρ· ἐξ ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Τήνερος ὁ μάντις, ὃς παρ' Ἰσμήνῳ τῷ ποταμῷ ἐμαντεύετο. καὶ αὐτόθι μαντεῖόν ἐστιν ὃ καλεῖται Ἰσμήνιον. ἐστὶ δὲ καὶ πηγὴ ὁμώνυμος τῇ ἡρωΐδι. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα τὸν ἄδυτον θησαυρὸν ὁ Ἀπόλλων ἐξόχως ἐτίμησε, καὶ ὠνόμασε καὶ αὐτὸν, Ἰσμήνιον μαντεῖον.

v. 12—20. Ἔνθα καί νυν] εἰς τὸ Ἰσμήνιον καλεῖ συνέρχεσθαι ἐπίνομον τῶν ἡρωΐδων στρατόν. ἐπίνομον στρατὸν εἶπε τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας τὰς Θήβας. ἢ ἐπίνομον τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις, τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπινομῆς. Τίς δὲ καλεῖ; ἤτοι ὁ Ἀπόλλων καλεῖ διὰ τὴν νίκην· ἢ καὶ ἡ Μελία· ὅπερ καὶ βέλτιον. θήλεια γὰρ θηλείας εὐλόγως συγκαλεῖ. ὁ δὲ νοῦς· καὶ νῦν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρόντος τῶν ἐντοπίων ἡρωΐδων συνηθροισμένων τὸ πλῆθος προσκαλεῖται προσελθεῖν, ἤτοι ὁ νικηφόρος ἢ ὁ Ἀπόλλων, ἢ ἡ Μελία, ὃ καὶ βέλτιον. — Ὄφρα Θέμιν] Θέμιδος ἦν τὸ χρηστήριον· ὅθεν καὶ τὸ θεμιστεύειν. ὁ δὲ νοῦς· ὅπως ἂν τὴν ἱερὰν Θέμιν καὶ τὴν Πυθῶνα, καὶ τὸν ὄντα ὀμφαλὸν τῆς γῆς ὑμνήσητε σὺν παννυχίσι, χάριν κατατιθέμενοι

Ἐπῳδὸς α΄. Κώλων ς΄.

Ἑπταπύλοισι Θήβαις
Χάριν, ἀγῶνί τε Κίῤῥας.
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν,
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῴαν βαλὼν,
Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β΄. Κ. θ΄.

Τὸν δὴ, φονευομένου

Πα-

v. 22. Pro τρίτος Schol. et Ald. cum codd. nonnullis τρίτον. Sed illud doctius judice *Heyne*.

θέμενοι ταῖς ἑπταπύλοις Θήβαις καὶ τῷ τῆς Κίῤῥας ἀγῶνι.

v. 21 — 24. Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν] ἐν ᾧ, τῷ τῆς Κίῤῥας ἀγῶνι, φησὶ δὲ τῷ Πυθικῷ, ἐπιβαλὼν τρίτον στέφανον, τὴν πατρικὴν μνήμην ἤγαγε, τῶν πατρικῶν κατορθωμάτων, νικῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Πυλάδου, τοῦ φίλου τοῦ Λάκωνος Ὀρέστου. [Ἄλλως] ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πατρῴαν ἑστίαν τῶν νικῶν, ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον· τρίτον δὲ εἶπεν, ὡς ἢ πατρὸς ἢ προγόνου αὐτοῦ νενικηκότος τινός· αὐτὸς γὰρ ἅπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας. — Ἰστέον ὅτι τὴν Φωκίδα χώραν, ἀφνεὰν ἄρουραν Πυλάδου εἴρηκε. τῆς γὰρ Φωκίδος ἡ Πυθών. ἧς Στρόφιος ὁ πατὴρ Πυλάδου ἐβασίλευσε.

Ἄριστα τοίνυν ὁ Πίνδαρος τὸ ἐγκώμιον εἰργάσατο. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σφόδρα ἀκαίρῳ παρεκβάσει ἐχρήσατο.

v. 25 — 34. Τὸν δὴ] ἰδίως ὁ Πίνδαρος Ἀρσινόην εἶναί φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν. Φερεκύδης δὲ Λαοδάμειαν λέγων αὐτὴν, τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνῃρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου, νομιζόμενον Ὀρέστην εἶναι· τὸν δὲ Ὀρέστην

ἐκκλα-

Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ᾽ Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ᾽ εὔσκιον

Α. β΄. Κ. θ΄.

Νηλὴς γυνά. Πότερόν
Νιν ἄρ᾽ Ἰφιγένει᾽ ἐπ᾽ Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;

H

v. 37. Revocavi priorem et ut mihi quidem videtur ſenſui aptiorem lectionem · χόλον pro λόχον, quod ex cod. hauſerant Oxonienſes.

ἐκκλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπείᾳ. ὁ δὲ νοῦς· ὅντινα τὸν Ὀρέστην, φονευομένου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἀρσινόη ἡ τροφὸς ἐκ τῶν Κλυταιμνήστρας χειρῶν καὶ τοῦ κατ᾽ αὐτοῦ δόλου σκευορουμένου ὑπεξέκλεψεν, ὅτε ἡ ἀνηλεὴς γυνὴ τὴν τοῦ Πριάμου θυγατέρα Κασσάνδραν πολιῷ ξίφει σὺν τῇ τοῦ Ἀγαμέμνονος ψυχῇ ἔπεμφε παρὰ τὴν εὔσκιον τοῦ Ἀχέροντος ἀκτήν.

v. 34—39. Ἐπιζητεῖ δύο αἰτίας, δι᾽ ἃς τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλε. καὶ φησὶ, πότερον ἄρα ἡ Ἰφιγένεια ἡ παῖς αὐτῆς, μακρὰν τῆς πατρίδος σφαγεῖσα ἐν τῷ Εὐρίπῳ ἐλύπησεν αὐτὴν καὶ ἐκίνησεν, ὥστε τὴν ὀργὴν

Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι παράγον κοῖται;
Τὸ δὴ νέαις ἀλόχοις
Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, κα-
λύψαι τ' ἀμήχανον

Ε. β'. Κ. ϛ'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις·
Κακολόγοι δὲ πολῖται·
Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ, χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.

v. 38. Falſa de metro opinione deceptus Schmidius pro λέχει ſcripſit τινὶ. *Heyne.*

v. 39. ἐννυχοι ante Schmidium, qui recte emendavit ut nunc eſt; minus bene idem dedit ἀπάγον. *H.*

v. 46. Pauw conj. ἄφαντος βρόμῳ. Equidem poſt ὁ δὲ interpunxi, ut ſit ὁ δὲ φθόνος — βρέμει. vid. Animadvv.

ταύτην ἔχουσαν βαρύτατον ἐπιχείρημα ἄρασθαι. ἢ ἑτέρῳ αὐτὴν ἀνδρὶ μισγομένην αἱ νυκτεριναὶ τῆς μοιχείας συνουσίαι παρήγαγον κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὥστε αὐτὸν φονεῦσαι σὺν δόλῳ.

v. 40 — 44. Τὸ δὴ νέαις ἀλόχοις] ὅπερ φησι, τὸ ὑπὸ ἄλλῳ ἀνδρὶ μοιχεύεσθαι, ταῖς νέαις γυναιξὶν ἐχθρότατον ἁμάρτημα. ὅπερ τὸ τῆς μοιχείας ἁμάρτημα ἐπικαλύψαι ταῖς ἀλλοτρίαις γλώσσαις ἀδύνατόν ἐστιν, ἢ λαθεῖν τοὺς ἔξω, ἢ μαθόντας τοὺς ἔξωθεν ἀποσιωπῆσαι ἀδύνατόν ἐστι πρᾶγμα. οἱ γὰρ ἀλλότριοι λαλοῦσι. κατὰ φύσιν γὰρ λοίδοροί εἰσιν οἱ πολῖται.

v. 45. Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος] ἤδη καὶ τῶν ὑπερεχόντων,

Θάνε μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρείδας ἱκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,
Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότα-
τος. Ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέᾳ κεφαλᾷ,
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'. ἀλ-
λὰ γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς. —

v. 51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana, quod revocavi pro ἔλυσσε, ut legunt Ald. et Oxon. Schmidius perperam mutavit in ἔσυλε.

μᾶλλον ἰδίως ἅπτονται ἤτοι. Τοῦτο δὲ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα· ὅτι ἐπιφανὴς ὢν ἐφθονήθη.

v. 47 — 52. Θάνε μὲν] ἀπέθανε μὲν οὖν αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων χρόνῳ πολλῷ παραγεγονὼς ποτε ἐν Λακεδαίμονι, καὶ τὴν μάντιν ἀπολέσθαι πεποίηκε, κόρην Κασσάνδραν. αἴτιας γὰρ αὐτὸς τοῦ ὑπὸ Κλυταιμνήστρας ἀποθανεῖν αὐτὴν γέγονεν. — Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ] ἐπειδή φησι περὶ τῇ Ἑλένῃ μαχόμενος, συμφλεχθείσης τῆς Τροίας καὶ τῶν ἐνοικούντων Τρώων, διέλυσε τοὺς οἴκους τῆς εὐδαιμονίας· τουτέστι τοὺς πλουσίους οἴκους κατεστρέψατο.

v. 53. Νέᾳ κεφαλᾷ] ἀντὶ τοῦ, νέος ὢν ἔτι. ὁ δὲ Ὀρέστης φησὶν ἔτι νεώτερος ὤν, τὰς τῆς μητρὸς ἀποφυγὼν χεῖρας, πρὸς Στρόφιον τὸν Πυλάδου πατέρα παραγένετο, οἰκοῦντος πρὸς τὸ ἔσχατον τοῦ Παρνασσοῦ.

Ἦ ῥ᾽ ὦ φίλοι κατ᾽ ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἤ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ᾽ ἄκατον ἐναλίαν.
Μοῖσα, εἰ δὲ τεὰν οὐ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν
Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ᾽ ἄλ-
λα χρὴ τ᾽ αρασσέμεν,

v. 63. Vulgo legitur: Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν (pro quo aliae editt. poſt Stephanum. τὸ δ᾽ ἐτεὸν) εἰ μισθῷ. De rationibus emendationis meae in textum receptae vid. Animadvv.

v. 66. Dedi τ᾽ αρασσέμεν pro vulg. ταρασσέμεν. De cujus emendationis ratione totiusque loci ſenſu vid. Animadvv.

v. 58—66. Ἦ ῥ᾽ ὦ φίλοι] συνήσθηται καὶ αὐτὸς ἀκαίρῳ παρεκβάσει κεχρημένος καὶ φησίν· ὦ φίλοι, ἄρα ἐπλανήθην τοῦ ὁδοῦ, τὸ πρότερον ὀρθὴν πορευόμενος ὁδόν. ἢ ἄνεμός με τοῦ πλοῦ παρέσφηλεν. διὸ ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὴν Μοῦσαν, καὶ φησίν· εἰ συνέθου καὶ μισθὸν ἔλαβες ἵνα ἐγκωμιάσῃς τὸν νικηφόρον, δέον ἐστι, τὸν ὕμνον ἄλλοτε ἄλλῃ μετάγειν. ὑπάργυρος γάρ ἐστιν ἡ φωνὴ καὶ ἔμμισθος, ὥστε οὐ δεῖ παρεκβαίνειν καὶ περὶ ἄλλων λέγειν, μισθὸν εἰληφότα. ὀφείλεις δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀνακινεῖν τὸ ἐγκώμιον ἢ αὐτῷ τῷ πατρὶ τοῦ Πυθιονίκου, ἢ αὐτῷ τῷ Θρασυδαίῳ. ὧν ἡ δόξα τῆς νίκης καὶ ἡ εὐφροσύνη πανταχοῦ διαλάμπει.

Ε. γ'. Κ. ϛ'.

Ἠ πατρὶ Πυθιονίκῳ
Τό γε νῦν, ἢ Θρασυδαίῳ,
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων πολυφάτων ἔσχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ δὲ γυμνοὶ ἐπὶ
Στάδιον καταβάντες, ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
τι. Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν
Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶ-
σαν τυραννίδων.

v. 67. Pro vulg. ἢ Heyne mavult ἦ *ſane.*

v. 71. Ejeci τε poſt Ὀλυμπίᾳ, jubente Pauwio et Heyne.

v. 73. Πυθοῖ δὲ cum Pauwio (pro vulg. τε), ut ſit oppoſitio. Eodem verſu revocavi γυμνοὶ, pro quo Oxon. ediderant γυμνὸν, quod durius.

v. 78—84. Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν] τῶν γὰρ κατὰ πόλιν, φησὶν, εὑρίσκων τὰ τοιαῦτα τῶν πραγμάτων ἐπὶ πλεῖστον χρόνον θάλλοντα, ὅσα τὸ ἄκρον οὐκ ἔχει τῆς εὐδαιμονίας, μέμφομαι τὰς τυραννίδας. μέμφομαι τοὺς

Α. γ'. Κ. θ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-
τα. Εἴ τις ἄκρον ἑλὼν, ἡσυχίᾳ
Τε νεμόμενος, αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν· μέλανος ἂν ἐσχατιὰν
Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

Ε. γ'. Κ. ς'.

Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ Θεῶν,

Τὸ

τοὺς τῆς ὑψηλῆς καὶ τυραννικῆς ἐπιθυμοῦντας τύχης. — Ξυναῖσι] περὶ ταῖς κοιναῖς δὲ καὶ συμμέτροις ἀρεταῖς εὐτυχίαις, τὴν ἐπιθυμίαν τεταμένην ἔχω. — Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ] οἱ δὲ φθονεροὶ τῇ αὐτῶν ἄτῃ καὶ βασκανίᾳ, φησὶν, ἀμύνονται καὶ βλάπτονται.

v. 86. Μέλανος θανάτου] τοῦ ᾅδου φησί.. εἴτις οὖν οὐκ ἔστιν ὑβριστής φησι καὶ τὸ ἄκρον ἔχει, καλλίονα τὸν θάνατον αὐτῷ περιποιησάμενος, πάντων κτημάτων ἀπολείπει τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τὴν εὐφημίαν. ταύτην γὰρ εἶπε κρατίστην κτημάτων χάριν. πάντος γὰρ κτήματος, κρείσσων ἐστὶν ἡ εὐφημία. — Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν] ἥτις ἡ εὐδοξία ἔνδοξον ὄντα τὸν Ἰόλαον πανταχοῦ διάγει καὶ ἐπίσημον ποιεῖ· καὶ τὸν Κάστορα, καὶ σὲ ὦ δέσποτα Πολύδευκες.

Τὸ μὲν πὰρ ἆμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπε!

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΝΕΜΕΑ

εἶδος α'.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι.

Argumentum.

Chromius Aetnaeus ſ. Catanaeus, curru vicerat. Hunc poëta laudat ob patriam, hoſpitalitatem ceterasque et animi et corporis dotes. Tum longiori digreſſione tranſit ad Herculis laudes, quae ab hoc carmine eo minus abhorrent, quum Hercules ludos Nemaeos devicto leone Nemeaeo reſtauraſſe dicatur. Comparat autem poëta cum hac prima Chromii victoria primitias Herculeae virtutis, quam Hercules in cunis jaciens dracones a Junone immiſſos obtruncando oſtenderat, eoque gloriae, quam poſtea conſecutus eſt, ſpem excitaverat.

Στροφὴ. α'. Κώλων ι'.

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεȣ̃,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,

V. 95. Τὸ μὲν παρ' ἆμαρ] τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζει. Ἄλλοτε μέν τι ζώȣσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν.

V. 1 — 4. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀ.] οἷον ἀνάπνευμα, καὶ ἀναπνοή. τὸ δὲ ἀνάπνευμα ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς σπȣδῆς ἐπὶ τȣ̃ ποταμȣ̃ τάττει. ἔςι γὰρ κατὰ Ὀρτυγίαν τὴν νῆσον. ἡ δὲ Ὀρτυγία πρότερον μὲν ἦσα νῆσος εἶτα προχωσθεῖσα Χερρόνησος γέγονεν. Σεμνὸν δ' εἶπεν, ἤτοι

Δέμνιον Ἀρτάμιδος,
Δάλου κασιγνήτα! σέθεν ἁδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Ἀντι-

ὅτι οὐκ ἔτυχε τῆς συνουσίας ὁ Ἀλφειὸς, ἢ διὰ τὸ καθαρόν. — Δέμνιον Ἀρτάμιδος] τὸ ἱερὸν, εἶναι τὴν κρήνην Ἀρτέμιδος. ἀπόχρη δὲ εἰπεῖν ὅτι ἱππική ἡ θεός. ἀνάκειται δὲ αὐτῇ ἡ νῆσος τῇ θεῷ. — Δάλου κασιγνήτα] τοῦτο φησὶ διὰ τὴν ὁμωνυμίαν (Ὀρτυγία γὰρ καὶ ἡ Δῆλος ἐκαλεῖτο) καὶ διὰ τὸ θεοφιλές. Ὀρτυγία δὲ, νῆσος πρὸ τῶν Συρακουσῶν, εἰς ἣν διὰ πελάγους φερόμενος ὁ Ἀλφειὸς ἐμβάλλει, καὶ ποιεῖ τὴν Ἀρέθουσαν κρήνην.

V. 4—7. Σέθεν ὕμνος ὁρμᾶται] ἀπὸ σοῦ, ὦ Ὀρτυγία, ὁ ἡδυεπὴς ὕμνος τὴν ὁρμὴν ἔχει, ὥστε θεῖναι καὶ πληρῶσαι ἔπαινον μέγαν τῶν ὀξυτάτων ἵππων, Διὸς ἕνεκεν τοῦ ἐν τῇ Αἴτνῃ. Διῒ γὰρ ἀνάκειται καὶ οὗτος ὁ ἀγὼν, καὶ ἐν τῇ Αἴτνῃ Διὸς ἱερόν ἐστιν. — Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν] παρόσον ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ Αἰτναίου Διὸς τοὺς ἐπὶ τοῖς στεφανίταις ἀγῶσι πεποιημένους ἐπινίκους ᾖδον.

V. 8. Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου] Χρόμιος ἡνίοχος ἦν Ἱέρωνος παιδόθεν. οὗτος, ἅτε δὴ βασιλεῦσι συνὼν καὶ ἄριστος ὢν τὴν ἱππικὴν, ἐπλούτησε, καὶ ἤρξατο ἀποστὰς τοῦ Ἱέρωνος καθ' ἑαυτὸν ἱπποτροφεῖν, νικᾷ δὲ νῦν ἵππων ἅρματι, πρῶτον ἀγωνισάμενος.

Ἀντιστροφὴ α΄. Κώλων ι΄.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται Θεῷ
Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Πανδοξίας ἄκρον. μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Νῦν ἔγειρ' ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Περσεφόνᾳ· κατένευ-
σέν τε οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

Ἐπῳδὸς α΄. Κώλων η΄.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-
σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-
πιάδων

v. 11. Pro vulg. θεῶν recepi θεῷ ex emend. Dawiſii et Pauwii, Heynio quoque probata, cum quo illud accipio pro ὑπὸ θεοῦ.

v. 16. Νῦν ἔγειρ' ἀγλαΐαν] ἐκπέμπε τοίνυν ὦ Μοῦσα καὶ σπεῖρε λαμπρότητά τινα τῇ νήσῳ, τῇ Σικελίᾳ, ἥντινα ὁ Ζεὺς ἐξαίρετον δέδωκε τῇ Φερσεφόνῃ ἀρίστην οὖσαν καὶ ἐπιτηδειοτάτην τῆς γῆς τῆς εὐκαρποτάτου. Λέγεται δὲ ἡ πᾶσα Σικελία ἐξ ἀρχῆς Δήμητρος καὶ Κόρης.

v. 25. Θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων] οὐ μόνον φησὶ τοὺς περὶ πόλεμον δραστηρίους ἀπέδειξε τοὺς Σικελιώτας, ἀλλὰ καὶ Ὀλυμπιονίκας. οἷον, πολλάκις ἐνίκησαν ἐπ' Ὀλυμπίας.

πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοισι μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν,
Καιρὸν ἐ ψεύδει βαλών.

Σ. β΄. Κ. ι΄.

Ἔϛαν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
Ἀνδρὸς φιλοξείνε, καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται. Θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
Ἐντί. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-
λῶς

v. 28. βαλὼν] Ald. λαβών.
v. 29. Invenitur et ἐπαυλείαις una voce.
v. 34. 35. ἐσλῶς (dorice pro ἐσθλῶς) ex Schol. recepit Schmid. Antea ubique legebatur ἐσλός.

v. 28. Πολλῶν ἐπέβαν] πολλῶν ἐπέβην καὶ ἡψάμην ἐγκωμίων, ἐδαμῦ τῷ καιρῷ πρὸς ψεῦδος χρησάμενος.

v. 29. Ἔϛαν δ' ἐπ' αὐλαίαις θύραις] ἀμφίβολον πότερον ὁ χορὸς ἢ ὁ ποιητὴς τῦτο φησί. δύναται γὰρ ὁ χορὸς λεγειν ἐφ' ἑαυτῦ κυρίως. δύναται δὲ καὶ ὁ Πίνδαρος μεταφορικῶς εἰπεῖν. ἐὰν μὲν ὁ χορὸς λέγῃ, κυρίως ἀκυτόμεθα δεῖπνον παρασκευάσασθαι. κῶμον γὰρ ϛέλλυσιν οἱ χορευταί. ἐὰν δὲ ὁ ποιητὴς, κεκόσμηται τὰ δοθησόμενά μοι δῶρα φησὶ διὰ τῦ ὕμνυ. — Θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν ὐκ ἀπείρατοι] οἱ τῦ Χρομίυ φησὶ δόμοι ὐκ εἰσὶν ἀπείρατοι ξένων. τυτέϛι, φιλόξενοί εἰσιν.

v. 34. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις] Ἀρίϛαρχος ὕτω· τοῖς δὲ τὺς ἀγαθὺς μεμφομένοις τῦτο λέλογχε καὶ ὑποκείμενόν ἐϛιν, οἷον ἀκολυθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν

λῶς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
Ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι·
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

Ἀ. β'. Κ. ι'.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
Βουλαῖσι δὲ φρὴν, ἐσσόμενον προϊδεῖν
Συγγενὲς, οἷς ἕπεται.

Ἀγη-

φέρειν ἀντίον κατασβεννύναι. Ταῖς δὲ τοιαύταις παραβολαῖς χρῆται ἀποτόμως, οὐ λέγων τὸ καθάπερ. Καὶ ὁ μὲν Ἀρίσαρχος ταῦτα. βέλτιον δὲ οὕτως ἀκούειν, κατ' ἐναλλαγὴν πτώσεως. — Μεμφομένοις] ἀντὶ τοῦ μεμφομένους σβεννύειν ὡς ὕδατι καπνὸν· ἵνα αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς κατασβεννύῃ τὸν φθονερὸν, ἀλλὰ μὴ σβεννύηται ὑπ' ἐκείνου. ὅ ἐςι, τοὺς ἐχθομένους αὐτῷ οἷός ἐςι καταπραΰνειν ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρων. χρῆται δὲ ὁ Πίνδαρος τῷ καπνῷ ἀντὶ πυρὸς. ἢ οὕτω· τὸ ἐσλὼς, ἀντὶ τοῦ ἐσλοὺς εἴρηται Δωρικῶς· καὶ ὅτι τὰ λέλογχεν εἶπεν ἑνικῶς ἀντὶ τοῦ λελόγχασι. λελόγχασι δὲ οἱ καταμεμφόμενοι καπνῷ ὕδωρ ἐπιφέρειν. τινὲς δὲ οὕτως· ὡς ὕδατι καπνὸν σβεννύουσι καὶ πῦρ, οὕτω τοὺς ἐσλοὺς σβεννύουσιν οἱ φθονεροὶ μεμφόμενοι.

v. 36—38. Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι] τουτέστιν, ἄλλοι ἄλλα φιλοτεχνοῦσι. Τοῦτο δὲ λέγει· πρὸς ἃ πέφυκέ τις, πρὸς ταῦτα ἀκολουθοῦντα τῇ φύσει ἰέναι, καὶ περὶ αὐτὰ ἐνεργεῖν. ἢ τέχνας φησὶν ὁ Δίδυμος ἀκουστέον τοὺς δόλους. — Χρὴ — μάρνασθαι φυᾷ] ὁ νοῦς· χρὴ δὲ ταῖς εὐθείαις ὁδοῖς βαδίζοντα καταχρᾶσθαι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τῇ φύσει· μὴ δὲ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων τὴν ἰδίαν ἐνυβρίζειν τέχνην.

Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-
τον κατακρύψας ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων·
Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ'. ἐλπίδες

Ἐ. β'. Κ. ή.

Πολυπόνων ἀνδρῶν.! — Ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,

Ἐν

v. 50. Pro προφρόνως Heyne conj. πρόφρονος ut ſit Ἡρακλέος πρόφρονος ἐν κορυφαῖς α. μ. Idem v. 52. conj. ὀτρύνω.

v. 42. 43. Ἀγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ] σοῦ δὲ ὦ Χρόμιε περὶ τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον, ἀμφοτέρων ἡ χρῆσις ὑπάρχει· καὶ λόγων καὶ ἔργων. πρὸς ἀμφότερα γὰρ χρήσιμος εἶ. ἐνεργεῖς γὰρ καὶ προβουλεύῃ.

v. 44 — 47. Οὐκ ἔραμαι] πιθανῶς ὁ θέλει παραινέσαι τῷ Χρομίῳ, ἐξενήνοχεν ἐφ' ἑαυτοῦ. τὸ δὲ ὅλον, δωρητικὸς φησὶ γίνου.

v. 49. etc. Ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι] ἐπαπορήσειεν ἄν τις διατὶ τοῦ Ἡρακλέος μνημονεύει. οὐ γὰρ εὔκαιρος δοκεῖ ἡ μνήμη νῦν Ἡρακλέους. Καὶ φαμὲν, ὅτι βουλόμενος δεῖξαι ὡς οἱ διαφανεῖς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις ἀθάνατοι γίνονται τῇ μνήμῃ, διὰ τοῦτο μέμνηται Ἡρακλέους ἀρετῆς. — [Ἄλλως] Ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν ὅτι οἴονταί τινες, ὅτι ὑπόθεσις αὐτῷ ἐδέδοτο τοιαύτη, ὥστε μνησθῆναι τοῦ θεοῦ· ὅπερ ἐστιν, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησι, ἀπίθανον. — Ὁ δὲ Χαῖρις φησὶν, ὅτι ὁ Χρόμιος πολλὰ συμπονήσας τῷ Ἱέρωνι κατὰ τὴν

ἀρχὴν,

Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν
Μεγάλαις ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αὐ-
τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς

ἀρχὴν, ἀμοιβῆς ἔτυχεν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε ἐκ περιουσίας καὶ ἱπποτροφῆσαι. ὡς οὖν οὗτος ἔπαθλον ἔλαβε πόνων τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω καὶ Ἡρακλῆς πολλὰ ταλαιπωρήσας, ἔπαθλον ἔσχε τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸν γάμον τῆς Ἥβης. Καὶ πρὸς τοῦτον δὲ ἔνεστιν εἰπεῖν· τί δή ποτε ὁ Πίνδαρος ἰδιώτην ἐπαινῶν τὴν τοῦ Ἡρακλέους παρέλαβε συμφορὰν εἰς ἐπίδειξιν φιλοπονίας; μᾶλλον γὰρ ἔδει κοινότερον, πάντας τοὺς ἄθλους εἰς ὑπόμνησιν ἀγαγεῖν, ὅτι καθήρας γῆν καὶ θάλασσαν ἀπεθεώθη. Ὁ δὲ Χρύσιππος Νεμεακὸν εἶναί φησι τὸν ἀγῶνα, καὶ διὰ τὸ, Νεμεαῖον εἶναι τὸν λέοντα, τὸν Ἡρακλέα τοῖς τοῦ νενικηκότος ἐπαίνοις ἐγκαταμεμίχθαι. ἀντιπράττει δὲ καὶ τούτῳ, τὸ μηδ᾽ ὁτιοῦν τὸν Πίνδαρον εἰπεῖν περὶ λέοντος, ὅπερ αἰτιώτατον τῆς παραβάσεως φησὶν ὁ Χρύσιππος εἶναι. βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐκεῖνο· ὅτι ὁ περὶ τῆς Αἴτνης ἔφη, τοῦτο καὶ νῦν βούλεται δηλοῦν ὁ Πίνδαρος· ναυσιφορήτοις δ᾽ ἀνδράσι πρώτη χάρις εἰς πλόον ἐρχομένοις, πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον (Pyth. I. v. 64--66). Τοιοῦτο λέγοι ἄν τις καὶ ἐπὶ τοῦ Χρομίου, ἐπεὶ νῦν ἤρκται ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἀρξάμενος εὐθὺς ἐνίκησεν, ἐλπίς ἐστιν αὐτῷ καὶ τῶν ἄλλων τεύξεσθαι στεφάνων. πρὸς τί οὖν τὸ περὶ τοῦ Ἡρακλέους ἐστὶν ὑπόδειγμα; ὅτι καὶ Ἡρακλῆς βρέφος ἔτι ὢν, μεταχειρισάμενος τοὺς δράκοντας καὶ τοὺς αὖθις ἄθλους κατεπράξατο. καὶ ὥσπερ τούτου περὶ τὸν Ἡρακλέα γεγενημένου, ὁ Ἀμφιτρύων Θηβαῖον ὄντα τὸν Τειρεσίαν προανέκρινε περὶ τοῦ παιδὸς, ὁ δὲ προεμαντεύσατο τοὺς ἐσομένους αὐτῷ ἄθλους, οὕτως αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ὑπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χρομίου νίκης προμαι-

Παῖς Διὸς, ὠδῖνα φεύγων, διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν·

Σ. γ΄. Κ. ι΄.

Ὥς τ᾽ ἐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν, κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια
Σπερχθεῖσα θυμῷ, πέμπε δράκοντας
ἄφαρ·
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν,
Ἐς θαλάμε μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ᾽ ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

λ. γ΄.

v. 57. Pro ὥς τε, quod orationis nexum turbat, Pauw mavult ὥς γ᾽ vel ὦπ᾽ ἐ λαθὼν χρυσοθρόνε Ἥρας. Heyne conj. ὅς γ᾽ pro ἐκεῖνός γε.

μαντεύεται, ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν στεφάνων τεύξεται, ὁ δὲ νᾶς· ἐγὼ δ᾽ ἐφίεμαι, καὶ ἐκ ἀφίσαμαι τᾶ Ἡρακλέος ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ἀρετῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς παροτρύνων περὶ αὐτᾶ λόγον. οἷον, ἀπ᾽ ἀρχῆς τῶν περὶ αὐτὸν γεγονότων μνημονεύων.

v. 58. Κροκωτὸν ἤτοι ἀπὸ τῆς χρίας τὸ κροκοειδὲς, ἢ ἀπὸ τῆς κρέκης τὸ ὑφάντον.

v. 60. Σπερχθεῖσα] λυπηθεῖσα, ταραχθεῖσα δὲ τῇ ψυχῇ καὶ ὑπερζέεσα τῷ θυμῷ.

v. 64—66. Ὁ δ᾽ ὀρθὸν] ὁ δὲ Ἡρακλῆς φησὶν, ὀρθώσας ἑαυτὸν, πρώτης ταύτης τῆς μάχης πεῖραν ἐλάμβανε.

A. γ'. K. ι'.

Δισσαῖσι δοιὺς αὐχένων
Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς, ὅμως
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ'. K. ι'.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.
Ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων

Κολεοῦ

v. 69. Ἀγχόμενοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν Benedictus interpolavit, quae vulgaris ratio eſt pro exquiſita et Pindarica. *Heyne.*

v. 71. δέος revocavi pro βέλος, quod ex cod. Bodl. ab Oxonienſibus repoſitum huic loco non ſatis convenit.

v. 74—76. Καὶ γὰρ αὐτὰ ἄπεπλος] τὴν ἄπεπλον, οὐ δεκτέον γυμνήν. ἀπρεπὴς γὰρ ἡ εἰκών. ἀλλὰ νοητέον, ὅτι τὸν μὲν πέπλον ἔρριψεν, ἐν δὲ τῷ χιτωνίσκῳ ἀνήλατο νεοτόκος οὖσα. — Κνώδαλα δὲ κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσσῃ θηρία. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν θηρίον. ὁ δὲ νοῦς· καὶ γὰρ αὐτὴ ἡ Ἀλκμήνη μονόπεπλος αὐτοποδητὶ ἐκπηδήσασα ἀπὸ τῆς κοίτης ἐπὶ βοήθειαν, ἠπείγετο πρὸς τὴν τῶν θηρίων βλάβην

Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἵκετ᾽, ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει
Πάνθ᾽ ὁμῶς· εὐθὺς δ᾽ ἀπήμων καρδία
Κᾶδος ἀμφ᾽ ἀλλότριον.

Σ. δ΄. Κ. ι΄.

Ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. παλίγγλωσσον δὲ οἱ Ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ᾽ ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
στου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. ὁ δέ οἱ

v. 80. Vulgaris lectio ante Oxon. erat metro infeſta: κολεοῦ γυμνὸν ξίφος ἐκτινάσσων.

v. 82—84. Τὸ γὰρ οἰκεῖον] ἕκαστος δάκνεται τῷ οἰκείῳ κακῷ. ὅταν δὲ τὰ τῶν ἄλλων ἴδῃ κακὰ, εὐκόπως ὑπομένει.

v. 85—86. Πῶς δὲ ταυτὸν δυσυπομόνητον καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, δύσελπις ἐγένετο· καθὸ δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη.

v. 88. 89. Παλίγγλωσσον] τὴν ἐναντιόφημον· τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λογον ἔχουσαν. οἱ μὲν γὰρ ἄγγελοι ἐσημαίνον ὅτι νεκρὰ ἦν τὰ βρέφη. ὁ δὲ εὗρε σώους τε καὶ ὑπ᾽ αὐτῶν τοὺς δράκοντας ἀνῃρημένους. ἐναντίον οὖν ἐγένετο τοῖς ὁρωμένοις τὸ ἄγγελμα.

Φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις·

Α δ'. Κ. ι'.

Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,
Ὅσσους δ' ἐν πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φασέ νιν δώσειν μόρον·
Καὶ γὰρ, ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας

v. 97 — 100. Impedita et dura oratio. νιν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus ſtructura excidit. Pauw emendat: καὶ ὅντινα — στείχοντα· τῷ ἐ. h. τούτῳ. Non male. Neſcio tamen an vulgata non eundem ſenſum ferat: Καὶ τίνα — στείχοντα· (ſc. κτανὼν) τὸν ἐ. — μόρον (ſc. αὐτῷ) ut ſit: τούτῳ ἔφησεν αὐτὸν δώσειν μόρον τὸν ἐχθρότατον, diram mortem. *Heyne.*

v. 93. Παντὶ στρατῷ] τῷ ὄχλῳ τῶν Θηβαίων.
v. 96. Ὅσσους δ' ἐν πόντῳ] ἀπέκτεινε γὰρ καὶ τὸ κῆτος τὸ ἐν τῇ Τρωάδι.
v. 97 — 99. Τείνει δὲ ὁ λόγος ἐπὶ Βούσιριν καὶ Ἀνταῖον· οὗτοι γὰρ δι' ὕβριν ὑφ' Ἡρακλέος ἀπώλοντο ἑκάτεροι.
v. 100. Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ] καὶ ὅταν οἱ θεοὶ τοῖς γίγασιν εἰς μάχην συνάπτωσιν. ἔξωθεν γὰρ τὴν εἰς πρόθεσιν παραληπτέον. Φλέγρα δὲ τόπος ἐν Θράκῃ καὶ κώμη. ἔνθα οἱ γίγαντες ἀνηρέθησαν ὑπὸ θεῶν. τῶν δὲ ἐχόντων τὴν μάχην πρὸς τοὺς γίγαντας καὶ μὴ περιγινομένων τῆς μάχης, φασὶν εἰρηκέναι τὴν Γῆν, μὴ ἄλλως

γρας γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνȣ φαιδίμαν
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ἐ. δ'. Κ. ή.

Ἔννεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰρή-
νᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ
Ἡσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον,
Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν,
Καὶ γάμον δαίσαντα πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ,
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

ΠΙΝ-

v. 106. Pro σχὲν (i. e. σχεῖν) ἀεὶ ante Oxon. legebatur σχερῷ. Pauw conj. ἐχυρῷ, ut ab αἰνήσειν omnis pendeat oratio.

v. 112. Pro δόμον Pauw conj. νόμον, fatorum leges et decreta, quibus Hercules immortalitatem conſecutus eſt. Non opus eſt hac conjectura. Quidni enim Hercules in coelum translatus *admiretur Jovis domum* eaque gaudeat?

ἁλῶναι τȣ́τȣς, εἰ μὴ συμμαχήσειαν αὐτοῖς δύο τῶν ἡμιθέων. Ἡρακλέος τοίνυν καὶ Διονύσȣ συνελθόντων, ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν γιγάντων.

V. 105 — 112. Εἷς ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος σύννομος ἔσται τοῖς ȣ̓ρανίοις θεοῖς.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΝΕΜΕΑ

εἶδος ια'.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡᾼ ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙῼ, υἱῷ Ἀρκεσίλα.

Argumentum.

Carmen hoc a reliquis omnibus diverſum eſt: non enim ullius victoriae gratia ſcriptum eſt. Etſi enim victoriarum aliarum in eo ſit mentio: non tamen periodicae ſunt i.e. neque Olympiae, neque Pythiae, neque Nemeae, neque Iſthmiae. Nec illae principalem hymni ſcopum conſtituunt, ſed earum tantum obiter mentio fit. Scopus principalis eſt: fauſta acclamatio magiſtratui annuo Ariſtagorae in inſula Tenedo.

Στροφὴ α'. Κώλων ς'.

Παῖ Ῥέας, ἅ γε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

Ἀντιστροφὴ α'. Κ. ς'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν
Θεῶν,

v. 1. Παῖ Ῥέας] πρυτανεῖα φησὶ λαχεῖν Ἑστίαν, παρόσον αἱ τῶν πόλεων ἑστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπι τούτων ἀπόκειται.

Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ! Λύρα δέ σφιν βρέμεται
καὶ ἀοιδὰ,
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀενάοις
Ἐν τραπέζαις. Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δυωδεκάμηνον πέρα-
σαι σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ!

Ἐπῳδὸς α΄. Κ. θ΄.

Ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας, ἀτρεμίαν τε σύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων, Ἐν

v. 17. ἄλλον Morell. Merito caſus ſec. ſuſpectus eſt Pauwio in hac ſyntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους. *H.*

v. 8. Λύρα δέ σφιν βρέμεται] λύρα δὲ αὐτοῖς κατὰ τὰς πανηγύρεις ἠχεῖ καὶ ᾠδή. καὶ τοῦ ξενίου Διὸς θέμις ἀσκεῖται καὶ ἀποσώζεται παρ' αὐτοῖς διαπαντὸς ἐν ταῖς τραπέζαις. ἀντὶ τοῦ, φιλοξενοί εἰσιν.

v. 10. Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ] εὔχεται τὴν ἀρχὴν μετὰ δόξης αὐτοῦ τελέσαι. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπταίστως καὶ ἀβλαβῶς τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. δῆλον δὲ διὰ τούτων, ὅτι οὐκ ἔστι ἐπινίκιος ἡ ᾠδή. ὁ δὲ νοῦς· παρακαλεῖ ἐν αὐτοῖς διανύσαι σὺν εὐδοξίᾳ τὴν πρυτανείαν καὶ σὺν ἀλύπῳ καρδίᾳ.

v. 16. Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων] εἰ δὲ ἀνθρώπων τὶς εὐδαιμονίαν κεκτημένος καὶ τῷ εἴδει παρέρχεται τοὺς ἄλλους, καὶ ἐν τοῖς ἄθλοις ἀριστεύουσαν ἐφανέρωσε τὴν ἑαυτοῦ ἰσχὺν, γινωσκέτω μέλλων ἀποθνήσκειν. ἡ δὲ τοῦ νοῦ φαντασία τοιαύτη· μὴ διὰ τὸ ὑπερβεβλημένον τῆς εὐδαιμονίας θεοῖς ἑαυτὸν καταριθμείτω. γινωσκέτω δὲ, ὅτι ἀνθρωπίνην ἔχει τὴν φύσιν.

Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀρι-
ϛεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιϛέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Σ. β'. Κ. ϛ'.

Ἐν λόγοις δ' ἀϛῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι
χρεὼν,
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν
ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτίονων ἑκκαίδεκ' Ἀριϛαγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον
Ἐϛεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Ἀ. β'. Κ. ϛ'.

Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ
ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον· ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κα-
ϛαλίᾳ
Καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,

 Κάλ-

v. 28. Ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι] παιδὸς δὲ ὄντος τοῦ Ἀριϛαγόρου, φησὶν, αἱ τῶν γονέων ἐλπίδες ὀκνηρότερον διατεθεῖσαι ἐνεπόδισαν, εἰς τε τὴν Πυθῶνα καὶ τὴν Ὀλυμπίαν ϛαλῆναι τῶν ἄθλων ἕνεκα.

v. 31. παρ' εὐδένδρῳ ὄχθῳ Κρόνου] ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ. εὐδένδρῳ, διὰ τὰ τῶν ἐλαιῶν φυτὰ, ἅπερ Ἡρακλῆς ἐξ Ὑπερβορέων κομίσας ἐνεφύτευσε τῇ γῇ. τὸ δὲ παρ' ὄχθῳ Κρόνου ἀντὶ τοῦ καὶ τῷ λόφῳ, τῷ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν ἀνιερωθέντι τῷ Κρόνῳ.

Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόσησ' ἀντιπάλων,

'Ε. β'. Κ. θ'.

Πενταετηρίδ' ἑορτὰν
Ἡρακλέος τέθμιον
Κωμάσας, ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορ-
φυρέοις
Ἔρνεσιν. Ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ς'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό, τε Πεισάν-
δρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας, (Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα
σὺν Ὀρέστᾳ,

Αἰο-

v. 43—47. Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν] ἐκ δὲ τοῦ Ἀρισταγόρου ἀρετῆς εὐμαρὲς ἦν διαγνῶναι συμβαλόντας ὅτι τοῦ Λακωνικοῦ Πεισάνδρου ἀπόγονος ἦν, τοῦ ποτὲ σὺν τῷ Ὀρέστῃ ἀποικίαν ἀπὸ τῆς Λακεδαίμονος εἰς Λέσβον σταλαμένου τὸ τῶν Αἰολέων γένος. Ὁ δὲ Μελάνιππος Θηβαῖος ἦν ἐπὶ τοῦ πολέμου συστὰς τῷ Τυδεῖ. τούτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν καὶ ῥήξας ἐκροφῆσαι τὸν ἐγκέφαλον. το μὲν οὖν ὑπὸ πατρὸς γένος εἰς Πείσανδρον, τὸ δὲ ἀπὸ μητρὸς εἰς τοῦτον τὸν Μελάνιππον. μήτρωες γὰρ οὗτοι οἱ κατὰ μητέρα πρόγονοι.

Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων)
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. Ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ

Ἀ. γ'. Κ. ς'.

Ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν
σθένος.
Ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν
ἄρουραι,
Δενδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων
περιόδοις
Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι· καὶ
Θνατὸν οὕτω ἔθνος ἄγει

v. 54. Pro vulg. σθένος, quod metro vim facit, ſcripſi ἔθνος, ut Heynio legiſſe videtur ſcholiaſtes, qui habet: καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

v. 48 — 54. Ἀρχαῖαι δ' ἀρεταὶ] αἱ ἀρχαῖαι τῶν προγόνων, φησὶν, ἀρεταὶ ὕστερον ἐκλάμπουσιν. ἐνίοτε γάρ τις γέγονεν ἀπὸ πατρικοῦ (l. πρακτικοῦ) τινος ἀνδρός. εἶθ' οἱ ἐκείνου ἀπόγονοι ἄπρακτοι ὤφθησαν, ἕως διὰ πολλῶν ἐτῶν πάλιν εἷς ἐξέλαμψεν. οὔτε γὰρ ἐφεξῆς αἱ ἄρουραι καρπὸν δυνατῶς ἀποδιδόασιν, οὔτε μὲν τὰ φυτὰ βούλεται ἐν ἁπάσαις ἐτῶν περιόδοις καρπὸν καὶ βλαστὸν εὐώδη καὶ ἐπικερδῆ φέρειν, ἀλλ' ἐξ ὑπαλλαγῆς καὶ διαστήματος ταῦτα δίδοται. καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς φυτοῖς καὶ ταῖς ἀρούραις ἀναδέχεται.

Ἐ. γ. Κ. θ'.

Μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-
ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέκμαρ. ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμ-
βαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
νῶντες. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν·
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

ΠΙΝ-

v. 55. Τὸ δ' ἐκ Διὸς] τὸ ἀποβησόμενον τέλος ἐκ τοῦ Διός, φησιν, οὐ προγινώσκομεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μεγαληγοροῦμεν μεγάλα τε μενοινῶντες καὶ φροντίζοντες ὑπὲρ ἑαυτοὺς. τείνει δὲ πρὸς Ἀρισταγόραν· ἐπειδὴ τότε ἦρχε καὶ ἐπρυτάνευε, παραινῶν αὐτῷ μὴ ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλλὰ μετρίως βιοῦν, πρᾴως τε καὶ ἐν ἀρετῇ διάγειν.

v. 59. Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα] τουτέστιν, ἐμπέφυκεν ἡμῖν ἐλπίς. ἀναιδῆ δε την ἐλπίδα εἶπεν, ὅτι οἱ πολλοὶ ἡμῶν ἀδύνατα ἐλπίζουσιν. ἢ ἀναιδῆ τὴν ἐλπίδα εἴρηκε, διὰ το πολλάκις τοὺς ἐλπίζοντας ἀποτυγχάνειν καὶ πάλιν ἐλπίζειν.

v. 60. προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί] τῆς δὲ προγνώσεως αἱ ὁδοὶ ἀπόθεν ἡμῶν κεῖνται, ἀντι τοῦ, οὐ δυνάμεθα ἄνθρωποι ὄντες, τὰ μέλλοντα προγινώσκειν.

v. 62. Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν] οὐ δεῖ φησι ζητεῖν ὠφελείας ὑπερμέτρους· οὐδὲ κερδαίνειν τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς. ἀπροσίκτων δε ἀντὶ τοῦ, ἀμηχάνων, ὧν οὐκ ἔστι θίγειν. τῶν οὖν ἀμηχάνων ἐρώτων, φησὶν, ἐπιθυμίαι ὀξυτέρας ἔχουσι τὰς μανίας. πρὸς τί δε τοῦτο λέγει; ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν,

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΙΣΘΜΙΑ

εἶδος γ'.

ΜΕΛΙΣΣΩι ΘΗΒΑΙΩι,

ἵπποις.

Argumentum.

Meliſſo, qui a Cleonymo quodam genus paternum, maternum vero a Labdacidis ducebat, hoc carmine gratulatur poëta victoriam curulem. Quumque maiorum opes calamitas bello accepta attriviſſet, et nunc demum in Meliſſo priſtinus gentis ſplendor reviviſceret, ad has quoque fortunae vices in fine carminis reſpicit.

Στροφὴ. Κώλων ι'.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις
Ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις,
Ἢ σθένει πλούτου, κατέχει
Φρασὶν αἰανῆ κόρον,
Ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται

πῶν, ὦ Ἀρισταγόρα οἷς ἔστησας καὶ ἔλαβες δεκάδος στεφάνοις, πλουτεῖς, ἄρχεις, πρυτανεύεις, ἀρκοῦ τούτοις· μηκέτι ὑπὲρ ταῦτα ζήτει.

v. 1 — 5. Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις] ὁ λόγος· εἴτις εὐτυχήσειεν ἐν ἀέθλοις ἢ ἐν πλούτῳ, ὡς τὸν ἐν εὐπραγήμασι δυνάσθαι φέρειν κόρον μὴ ἐξυβρίζων, ἄξιός ἐστιν εὐλογεῖσθαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

v. 6. Ζεῦ μεγάλαι] ἐκ σέθεν εὐτυχοῦσιν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκ σέθεν! ζώει δὲ μάσσων
Ὄλβος ὀπιζομένων· πλαγίαις
Δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάν-
τα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

Ἀντιϛροφὴ Κώλων ι'.

Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα,
Χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐϛλὸν,
Χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς
Χαρίτεσσι βαϛάσαι.
Ἔϛι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ
Μοῖρα, πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυ-
κεῖαν
Ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ
Δεξαμένῳ ϛεφάνους· τὰ δὲ κοί-
λα λέοντος ἐν βαθυϛέρ-
νου νάπᾳ, κάρυξε Θήβαν

Ἐπῳδὸς Κώλων ια'.

Ἱπποδρομίᾳ κρατέων.
Ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
Σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
Ἴϛε μὰν Κλεωνύμου

Δόξαν

v. 11. Εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα] τῶν δὲ εὐδόξων κατορθωμάτων φησὶν ἀμοιβὴν τοῖς ἀγαθοῖς, προσήκει τὸν ἐγκωμιαϛικὸν λόγον παρασχεῖν. χρὴ δὲ τὸν τοιοῦτον ὑψῶσαι, καὶ μετεωρίσαι ταῖς χάρισιν.

v. 19. 20. Κοίλᾳ λέοντος νάπᾳ] τουτέϛι, τῇ Νεμέᾳ.

v. 24. 25. Ἴϛε μὰν Κλεωνύμου] τούτου τοῦ Κλεωνύμου ὡς προ-

Δόξαν παλαιὰν ἄρμασι·
Καὶ ματρόθεν Λαβδακίδαισι
Σύννομοι, πλέτȣ διέσι-
χον τετρᾳορίᾶν πόνοις.
Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις
Ἁμέραις ἄλλ᾽ ἄλλοτ᾽ ἐξ-
άλλαξεν. ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες Θεῶν.

ΠΙΝ-

v. 27. 28. Pauw emendat πλέτῳ διέσιχον τετρᾳορίᾶν πόνȣς. Expeditior quidem ea lectio quam vulgata, ſed haec quoque bene explicari poteſt.

προγόνȣ τȣ̃ Μελίσσȣ κατὰ πατέρα μέμνηται. ὁ μὲν γὰρ πατὴρ αὐτȣ̃ Τελεσιάδας ἐσίν. —

v. 26—27. Καὶ ματρόθεν] ὡς κατὰ μητέρα ἀπὸ Λαβδάκȣ ϗ Οἰδίποδος τȣ̃ Κλεωνύμȣ ὄντος. Πλέτȣ διέσιχον] ἀντὶ τȣ̃ διὰ πλέτȣ ἤρχοντο, τȣτέσι πλȣ̃τον ἐκτῶντο.

v. 29. 30. Αἰὼν δε] ὑποφαίνει διὰ τȣ́των, ὡς ποικίλαις χρωμένων τέχναις (leg. τύχαις) τῶν τȣ̃ Μελίσσȣ προγόνων. ὁ γὰρ βίος, φησὶν, ἐν ταῖς ἡμέραις εἰλȣ́μενος ϗ ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς ἀλλοίας ϗ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περισάσεις. ἴσως μὲν ȣ̃ν εἰς τὰ ἐπὶ τοῖς Λαβδακίδαις τεθρυλλημένα ἀποβλέπει. ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑξῆς ᾠδῇ λεγόμενα (v. 25.). τέσσαρας γάρ φησιν κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τȣ̃ Μελίσσȣ τελευτῆσαι.

v. 31. Ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν]· ἀντὶ τȣ̃ οἱ θεοί· ὡς ϗ παῖδες Ἑλλήνων. ὁ δὲ νȣ̃ς· μόνοι θεοὶ ȣ̓κ ἔχȣσι μεταβολὴν εἰς κακόν. ἄτρωτοι γὰρ ȣ̃τοι. τὰ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐμετάπτωτα φησίν ἐσι.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ ΙΣΘΜΙΑ

εἶδος ζ'.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗι ΘΗΒΑΙΩι,

παγκρατίῳ.

Argumentum.

Strepſiadis Thebani, popularis ſui, victoria excitatus poëta primum patriae communis laudes recenſet, et antiqua hujus civitatis decora commemorat. Inde ad novum decus, Iſthmicam Strepſiadis victoriam tranſit, cujus laudibus immiſcet avunculi laudes, qui pro patria pugnans fortiter occubuerat. Tandem victorem ad vitae tranquillitatem cohortatur, docetque non eſſe affectanda viribus noſtris majora, addito voto, ut Apollo mox victori Pythiam quoque victoriam largiatur.

Στροφὴ α'. Κώλων ή.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
Καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
Εὔφρανας; ἦ ῥα, χαλκοκρότου πάρεδρον
Δα-

V. 1. Τίνι τῶν πάρος] ὁ λόγος πευστικὸς ἐπὶ τὴν Θήβην· ᾧ καὶ ἀποχρώμενος λεληθότως αὐτῆς ἐγκώμια καταριθμεῖται.

V. 3. Χαλκοκρότου] παρὰ τὰ ἐπικτυποῦντα ἐν ταῖς τελεταῖς τῆς Δήμητρος κύμβαλα. — Πάρεδρον δὲ Δημήτρος εἶπεν τον Διόνυσον κατὰ μὲν τὸν μυστικὸν λόγον, ὅτι παρεδρεύει αὐτῇ ὁ ἐκ Περσεφόνης γεγονὼς Ζαγρεὺς Διόνυσος· ὁ κατά τινας, Ἴακχος· κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον, ἐπειδὴ τῇ ξηρᾷ τροφῇ, ἣ ἀνάκειται τῇ Δήμητρι,

Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
Ἄντειλας Διόνυσον; ἤ,
Χρυσῷ μεσονύκτιον
Νίφοντα δεξαμένα
Τὸν φέρτατον θεῶν,

Ἀντιστροφὴ α'. Κώλων η'.

Ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
Σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλέαις γοναῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο πυκιναῖς βουλαῖς;
Ἢ ὅτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν;

μητρι, παρ' ἧ γέγονεν ἡ τοῦ οἴνου χρῆσις. — Εὐρυχαίταν] εὔτριχα. — Ἄντειλας] ἐγέννησας.

V. 5 — 10. *Ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον] ἰδίως λέγει, τὸν Δία ὕσαι χρυσὸν, ἡνίκα ἐμίγη τῇ Ἀλκμήνῃ, ἢ τὰ ἐπὶ Δανάης μυθευόμενα ἐπὶ Ἀλκμήνην μετήγαγεν. — Κατὰ πάντων δὲ ἀπὸ κοινοῦ τὸ εὔφρανας ἀκουστέον.*

V. 11. 12. *Ἢ ὅτ' ἀμφὶ Τειρεσίαο] ἢ ὅτε ταῖς τοῦ Τειρεσίου συνεταῖς μαντείαις. ἱππόμητιν δὲ τὸν Ἰόλαον φησὶ, παρόσον ἡνιόχησεν Ἡρακλεῖ· ἀπὸ κοινοῦ δὲ πρὸς πάντα, τὸ, θυμὸν τεὸν εὔφρανας.*

V. 13. *Σπαρτῶν] τῶν κατὰ τὰς Θήβας ἀναδοθέντων ἐκ τῶν δρακοντείων ὀδόντων. — Ἀνδροτίων δέ φησι, φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδων, κατελθεῖν εἰς Θήβας· ὅθεν διὰ τὸ συμμιγὲς καὶ σποράδην εἶναι, σπαρτοὶ ἐκλήθησαν. οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατεύσαντο.*

χᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς
Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς
Ἄμπεμψας, ὀρφανὸν

Ἐπῳδὸς α΄. Κώλων η΄.

Μυρίων ἑταίρων, εἰς Ἄργος ἵππιον;
Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν ἡνίκα ὀρθῷ
Ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων; ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι,

Μα-

v. 21. Pro Αἰγεῖδαι temere Schmid, novaverat Αἰγιμιδαι.

v. 14. Ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς] τῆς μάχης· ὅτι δὲ ἐκ τῶν ἑπτὰ λόχων ἀπεσώθη ὁ Ἄδραστος, δῆλον.

v. 18 — 22. Ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν — Αἰγεῖδαι etc.] οἱ Ἡρακλεῖδαι ἔσχον παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμὸν, συλλαβεῖν Αἰγείδας, καὶ οὕτω τῆς Πελοποννήσου κρατῆσαι. ὁ δὲ νοῦς· ἢ ὅτε τὴν Δωρίδα τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον ἐπ' ἀσφαλοῦς στῆναι παρεσκεύασας. ἔλαβον γὰρ τὰς Ἀμύκλας οἱ σοὶ ἀπόγονοι Αἰγεῖδαι, τοῖς τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος μαντεύμασιν. Αἰγείδας δὲ νῦν οὐκ ἂν εἴη λέγων τοὺς Ἀθηναίους. περὶ γὰρ Θηβῶν ὁ λόγος· καὶ εἰσὶν Αἰγεῖδαι, φρατρία Θηβαίων. — Διτταὶ δὲ αἱ τῶν Θήβηθεν Αἰγειδῶν εἰς Σπάρτην ἀφίξεις· προτέρα μὲν, ἡ σὺν τοῖς Δωριεῦσι καὶ Ἀριστοδήμῳ· ἧς μέμνηται Ἔφορος, λέγων, Ὕλλον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀποτυχόντας τῆς ἐπὶ τὴν Σπάρτην στρατείας ἐπερωτᾷν τὸν θεὸν, τίνας τῶν Ἑλλήνων ποιήσονται πρὸς τὴν κάθοδον συμμάχους· Τὸν δὲ ἀνελεῖν, τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους εὐεργετηθέντας· πρώτους δὲ τούτους κελεῦσαι Αἰγείδας παρακαλεῖν. ἐλθεῖν δὲ εἰς

τὰς

Μαντεύμασι Πυθίοις; —
Ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει
Χάρις· ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Σ. β΄. Κ. ή.

Ὅ, τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
Κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζύγεν.

Κῶμαζ'

v. 26. Pro partic. ζυγέν, quod eſt in omnibus, ex Heynii emendatione dedi Infinitivum ζύγεν pro ζυγεῖν.

τὰς Ἀθήνας πρῶτον, εἰδότας Θησέα τὸν Αἰγέως μέγιστα πάντων ὑφ' Ἡρακλέους εὐεργετημένον, εὖ δὲ ἔχειν τὴν μαντείαν νομίζοντας· καὶ πρώτους τοὺς Θησέως τοῦ Αἰγέως ἀπογόνους ἐκάλουν, πρὸς τὸ μὴ τῆς καθόδου διαμαρτεῖν. ἔπειτα φασὶ, τὸν Ἀριστόδημον διὰ τῆς Βοιωτίας πορευόμενον καταλαβεῖν θύοντας τινὰς τῶν Θηβαίων παρὰ τὴν ὁδόν. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀκούσαντα τοῖς Αἰγείδαις εὐχομένου τὰ ἀγαθὰ, λαβεῖν περὶ τῆς μαντείας ἔννοιαν· καὶ νομίσαντα δεῖν, ἐπειδὴ τοὺς Ἀθήνηθεν Αἰγείδας πρώτους παρακαλοῦντες διημάρτανον, τοὺς ἐκ τῶν Θηβῶν συμμάχους μετελθεῖν προτέρους. Κατὰ τύχην δε, ταύτῃ τῇ στρατείᾳ τῶν Ἡρακλειδῶν τὴν Πελοπόννησον κατασχόντων, ἤχουτο τὸ μαντεῖον εἰρῆσθαι περὶ τῶν ἐν Θήβαις Αἰγειδῶν. ἕτεροι δὲ, ἡ σὺν Τιμομάχῳ, ἐν ᾧ πρὸς Ἀμυκλαεῖς Λακεδαιμονίοις καθειστήκει πόλεμος. Τινὲς δὲ Αἰγέα, ἀφ' οὗ ἡ τῶν Αἰγειδῶν ἐν Θήβαις φρατρία τοὔνομα ἔλαβε, Σπαρτόν εἶναι τὸν ἀπὸ Κάδμου. (Haec ex Schol. ad Pyth. ε, 101 huc tranſtuli.)

v. 23 — 26. Ἀλλὰ παλαιὰ εὕδει χάρις] πολλάκις εἴωθε λέγειν, ὅτι πᾶσα χάρις πεπαλαιωμένη καθεύδει καὶ μεμά-

Κώμαζ' ἔπειτ' ἀρ' ἁδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
Καὶ Στρεψιάδᾳ! φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
Νίκαν παγκρατίου, σθένει
Τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορ-
φάεις, ἄγει τ' ἀρετὰν·
Οὐκ αἴσχιον φυᾶς.

Ἀ. β'. Κ. ή.

Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις·
Μάτρωϊ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
Χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξε.
Τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

Ἴσω

v. 34. Ferri quidem poteſt vulgare δέδωκε, at praeſtaret omnino legi ex Heynii emendatione δίδορκε. Pro κοινὸν interpres Pindari S. V. *Koppe* conjic. καινὸν θαλ.

μεμάρανται, καὶ ὅτι τοιούτου πράγματος ἀμνήμονές εἰσιν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν μὴ ἀοίδιμον γένηται καὶ τύχῃ ὕμνου τινός. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλλὰ πᾶσα χάρις, φησίν, παλαιῶν ἔργων ἀφυπνώττει καὶ εἰς λήθην ἐμπίπτει. ἀμνήμονες δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι γίνονται τούτου, ὅπερ ἂν μή τι τῆς σοφίας ἄκρον ἀπάνθισμα ἐπικαταλάβῃ, καὶ ἐπαίνοις ἐπιζεύξῃ.

v. 27. 28. Κώμαζ' ἔπειτ'] πρὸς τὴν πόλιν ὁ λόγος. εὐφρανθεῖσα ὦ Θήβη ἐπὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις καλοῖς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος χόρευε καὶ ἐπὶ τῷ Στρεψιάδῃ.

v. 31. Ἄγει τ' ἀρετὰν] φέρει δὲ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετήν, οὐκ αἰσχύνουσαν τὴν τοῦ κάλλους εὐμορφίαν.

Ἴϛω γὰρ σαφὲς, ὅϛτις ἐν
Ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλα-
ζαν αἵματος πρὸς φίλας
Πάτρας ἀμύνεται,

Ἐ. β΄. Κ. ή.

Λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ ϛρατῷ,
Ἀϛῶν γενεᾷ μέγιϛον κλέος αὔξων
Ζώων τ᾽ ἄπο καὶ θανών.
Τὺ δὲ Διοδότοιο παῖ, μαχατὰν
Αἰνέων Μελέαγρον, αἰ-
νέων δὲ καὶ Ἕκτορα,
Ἀμφιάραόν τε, εὐαν-
θέ᾽ ἀπέπνευσας ἁλικίαν,

Σ. γ΄. Κ. ή.

Προμάχων ἀν᾽ ὅμιλον, ἔνθ᾽ ἄριϛοι
Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος, ἐσχάταις ἐλπίσιν.
Ἔτλαν

v. 39—41. Pauw conj. *χαλαζᾶν ἀ. πρὸ* et pro *ἀμύνεται* legit *ἀμείρεται*. Sed mendum potius quaerendum in voce *ἀμύνων*, quae aliam ſimilem expulit. An *ἀμάων* (*cumulans*) aut *ἀγίνων*?

v. 37—43. Ἴϛω γὰρ σαφὲς] ὅϛτις φησὶν ἐν τῇ τȣ̃ Ἄρεος νεφέλῃ, τȣτέϛιν ἐν τῷ πολέμῳ, τὴν τȣ̃ αἵματος χάλαζαν ἀμύνεται ἐναντίον φέρων ὄλεθρον τοῖς πολεμίοις, ἴϛω ὁ τοιȣ̃τος, μέγιϛον παρὰ τῶν ἀϛῶν κλέος αὔξων τῷ ἑαυτȣ̃ γένει.

Ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν. Ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
Ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι,
Χαίταν στεφάνοισιν ἁρ-
μόζων. ὁ δ' Ἀθανάτων
Μὴ θρασσέτω φθόνος,

Α. γ'. Κ. ή.

Ὅτι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
Ἕκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
Αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
Δαίμων δ' ἄϊσος. Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
Παπταί-

v. 60. Pro vulg. ἄϊστος repoſui ἄϊσος ex Scholiaſte, probante Heynio.

v. 51. Ἔτλαν] ἐγὼ ὁ χορός φησιν ἔτλαν, οἱ σοι οἰκεῖοι.

v. 53. Ἀείσομαι, χαίταν] ὁ λόγος ἐπαμφοτερίζει. ἤτοι γὰρ τὴν ἐμαυτοῦ κεφαλὴν ἁρμόσας τοῖς στεφάνοις, ἀείσομαι τὸν ἐπίνικον· ἢ οὕτως· τὸν ἐπίνικον ᾄσω, τὴν τοῦ νικηφόρου κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις ἁρμόζων. φησὶ δὲ τοῖς μουσικοῖς.

v. 55. ὁ δ' Ἀθανάτων φθόνος] μὴ οὖν φησιν ὁ ἐκ θεῶν ταραττέτω φθόνος, εἰ τό ἐν τῷ βίῳ τερπνὸν τοῦτο ἀεὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμέραν διώκων καὶ θηρεύων μεθ' ἡσυχίας καταστρέψω τὸν βίον.

v. 59. Θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς] καθάπαξ γὰρ πάντες ἄνθρωποι ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ὑποπίπτομεν θανάτῳ. τὰ δὲ τοῦ δαίμονος καὶ τῆς τύχης οὐκέτι ἴσα ἐστὶ καὶ ὅμοια τοῖς πᾶσι.

v. 60. Τὰ μακρὰ δ' εἴ τις] ἀσθενής ἐστι πᾶς ἄνθρωπος, εἴ τις

Παπταίνει, βραχὺς ἐξικέ-
σθαι χαλκόπεδον Θεῶν
Ἕδραν· ὅτι πτερόεις
Ἔῤῥιψε Πάγασος

Ε. γ΄. Κ. η΄.

Δεσπόταν ἐθέλοντ᾽ ἐς οὐρανοῦ σαθμοὺς
Ἐλθεῖν μεθ᾽ ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ πὰρ δίκαν
Γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.

v. 61. Pro *βραχὺς* Schmidius conj. *βραδύς*. Sed retinendum illud, quod bene Schol. explicat *ἀσθενής*.

v. 63. Revocavi antiquam Ald. lectionem *ὅτι* pro recentiori *ὅτε*. Heyne mavult *ὅ, τι* pro *καθ᾽ ὅ, τι* *quemadmodum*.

εἴ τις μακρὰ βλέπει, ὡς ἐφαψόμενος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς τῶν θεῶν διαίτης.

v. 63. ὅτι πτερόεις ἔῤῥιψε] ὑπόδειγμα τοῦ μὴ δεῖν ἐπαίρεσθαι τὸν ἄνθρωπον μέχρις οὐρανοῦ, Βελλεροφόντην καὶ Πήγασον ἔλαβεν. ὁ δὲ νοῦς· ὁ γὰρ δὴ Πήγασος ἀπετείσατο καὶ κατέστρεψε τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην τῶν ἀδυνάτων ἐπιθυμήσαντα καὶ εἰς τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα παραγενέσθαι βουληθέντα.

v. 67. 68. τὸ δὲ πὰρ δίκαν γλυκὺ] τὸ ἐξ ἀδικίας ἡδὺ γενόμενον πικρὸν τέλος λαμβάνει. οἷον οἱ ἀδίκως κερδαίνοντες, ἄχρι τέλους οὐχ ἥδονται.

Ἄμμιν δ᾽, ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ
Θάλλων, πόρε, Λοξία,
Τεαῖσιν ἁμίλλαισιν εὐαν-
θέα καὶ Πυθοῖ στέφανον!

v. 69—72. Ἄμμιν δ᾽ ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ] ὦ Ἀπόλλων, παράσχου καὶ ἐν τοῖς σοῖς Πυθικοῖς ἀγῶσιν ἀγωνισαμένοις ἀνθηρὸν ἀναδήσασθαι στέφανον. εὔχεται γοῦν αὐτὸν καὶ Πύθια νικῆσαι.

ANIMAD-

ANIMADVERSIONES EXEGETICAE.

Ad Olymp. I. p. 1-18.

Hiero, Rex Syracuſanus, qui hoc et pluribus Pindari carminibus celebratur, filius erat Dinomenis; nec confundendus eſt cum altero Hierone, Hieroclis filio, etiam Syracuſarum rege, ſed ducentis fere annis poſt noſtrum. Hic fratres habuit Gelonem, Polybulum (vel potius Polyzelum, ut eſt apud Diodorum), et Thraſybulum. Geloni in imperio Syracuſarum ſucceſſit. De hoc Aelianus Var. hiſt. l. IV. c. 15 ſcribit: Ἱέρωνά φασι, τὸν Σικελίας τύραννον, τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον, καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ' ὀλίγον τοῦ ἀδελφοῦ διαφέρειν τοῦ Γέλωνος. Ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσῆσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀῤῥωσίας εἰς ἀκούσματα πεπαιδευμένα καταθέμενος. Ῥωσθεὶς οὖν συνῆν Σιμωνίδῃ, καὶ Πινδάρῳ καὶ Βακχυλίδῃ. Ὁ δὲ Γέλων ἄνθρωπος ἄμουσος. et l. IX. c. 1. Ἱέρωνά φασι τὸν Συρακούσιον φιλέλληνα γενέσθαι, καὶ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρειότατα. Καὶ ὡς ἦν προχειρότατος εἰς τὰς εὐεργεσίας, λέγουσι· προθυμότερον γάρ φασιν αὐτὸν χαρίζεσθαι, ἢ τοὺς αἰτοῦντας λαμβάνειν. Ab hac Hieronis imagine mirum in modum differt ea, quam Diodorus Siculus proponit (l. XI. c. 67): Τὴν βασιλείαν διαδεξάμενος Ἱέρων, ὁ πρεσβύτατος τῶν ἀδελφῶν τοῦ Γέλωνος, οὐχ ὁμοίως ἦρχε. ἦν γὰρ καὶ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τἀδελφοῦ ἀλλοτριώτατος. Has ſcriptorum con-

contradictiones ita conciliare ſolent, ut dicant, Diodorum de primis imperii illius annis loqui; Hieronem autem, in initio illiberalem et bonarum artium rudem, poſtea naturam ingeniumque mutaſſe, et hanc ipſam felicem mutationem deberi maxime ejus cum doctiſſimis viris elegantiſſimisque illius temporis ingeniis commercio.

Ceterum ex ipſo Pindaro apparet, Hieronem victoriarum in ludis ſacris ſtudioſiſſimum fuiſſe. Eam, quae hoc carmine celebratur, victoriam non curulem fuiſſe, ut voluerunt nonnulli, ex ipſo carmine ſatis manifeſtum eſt, v. 29—35, ubi unius tantum equi mentio ſit. Vicit potius, ut eſt in inſcriptione, Κέλητι, i. e. equitando vel curſu equeſtri. Suidas: Κέλης, ὁ μόνος ἵππος, καὶ ὁ ἐπὶ τούτου φερόμενος. Notetur igitur ellipſis in titulo Κέλητι pro νικήσαντι Κέλητι, quae ſaepius in reliquorum carminum inſcriptione recurrit.

Tempus hujus victoriae a Scholiaſte refertur ad Olympiadem 73. At tum Hiero necdum Syracuſanus nec rex vocari poterat. Gelon enim demum ſeptuageſima *quarta* Olympiade potitus erat Syracuſis, eodemque tempore Hieroni Gelae imperium, quod ipſe hactenus geſſerat, tradidit. (Herod. VII, 156.) Et Olymp. 75 eundem imperii quoque Syracuſani heredem reliquit. Praeſtat igitur, cum Ill. *Heynio* erroris arguere Scholiaſten, et ad Ol. 75 victoriam hanc referre; niſi credere malis, victoriam hanc pluribus demum annis elapſis a Pindaro celebratam eſſe, quod haud veriſimile eſt.

v. 1. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Exordii theſis eſt: *Ludi Olympici reliquis omnibus praeſtant.* Hanc triplici com-

comparatione illuſtrat: Ut aqua elementis reliquis, ut aurum metallis reliquis, ut ſol ſtellis reliquis praeſtat: ita Olympici ludi reliquis praeſtant. Sed comparationem ut poeta lyricus expreſſit, omiſſis conjunctionibus et comparationis particulis.

Aquam *ἄριστον* vocat, nempe inter elementa, quatenus ceteris elementis antiquior putabatur (quemadmodum et Olympici ludi ceteris antiquiores erant). Hauſit hoc poeta ex antiquiſſimis coſmogoniis, inprimis autem ex philoſophia Thaletis. Ex ſententia enim antiquiſſimorum coſmogoniae auctorum aqua omnium rerum principium fuiſſe credebatur. Refertur huc Homeri locus: *Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν* (Il. ξ, 201), et paulio poſt v. 246: *Ὠκεανός γένεσις πάντεσσι τέτυκται.* Eadem ſententia Orpheo adſcribitur (Plat. Cratyl.). Poſtea inter philoſophos Thales hoc arripuit et „aquam dixit eſſe initium rerum" (Cic. nat. d. 1, 10). Ex innumeris ſcriptorum veterum locis, qui hanc Thaletis ſententiam confirmant, unum Ariſtotelis locum (Metaph. 1, 3) adjiciam, qui non parum poetae noſtri locum illuſtrat: *Θαλῆς ὁ τῆς τοιαύτης ἀρχηγὸς φιλοσοφίας, ὕδωρ φησὶν εἶναι ἀρχήν, λαβὼν ἴσως τὴν ὑπόληψιν ταύτην ἐκ τοῦ πάντων ὁρᾶν τὴν τροφὴν ὑγρὰν οὖσαν, καὶ αὐτὸ τὸ θερμὸν ἐκ τούτου γιγνόμενον, καὶ τὸ ζῶον τούτῳ ζῶν, καὶ διὰ τὸ πάντων τὰ σπέρματα τὴν φύσιν ὑγρὰν ἔχειν εἰσὶ δέ τινες, οἳ καὶ τοὺς παμπαλαίους καὶ πολὺ πρὸ τῆς νῦν γενέσεως καὶ πρώτους θεολογήσαντας οὕτως οἴονται περὶ τῆς φύσεως διαλαβεῖν. Ὠκεανόν τε γὰρ καὶ Τηθὺν ἐποίησαν τῆς γενέσεως πατέρας, καὶ τὸν ὅρκον τῶν θεῶν ὕδωρ, τὴν καλουμένην ὑπ' αὐτῶν Στύγα τῶν ποιητῶν. τιμιώτατον μὲν γὰρ τὸ πρεσβύτατον. ὅρκος δὲ τὸ τιμιώτατόν ἐστιν.* Vides, quod

Ariſtoteli τιμιώτατον dicitur, Pindaro eſſe ἄριϛον. Plutarchus in diſſertatione: Utrum aqua an ignis ſit utilior? ex Pindarico loco occaſionem ſumit varias aquae utilitates atque praeſtantiam docendi.

v. 2—4. Jungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει μεγάνορος ἔξοχα πλέτε, ἅτε πῦρ αἰθόμενον διαπρέπει νύκτι.

Αἰθόμενον πῦρ] Vauvilliers, gallicus nonnullorum Pindari carminum interpres, de *ſtellarum ſplendore* intelligit. Parum feliciter. Cogitandus eſt ignis, obſcuram noctem colluſtrans, fulmine excitatus.

v. 10. ἐρήμας δι' αἰθέρος. in coelo *deſerto*. Cave cum Schol. intelligas, ita coelum h. l. dici, quod in coelo nulla animalia vivere poſſint propter τὸ πυρῶδες, ſed ita potius: Coelum noctu innumeris ſtellis ornatum interdiu ab omnibus ſtellis deſeritur, quas ſol obſcurat, ſolusque in his deſertis habitat et regnat.

v. 13. Ὅθεν i. e. ἐκ τε̃ τῆς Ὀλυμπίας ἀγῶνος. — Ὕμνος ἀμφιβάλλεται σοφῶν μητίεσσι. σοφοὶ h. l. ut ſaepe apud Pindarum ſunt *poetae*, quippe antiquiſſimi ſapientiae magiſtri. Difficilior eſt vox ἀμφιβάλλεται. Schol. explicat πλέκεται, ut hymnus, quaſi corona, nectatur poetarum cura et conſilio. At ἀμφιβάλλεται per ſe nunquam eſt *nectitur*, ſed tantum: *circumdatur*. Deeſt caſus dativus, ut ſcias, *cui* hymnus quaſi corona circumdetur. — Forſan igitur ipſum illud μητίεσσι pro dativo illo, qui ab ἀμφιβάλλεται pendeat, habendum, ut ſit: conſilia i. e. ipſa mens poetarum *cingitur hymno* (ceu alis); evolat hymno. Senſus lyrico ſane non indignus, at explicatio ipſa durior paullo, ſed non durior quam vul-

vulgaris, ubi etiam poſt *ἀμφιβάλλεται* ſubaudiendum *ὡς στέφανος*, quemadmodum hic *ὡς πτερά*.

v. 19. *ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ.* Fertilitas Siciliae omnibus decantata. Strabo l. VI. inter alias Siciliae laudes ſcribit: *καλοῦσιν αὐτὴν ταμεῖον τῆς Ῥώμης. Κομίζεται γὰρ τὰ γιγνόμενα πάντα — δεῦρο. Ταῦτα δ' ἐστὶν οὐχ οἱ καρποὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ βοσκήματα, καὶ δέρματα, καὶ ἔρια.*

v. 21. *κορυφὰς* i. e. *ἄκρα.* — *ἀρετὴ* Pindaro dicitur quaevis, corporis etiam, praeſtantia.

v. 22. *Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ.* Intelligunt nonnulli, ipſum Hieronem Muſices peritum laudari. Rectius ita: *ornatur muſices flore* i. e. celebrari ſolet cantibus.

v. 24. *οἷα παίζομεν ἀμφὶ Τράπεζαν.* Solebant in conviviis lyram circumferre et hoſpitibus offerre, et qui ruditatis notam vitare volebat, ei tum fidibus canendum erat. — Cogitandus h. l. eſt poetarum in convivio conſeſſus. Plures enim praeter Pindarum in aula habere ſolebat Hiero, e. g. Simonidem, Bacchylidem, Aeſchylum.

v. 28. *Πίσας χάρις.* — *χάρις* ap. noſtrum ſaepiſſime eſt *gloria.* Piſa h. l. pro Olympia; Stephanus Byz. *Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη.* Ex Piſae enim ruinis Olympia creviſſe videtur, quae illius in locum ſucceſſit. Piſa enim olim ab Eleis everſa erat. Pauſan. l. I. El. c. 10 et II. c. 22.

v. 43 — 47. Equidem ita jungo: *Ἦ θαύματα πολλά! Καὶ μῦθοι, δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις, ἐξαπατῶντι* (pro *ἐξαπατῶσι*) *βροτῶν φρένας, πού τι καὶ ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον.* Poeta, in memoriam revocans antiquitatis miracula exclamat: — *Multa ſane miracula* (olim facta ſunt). *Sed fabulae — de-*

capiunt hominum mentes easque commovent *magis in dolum quam ipſa veritas.* — Hoc deinde Pelopis hiſtoria comprobat. Mirabilis et prodigioſa ea fuit etiam ex Pindari mente et narratione, ſed veritatis locum fabulas, quas dein rejicit, occupaſſe ſignificat.

v. 52. τὸ πολλάκις. — Pro τὸ legam τί.

Longior iſta, quae jam ſequitur, digreſſio in Pelopis hiſtoriam haud abſona videbitur ei, qui meminerit, Pelopem inter primos auctores ludorum Olympicorum, immo inter primos etiam victores fuiſſe, devicto ſcil. Oenomao, Elidis rege.

v. 55. μείων γὰρ αἰτία. Senſus eſt: Si quis bona et honeſta de diis locutus eſt; *minor* erroris *culpa eſt*, ſi forte in iis, quae dixit, erraverit.

v. 69. δευτέρῳ χρόνῳ poſſet etiam explicari *poſtea*, ſi Pindarum credimus, Ganymedem, non ut vulgo credebatur, pro Trois filio, ſed pro ejusdem nepote, et aut Aſſaraci aut Ili filio habuiſſe. Variant enim Mythologi in Ganymedis genealogia. Apud Hyginum Fab. 224 dicitur Aſſaraci filius. Secundum alios Ili filius erat: Tzetz. ad Lycophr. v. 34. Immo ſecundum Ciceronem (Tuſc. I, 26) pro filio Laomedontis habitus eſſe videtur.

v. 77. ὅτι τε. Lege τὲ (pro σε). Ita recte Cod. Brunkii, ut ſcripſit mihi Cel. *Schneider*.

v. 90. 91. Impeditam orationem Cel. Heyne (ad Apollod. p. 143) feliciter emendat: ἄταν ὑπεροπλώτατον· Πάτης etc. Ejusdem Tantali poenae meminit noſter Iſth. 8, 20. Ceterum Euripides quoque in poena Tantali cum noſtro congruit. Dicit enim in Oreſte v. 6. Τάνταλος Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πετρὸν Ἀέρι ποτᾶται etc. et ib. v. 980—84.

Et

Et Archilochus in fragmento 43 (in Brunkii Anal. I. p. 47). — Orta forſan eſt fabula ex ſitu regionis. Erat in Sipylo ſtagnum, quod vocabatur Tantali ſtagnum (λίμνη Ταντάλου Pauſ. 8, 17). Huic imminebat mons Sipylus. cf. Antonin. Lib. c. 36.

v. 97. Μετὰ τριῶν τέταρτον. Ill. *Heyne* explicat: *continuum laborem, quartum poſt tertium ſine ulla intermiſſione.* Nec tamen prorſus abſurda videtur antiqua explicatio, quae poetam ad tres punitionis ſocios reſpexiſſe ponit.

v. 140. ἐν πτεροῖσιν. Ἐν ſaepius apud noſtrum pro σὺν. Non metaphorice *de celeritate* cum Schol. intelligo, ſed proprie. Erant enim *alati* Pelopis equi, et ſic in arca Cypſeli erant expreſſi. Pauſan. V, 17 τοῖς ἵπποις τοῦ Πέλοπος ἔστι πεφυκότα καὶ πτερά. Philoſtratus, qui totum hunc Pindari locum bis expreſſit Icon. l. 1. c. 17 et c. 30, in poſteriori loco de equis Pelopis dicit: ἠπειρῶται δὲ οἱ ἵπποι. Sed legendum omnino ἐπτέρωνται, quam emendationem mecum communicavit amiciſſimus *Schneider*.

v. 145. Ἀρεταῖσι μεμαλότας, qui curae erant virtutibus i. e. *alumnos virtutis.*

v. 146. αἱμακουρίαις. Pauſanias (l. 5 c. 13) ſcribit: Olympiae intra Altin i. e. lucum Jovis Olympii aream fuiſſe, Pelopi multa religione conſecratam, quam Πελόπιον appellarint, et Eleos omnino prae ceteris heroibus Pelopem tam coluiſſe quam prae reliquis diis Jovem. — Vox αἱμακουρία, quam Schol. boeoticam eſſe dicit, incertae originis eſt. Alii derivant ab αἷμα et κόρος ſatietas, alii a κοῦρος adoleſcens, quia quotannis adoleſcentes ad ſepulcrum Pelopis uſque ad ſangui-

guinem flagris caedebantur. Sed praeſtat (cum Guieto ad Heſych.) derivare a κουρά, quod captivorum *ſanguinem* et *detonſos capillos* ſuos in rogum injicerent. Notandus locus Plutarchi in Ariſtide p. 332: παρακαλεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἕλλαδος ἀποθανόντας, ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ τὴν ʽΑΙΜΑΚΟΥΡΙΑΝ. Heſych. αἱμακουρίαι, τὰ ἐναγίσματα τῶν κατοιχομένων.

v. 147. μέμικται. Euſtathius ad Iliad. p. 383 ed. Rom. ad κονίησι μιγείης ſcribit: ἰστέον, ὅτι Πίνδαρος, ζηλώσας, νίκῃ μίγνυσθαι λέγει τὸ νικᾷν, καὶ ἔργῳ μίγνυσθαι τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Sic ſupra v. 34 κράτει προσέμιξε, et Iſthm. 3, 5 ἄξιος εὐλογίαις μεμίχθαι. Nem. 2, 34 ἔμιχθεν στεφάνοις.

v. 162—63. Ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι Κεῖνον χρή. H. l. regreditur poeta ad laudes Hieronis. Hic enim eſt κεῖνος. — ἱππικὸς νόμος aut eſt: *lex certaminis equeſtris* quatenus victor cantum meretur, aut *cantus* in equitem victorem.

v. 174. εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι ſcil. σὲ ὁ θεὸς i. e. ſi tibi favere pergit deus etc.

v. 175. γλυκυτέραν. Multo enim nobilior et illuſtrior erat victoria curulis quam equeſtris.

v. 177. ὁδὸν λόγων. Metaphora ducta eſt a curſore, cui ſe confert poeta, expeditam ſperans carminis viam, i. e. illuſtre carminis argumentum, cujusmodi erat victoria curulis.

v. 180. βέλος. Loquitur de *vi poetica*, quam cum telis comparare ſolet.

v. 184. Schol. jungit τοῦτον χρόνον. Melius forſan ita: σὲ [ὄντα] τοῦτον pro τοιοῦτον, et χρόνον abſolute

lute pro *diu.* Ita etiam vertit *Koppe:* „utinam et tu *talis* in ſublimi *diu* incedas."

v. 186. τοσσάδε jungunt vulgo cum νικαφόροις ut ſit pro τοσσοῖσδε. Sed jungendum potius cum ὁμιλεῖν, ut ſit: *aeque diu.*

Ad Olymp. II. p. 19–34.

v. 1. Initium hujus carminis imitatus eſt Horatius Od. l. 1, 12. *Quem virum aut heroa, lyra vel acri Tibia ſumes celebrare, Clio? Quem deum?* Comparationem utriusque loci inſtituit doctisſimus *Jani* ad Horat. l. l. et fuſius *Tollius* ad Longin. p. 349 ſqq. et 362 ſqq.

v. 25. Πόρον Ἀλφέου. Alpheus enim prae ceteris fluminibus Jovi curae cordique eſſe credebatur. Adſcribam Pauſaniae locum (V. 13): Θύεται δὲ τῷ Διΐ (in ara Olympica) καὶ ἄνευ τῆς πανηγύρεως ὑπὸ Ἠλείων. Κατ᾽ ἔτος δὲ ἕκαστον οἱ μάντεις κομίζουσιν ἐκ τοῦ Πρυτανείου τὴν τέφραν. Φυράσαντες δὲ τῷ ὕδατι τοῦ Ἀλφειοῦ, κονιῶσιν οὕτω τὸν βωμόν. ὑπὸ δὲ ἄλλου τὴν τέφραν ὕδατος ποιηθῆναι πηλὸν, οὐ μή ποτε ἐγγένηται. καὶ τούτου εἵνεκα ὁ Ἀλφειὸς νενόμισται τῷ Ὀλυμπίῳ Διῒ ποταμῶν μάλιστα εἶναι φίλος.

v. 29. 30. Τῶν δὲ πεπραγμένων etc. Scholiaſtes haec ad ipſius Theronis hiſtoriam refert. At Schmidius exiſtimat, rectius locum hunc de majoribus Theronis eorumque variis fatis intelligi. — Quidni utrumque jungatur? — Varias fortunae vices expertus erat Theron. Poeta igitur oſtendit, hoc non novum eſſe in illius gente, ſed calamitatibus et moeroribus ſucceſſiſſe gaudia; id quod non ſolum in Semele et Inone evenerat, ſed etiam in Oedipodis familia (v. 76).

v. 34. 35. *Λάθα* (pro *λήθη*) *δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι* etc. Reſpicere poeta videtur ad bellum et deinde amicitiam et affinitatem inter Theronem et Hieronem, quae fuſius narrat Schol. ad v. 29 — 34.

v. 35. 36. Egregia imago et vere lyrica de pugna inter gaudium et calamitatem, quae ab illo tandem devincatur.

v. 38. *ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλὸν*] Felicitas a diis ex coelo quaſi deſcendit. Hinc *ἀνεκὰς* h. l. pro *ἀνέκαθεν* (quod ſimul inexſpectatam fortunae vicem innuere videtur) et *ὑψηλὸν*.

v. 40. *εὐθρόνοις*] i. e. quae meliori antea fortuna uſae, quaſi *in ſolio felicitatis* collocatae erant. — Sed poſſit etiam epitheton hoc referri ad praeſentem filiarum Cadmi conditionem, vel ad earum divinitatem.

v. 46. *τανυέθειρα*. Ita vocatur Semele, quod paſſis ac longioribus quam ceterae deae capillis pingeretur.

v. 70. *μόριμος υἱός*. Ita *Oedipus* vocatur, vel, ut Schol. explicat, *κατὰ μοῖραν γένομενος* Lajo, vel qui *μόρον* i. e. *mortem* Lajo attulit.

v. 70 — 81. Quanquam notiſſima eſt Oedipodis et filiorum ejus hiſtoria, non ingratum tamen adoleſcentulis fore exiſtimo, ſi eorum in gratiam adſcripſero locum Pauſaniae, qui univerſum hunc poetae noſtri locum breviter illuſtrat. Scribit igitur l. IX, 5: *Λαΐῳ βασιλεύοντι καὶ γυναῖκα ἔχοντι Ἰοκάστην, μάντευμα ἦλθε ἐκ Δελφῶν, ἐκ τοῦ παιδὸς οἱ τὴν τελευτὴν, εἰ τέκοι τινὰ Ἰοκάστη, γενήσεσθαι.* Καὶ ὁ

μὲν

μὲν ἐπὶ τούτῳ τὸν Οἰδίποδα ἐκτίθησιν. Ὁ δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποκτενεῖν ἔμελλεν ὡς ηὐξήθη, καὶ τὴν μητέρα ἔγημε. παῖδας δ' ἐξ αὐτῆς ὀ δοκῶ οἱ γενέσθαι. Ἀλλ' ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος ἐγεγόνεσαν. (Idem habet Apollodorus Bibl. 3, 5). Πολυνείκης δὲ περιόντος καὶ ἄρχοντος Οἰδίποδος ἐξῆλθεν ἐκ Θηβῶν δέει μὴ τελεσθείεν ἐπὶ σφίσιν αἱ καταραὶ τοῦ πατρός. Ἀφικόμενος δὲ ἐς Ἄργος καὶ θυγατέρα Ἀδράστου λαβὼν, κατῆλθεν ἐς Θήβας μετάπεμπτος ὑπὸ Ἐτεοκλέους μετὰ τὴν τελευτὴν Οἰδίποδος. Κατελθὼν δὲ ἐς διαφορὰν προήχθη τῷ Ἐτεοκλεῖ, καὶ οὕτω τὸ δεύτερον ἔφυγε. Δεηθεὶς δὲ Ἀδράστου δοῦναι οἱ δύναμιν τὴν κατάξουσαν, τήν τε στρατίαν ἀπόλλυσι, καὶ πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα αὐτὸς μονομαχεῖ κατὰ πρόκλησιν. Καὶ οἱ μὲν μονομαχοῦντες ἀποθνήσκουσιν. Ἐς δὲ Λαοδάμαντα τὸν Ἐτεοκλέους καθήκουσης τῆς βασιλείας, Κρέων ὁ Μενοικέως ἐδυνάστευεν, ἐπιτροπεύων τὸν παῖδα. Ἤδη δὲ Λαοδάμαντος ηὐξημένου καὶ ἔχοντος τὴν ἀρχὴν, δεύτερον τότε ἄγουσιν Ἀργεῖοι τὴν στρατιὰν ἐπὶ τὰς Θήβας. ἀντεστρατοπεδευμένων δὲ καὶ τῶν Θηβαίων περὶ Γλίσαντα, ὡς ἐς χεῖρας συνῆλθον, Αἰγιαλέα μὲν τὸν Ἀδράστου Λαοδάμας ἀποκτείνουσι· κρατησάντων δὲ τῇ μάχῃ τῶν Ἀργείων, Λαοδάμας σὺν τοῖς ἐθέλουσιν ἕπεσθαι Θηβαίων ἀπεχώρησεν ἐς Ἰλλυριούς. Τὰς δὲ Θήβας ἑλόντες οἱ Ἀργεῖοι παραδιδόασι Θερσάνδρῳ Πολυνείκους παιδί.

v. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις malo cum Schol. interpretari de *certaminibus juvenilibus* quam cum Schmidio de *bello renovato* ab Epigonis. Huc enim potius ſpectant, quas ſtatim meminit, μάχαι πολέμου.

v. 87. αὐτὸς pro μόνος, ut ſaepiſſime apud poetas atque proſaicos ſcriptores. Multa exempla congeſta ſunt a Cl. Zeunio ad Xenoph. Cyr. VIII, 4, 2.

v. 96,

v. 96. Ad *divitiarum laudes* poetam ducit ſumtuum cogitatio, qui ad quadrigas alendas et exercendas neceſſarii erant. *Koppe* V. S. V. in verſione Heynianae editioni adjecta locum hunc ita vertit: „Opulentia virtutibus ornata ſuſtinet ad„verſa et ſecunda, utut obveniunt, adhibito gra„viore ſeverioreque judicio.“ — Sed praeſtat, ni fallor, ita explicare: Opulentia occaſionem ſuppeditat perficiendis modo his modo illis conſiliis, et adjuvat curam ex profundo quaſi ad altiora tendentem gloriaeque inveſtigandae ſtudioſam.

v. 117. παρὰ τιμίοις θεῶν non cum Schol. intelligo *de Plutone et Proſerpina*, ut ſit pro τιμίοις θεοῖς, ſed potius de *amicis deorum*, Aeaco, Minoe, Rhadamantho.

v. 123 — 136. Quae his verſibus pulcerrime deſcribitur ſedes mortuorum, diverſa omnino eſſe debet ab ea, quae antea v. 109 — 122 deſcripta erat. Haec enim erat in Elyſio, iisque deſtinata qui ſemel et iterum religioſe juſteque vixerant, nec tamen ab omni vitiorum labe purgati erant. Et haec quidem ſedes ex Pindari ſententia non minus quam impiorum ſedes v. 106 — 108 erat *ſub terra*, κατὰ γᾶς. Jungit enim poeta utriusque deſcriptionem, nullo locorum diſcrimine commemorato. At *inſulae beatorum*, quas dein deſcribit, ſitae ſunt *in Oceano* [hinc v. 129 ὠκεανίδες αὖραι], et illis tantummodo patent, qui iterata Palingeneſi tribusque in terra vitis peractis omnem vitiorum labem exuerunt, eoque quaſi in *heroum* numerum recepti ſunt. His enim, ut ex v. 142 ſeq. patet, deſtinatae erant inſulae beatorum. Quare noſter in

fra-

fragmento apud Plat. in Menone [c. 11.], quo eandem de hominum mortuorum Palingeneſia ſententiam profert, eos, qui in Orco purgati fuerint, non ſolum poſt novem annos in vitam redire, ſed tandem etiam heroum dignitatem conſequi fingit: —

Οἶσι γὰρ ἂν φερσεφόνα ποινὰν
Παλαιοῦ πένθεος δέξηται,
Εἰς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων
Ἐνάτῳ ἔτει ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν.
Ἔκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ,
Σοφίᾳ τε μέγιστοι ἄνδρες αὔξονται·
Ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον Ἥρωες
Ἅγνοι πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Scio equidem a plurimis veterum ſcriptorum *inſulas beatorum* non diſtingui ſolere ab *Elyſio*. Sed Pindarus omnino h. l. diſtinguit, illasque altiorem felicitatis poſt mortem gradum, pluribus demum in Orco purgationibus commerendum, continere innuit. Nemo autem ignorat, quanta inter veteres ſcriptores et poetas ab Homero inde diverſitas ſit in conſtituenda et exornanda mortuorum ſede, et quot et quantas omnino mutationes diverſis temporibus paſſae ſint notiones de mortuorum poſt mortem ſede et fato. Legatur inprimis Vir ſummus *Heyne* in doctiſſimis Excurſibus ad Virg. Aen. VI. et Cl. *Heeren* in germanica diſſertatione de ortu et formatione notionis de poenis et praemiis poſt mortem inter Graecos in Berliniſche Monatsſchrift Mai 1785.

Ceterum Pindarus h. l. non ſolum Homerum Od. δ, 563 ſqq. ante oculos habuit, ſed omnino etiam Pythagoricas de Palingeneſia mentisque poſt mortem purgationibus opiniones. Veroſimile eſt,

 Pin-

Pindarum in Sicilia, ubi tunc temporis reliquiae Pythagoreorum refugium invenerant, et ubi eo tempore clariſſimi hujus ſectae philoſophi iidemque poetae Epicharmus et Empedocles vivebant, philoſophiae Pythagoricae cognitionem et amorem hauſiſſe. Hinc ſine dubio factum, ut Clemens Alex. non dubitaret, Pindarum vocare Pythagoreum [Strom. l. 5. p. m. 598]. Sed legendus omnino eſt Cel. *Schneider* in libro germ. de vita et ſcriptis Pindari p. 50—67, ubi de philoſophia Pindari et inprimis de noſtri loci ſenſu ſubtiliter diſſerit. Comparari autem debet cum noſtro loco egregium poetae noſtri fragmentum a Plutarcho ſervatum. Vid. Cel. Schneideri collectio fragmentorum Pind. p. 21 ſqq.

v. 126. ἔτειλαν, *perfecerant*, Heſych. τέλλεται· ἀνύεται· et τέλλον, ἐποίουν.

v. 127. Κρόνου τύρσιν] *ad Saturni arcem.* Saturnus igitur h. l. contra vulgarem Mythographorum opinionem fingitur ſupremus inſularum beatarum [non Elyſii] praeſes, idque ſine dubio cum reſpectu ad auream aetatem, quae olim in terris regnante Saturno floreret, jam vero ſub ejusdem imperio in inferis reviviſcat. Solent enim omnes poetae, qui piorum ſedes deſcribunt, aureae aetatis colores in eas transferre. — Nec tamen ſolus Pindarus Saturno hoc munus tribuit. Idem eſt apud Heſiodum Ἐργ. κ. Ἡ. v. 169—171, ubi vid. Graevius, et apud Marcellum [in Ill. Brunkii Analect. T. 2. p. 302].

v. 136. poſt στεφάνων Schmid. ſubaudiri vult τὰς κεφαλάς. Benedictus cum Schol. ὅρμοισι καὶ στεφάνοις χεῖρας ἀναπλέκοντι ſcriptum eſſe putat pro ὅρμους καὶ στεφά-

νους

νους ἀναπλέκοντι χερσί. Utrumque durum. Praeferendum tamen poſterius, niſi cum Pauwio malis pro ϛέφανοις corrigere κέφαλας.

v. 149. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος] Longa digreſſione uſus tandem ad Theronis laudes regreditur, quas ut pluris Thero faciat, prius ſua carmina commendat, ut intelligat ille, ſe non a vulgari poeta laudari. Comparat carmina ſua cum ſagittis, quae allegoria ſatis frequens eſt apud noſtrum. — ὑπ' ἀγκῶνος. Eodem ſenſu apud Theocrit. 17, 30 eſt ὑπωλένιος φαρέτρα.

v. 158. γαρύετον. Schmid. ſuſpicatur, Pindarum, ſi, ut Schol. vult, h. l. ad Simonidem atque Bacchylidem rivales ſuos in aula Hieronis reſpexerit, propterea duali uſum eſſe. — Sed notum inveniri interdum Dualem pro Plurali, nec igitur opus ut cum Daveſio corrigamus γαρύεμεν.

v. 162. ἐκ μαλθακᾶς φρενὸς] i. e. *ex benevola mente*.

v. 169. ἑκατὸν ἐτέων πόλιν] Poſſunt haec proverbialiter intelligi de *magno annorum numero*. Sed poſſis etiam proprie explicare, et μήτινα non cum πόλιν ſed cum ἄνδρα jungere. Eo enim tempore, quo Theron vicit, centum fere anni ab Agrigento condito erant elapſi. Condita enim erat haec urbs Ol. 50. ut non ſolum Demetrius Tricl. affirmat, ſed aliis etiam rationibus chronologicis confirmatur. vid. Dodwelli Annal. Thucyd. p. 23. Thero autem ſecundum Schol. vicit Olympiade 77. Interſunt igitur Olympiades viginti ſex i. e. anni 104.

173. ἔβα pro ἐπέβα. *Gloriam ejus invaſit furioſorum hominum inſolentia, injuſte ſe opponens, eum-*

que

que impugnans, *cupiens obſtrepere et egregia Theronis facinora pravis factis* [e. g. calumniis] *obſcurare* atque obterere. In τὸ λαλαγῆσαι vitium latere videtur. Pauw emendat τι λαλ. ſed nondum mihi ſatisfacit.

v. 180. Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν. — Cum Pindaro in laudando Therone conſentit Diodorus Sic. [l. XI. c. 53]: ὁ Θήρων τὴν ἀρχὴν ἐπιεικῶς διῳκηκὼς καὶ ζῶν μεγάλης ἀποδοχῆς ἐτύγχανε παρὰ τοῖς πολίταις καὶ τελευτήσας ἡρωϊκῶν ἔτυχε τιμῶν. Idem in Excerpt. p. 558: Θηρὼν ὁ Ἀκραγαντῖνος γένει καὶ πλούτῳ, καὶ τῇ πρὸς τὸ πλῆθος φιλανθρωπίᾳ πολὺ προεῖχεν οὐ μόνον τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν Σικελιωτῶν.

Ad Olymp. IV. p. 34–38.

v. 1. Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος. Male vulgo vertunt: *Vibrator* fulminis. Ἐλατὴρ de *auriga* dicitur. Rectius ergo *agitator*. Eſt autem ſublimis et vere lyrica Jovis imago, qui pro equis utatur fulminibus. Hinc ἀκαμαντόπους propter celeritatem.

v. 3. τεαὶ γὰρ ὧραι — Iſtud γὰρ non abundat. Parentheſis enim illa rationem indicat, qua permotus nunc Jovem invocet. — Jovis ὧραι ἑλισσόμεναι ſunt Olympiades, ſtato tempore redeuntes et quaſi revolutae. ἔπεμψαν μὲ μάρτυρ' ἀέθλων i. e. occaſionem mihi praebent, certamina concelebrandi.

v. 7. Ξείνων. Apparet hoſpitem Pindari fuiſſe Pſaumidem, quod non mirum, quum plures in Sicilia haberet hoſpites. Hinc infra v. 25 Pſaumidem dicit χαίροντα ξενίαις πανδόκοις.

v. 10.

v. 10. ὃς Αἴτναν ἔχεις. Templum ad Aetnam habebat Jupiter. vid. Schol. ad Nem. 1, 7. Hinc vocatur Αἰτναῖος Ol. 6, 162. Nem. 1, 7.

v. 11. ἰπνὸς ut legunt nonnulli eſt καπνοδόχη *caminus*, ut ſit Aetna quaſi caminus, per quem Typhoeus ignes efflet. Occurrunt quidem *Aetnae camini* apud Virgil. Aen. 3, 580 et Senec. in Thyeſt. 585 nec non *Aetnae fornaces* apud Virgil. Ge. 1, 472 et Ovid. Met. 15, 340. Sed nusquam ipſa Aetna dicitur *caminus*. Et ſi vel maxime ita diceretur, diſpliceret tamen in lyrico, dici eam *Typhoei caminum*, quod in comico non diſpliceret. Multo minus ferri poſſet, ſi ἰπνὸς eſſet h. l. pro κλίβανος *furnus*. Retinendum igitur vulgatum ἶπον et cum Schol. explicandum. πιεσμὸς i. e. *onus quo premitur Typhoeus*. εἰπὸς vel ἶπος Heſychio eſt πᾶν βάρος. Hinc ἰπεῖν apud Etymol. M. eſt θλίβειν, et apud Polluc. [VII, 41] ἀποθλίβειν et πιέζειν. Et ἶπος (rectius ἶπος) eidem eſt τὸ τῶν κναφέων ἐργαλεῖον [τὸ πιέζον τὰς ἐσθῆτας ἐν τῷ γναφείῳ id. X, 135]. Addit: ἔστι δὲ καὶ μυάγρα οὕτω καλουμένη (vel potius ſec. Heſych. τὸ ἐμπίπτον τοῖς μυσὶ ξύλον). — Apud Ariſtoph. Eq. 924 eſt ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Apud Aeſchylum Prom. 365 de eodem Typhoeo legendum eſſe ἰπούμενον jam olim [in verſione Pythiorum Pind.] conjeceram, quod recepit Cel. Schütz.

ἠνεμόεσσαν. Frequens apud Homerum Trojae epitheton. Heſych. ἠνεμόεν interpretatur ὑψηλὸν et μετέωρον, quatenus altiora ventis magis expoſita ſunt.

v. 14. 15. δέκσο [pro δέχου] τόνδε κῶμον. Κῶμος ſec. Suidam eſt ᾠδὴ et ὄρχησις. Apud Pindarum utrumque jungendum.

Χαρίτων ἕκατι. Fluctuant interpretes, quid haec ſibi velint. Editores Oxonienſes intelligunt: *amicitiae noſtrae cauſa.* Aliis χάρις h. l. eſt *gloria*, ut ſaepe apud Pindarum. Benedictus de *pietate* et *humanitate* victoris intelligit. Sed omnia haec dura. — Equidem de *Gratiis* intelligo, quae inter alia praeſunt etiam *beneficiis et dandis et referendis* vid. Diod. Sic. l. 5. c. 73 [ταῖς Χάρισι — τὸ κατάρχειν εὐεργεσίας καὶ πάλιν ἀμείβεσθαι ταῖς προσηκούσαις χάρισι τοὺς εὐποιήσαντας]. Phurnutus de nat. deor. c. 15 eas vocat εὐεργετικάς, et univerſam omnino earum formam et hiſtoriam ad munificentiae allegoriam revocat. Jam vero liberalitas Pſaumidis ex v. 25 ſatis patet. Et ipſi quoque hoſpitalitati videntur praefuiſſe Gratiae [ap. Phurn. l. l.]. Erat igitur Pſaumis ob liberalitatem et hoſpitalitatem *Gratiarum amicus.* Hinc poeta Jovem invocat, ut hunc hymnum propitius accipiat *Gratiarum cauſa,* quibus ſc. curae ſit Pſaumis.

ἕκητι, dor. ἕκατι, ſaepius apud noſtrum pro ἕνεκα occurrit.

v. 16. χρονιώτατον φάος etc. Hymnus *aeterna magnarum virtutum fax* eſt, i. e. earum memoriam poſteritati tradit.

v. 18. Ψαύμιδος ἥκει ὀχέων. Hymnus *curru Pſaumidis vehitur*, i. e. victoriam Pſ. comitatur. Simul hoc exprimitur, carmen *continuo poſt victoriam* factum eſſe, ita ut cum victoria fere ſimul adfuerit.

v. 21. 22. Θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς i. e. plures ei victorias largiatur. Ex carmine ſequente patet, Pſaumidem non unam ſed tres ſimul victorias reportaſſe Olymp. 82, ad quam hoc quoque car-

carmen a Scholiaſte refertur. Quod ſi verum eſt, credendum eſt, Pindarum victoriam Pſaumidis curru equeſtri reportatam ſtatim [vid. not. praeced.] celebraſſe, priusquam Pſaumis vicerat Κέλητι et ἀπήνῃ, et poſtea demum has duas victorias ſimul cum illa, quae hoc carmen peperit, novo carmine collaudaſſe. Forſan prima victoria primo ludorum die, reliquae quinto vel ultimo reportatae ſunt. Erant enim πεμπτάμεροι ἁμίλλαι, ut dicit noſter Ol. 5, 14.

v. 31. Κλυμένοιο παῖδα. Intelligit Erginum, Clymeni filium, Orchomeniorum regem. Duplex memoratur Erginus, alter Clymeni filius Orchomenius, alter Neptuni filius Mileſius. Poſterior ab Apollonio l. 1, 186 et Orpheo et Hygino Argonautis annumeratur; a noſtro autem prior. [conf. Burmanni catalogus Argonautarum ad Valer. Flacc.].

v. 34. Χαλκοῖσιν ἐν ἔντεσι δρόμος eſt δρομὸς ὁπλίτης, quem clypeo, galea et ocreis armati peragebant [Pauſan. 6, 10].

v. 36. μετὰ στέφανον ἰών. Non eſt: coronam curſu petiturus *ſperata* victoria, ſed: *parta* victoria ad coronam *accipiendam vadens*. Quae enim ſequuntur verba, non, ut Aretius vult, ſtadium ingredientis ſunt, ſed potius a victoria redeuntis.

v. 37. Vitioſum eſt comma poſt οὗτος ἐγώ. Igitur pro eo colon vel exclamationis ſignum pone, Sunt enim haec verba victoris gloriabundi et ſuperbia contemtum mulierum, quem antea paſſus erat, ulciſcentis. —

v. 37. 38. ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον. Senſus eſt: En me, modo contemtum, nunc victorem! Vidiſtis pedum agilitatem; aeque agiles

mihi et manus et cor. Sicut pedibus vici, ita et manibus et corde vincere queo.

Ceterum quod ad ipſam hanc Pſaumidis cum Ergino comparationem attinet, jure, ut mihi quidem videtur, ſcribit Ill. *Heyne*: „poeta indignum eſt, quod Pſaumidem canum pugnaſſe volunt et in hoc comparationis vim quaerunt. Immo ſic accipiendum: Me vera de Pſaumide pronuntiaſſe, res ipſa declarabit, ut Erginum, etſi roboris juvenilis ſpecie carentem, res ipſa et eventus probavit vegetum et valentem curſu ac viribus."

Videtur igitur comparationis vis niti inprimis inexſpectata et inopinata utriusque victoria. Ex ſequente enim carmine v. 53 veriſimile eſt, jam ſenem fuiſſe Pſaumidem. Forſan etiam ab illo Ergino genus ducebat Pſaumis, quod ſi ponamus, verba Χαρίτων ἑκατι [v. 15] erunt etiam magis congrua ac perſpicua. Erginus enim rex erat Orchomeni, ubi antiquiſſima et celeberrima Gratiarum ſedes erat. [vid. noſtrum Ol. 14].

Ad Olymp. V. p. 38–43.

v. 1—25. *Virtutum et coronarum dulciſſimus flos* eſt hymnus et univerſa victoriae celebratio. Hanc Pſaumidis *donum* eſſe dicit, quod nymphae lacus Camarinae offerat eoque hanc patriae patronam veneretur.

v. 8. αὔξων. Hoc non de ſola gloria intelligo, quae ex victoria Pſaumidis ad patriam ejus redundabat, ſed quum ex ſequentibus pateat, Pſaumidem

dem de reſtauranda Camarina, a Syracuſanis diruta, prae ceteris meritum eſſe, αὔξων illud proprie intelligo de *ampliata et aucta* Camarina. Hinc λαοτρόφος ob auctum incolarum numerum.

Varias fortunae vias experta erat Camarina. Condita erat a Syracuſanis Olymp. 45 [Thucyd. l. 6. c. 5 et Dodwelli Annal. Thuc. p. 23], ab iisdem deinde everſa Ol. 57 [ibid.]; ſed reſtaurata ſexaginta fere annis poſt per Hippocratem, regem Gelae [Herod. l. 7. c. 154]. Non ita multo poſt Gelo, rex Syracuſarum, iterum eam evertit, et cives illius Syracuſas migrare juſſit. [Herod. VII, 156]. Tandem Ol. 79, 4 [hinc non adeo diu ante hanc Pſaumidis victoriam] tertia inſtauratio Camarinae facta eſt a Gelois. cf. Diod. Sic. l. XI. c. 76, ibique Weſſeling. Dodwell. annal. Thucyd. p. 45. Jure igitur noſter v. 19 Camarinam vocat νέοικον ἕδραν.

v. 12. θεῶν jungendum puto cum βωμοὺς, non cum ἑορταῖς, quod abſolute ponitur.

v. 17. ἁβρὸν Suid. interpr. καλὸν, λαμπρὸν.

v. 22. σταθμὸς Pindaro hic et alibi eſt *domicilium*, *domus*. Sic. Ol. 10, 110 εἰς Ἀΐδα σταθμὸν. Pyth. 4, 136. Iſth. 7, 65 ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς.

v. 23. ὦ πολιάοχε Παλλὰς. Haud temere hoc Minervae cognomine hic utitur, quum de nova urbe, Palladis tutelae commendata, ſermo ſit. Eodem reſpectu v. 39 Jovem invocat Σωτῆρα.

v. 28. στρατὸν i. e. τὸν λαὸν τῆς Καμαρίνης.

v. 31. ἄλσος. Multitudinem novorum aedificiorum ſignificat, quam *altae ſilvae* comparat.

v. 32. ἀπ' ἀμηχανίας ἄγων. Malo hoc ad ipſum Pſaumidem referre, ut pendeant ab ἀείδει, quam

 ad

ad fluvium Hipparim. Ita cum ſequentibus arctius cohaerent. Et quidni jam verſus 29—31 Κολλᾷ etc. ad *Pſaumidem*, qui divitiis ſuis ad reſtaurandam Camarinam uteretur, referamus, quum eadem nonniſi admodum dure de fluvio dici poſſint? Libanius tamen [Tom. 2. p. 386 λογος Ἀντιοχικος] de ipſo fluvio hoc intellexit. Dicit enim: — ἄξιον τῆς εὐφημιας, ἣ Πίνδαρος εἰς τὸν Καμαρινᾶιον Ἵππαριν κεχρῆται, ὅτι Κολλᾷ — ἄλσος, τοῖς ἁπανταχόθεν ξύλοις, δι᾽ αὐτȣ̃ παρεχὼν ὅλκην.

v. 36. ἔργον κινδύν κεκαλυμμένον de ipſa victoria vulgo intelligunt. Melius ni fallor intelligetur de Pſaumidis ſtudio in reſtauranda patria, quod fortaſſe cum periculo odii Syracuſanorum, qui Camarinaeos debellaverant, conjunctum erat.

v. 54. 55. ὄλβον ἄρδει in Schol. explicatur: αὔξει πλȣ̃τον. Metaphoram ſumtam eſſe dicunt ab horto vel prato. Durum hoc; ſi id voluiſſet poeta, dixiſſet ἄρδει ὄλβῳ βίον. Si *Dammium* audias [in germ. verſ.] ἄρδει ὄλβον erit: *irrigat ſe felicitate.* Bonus ſenſus, ſed eum non admittit verborum ſtructura. Expeditus tamen idem erit ſenſus, ſi mecum legas ἀρύει, *haurit* i. e. *potat felicitatem ſalubrem* i. e. non inebriantem. Tum ὄλβος comparatur cum potu. Similis comparatio exſtat Ol. 1. v. 88 καταπέψαι ὄλβον.

v. 55. ἐξαρκέων κτεάτεσσι non eſt, ut vulgo intelligitur, *abundans opibus*, ſed aut *opibus* ſuis *contentus*, aut, quod malo, *divitiis ad benefaciendum utens* [ſcil. ad reſtaurandam Camarinam]. Hoc enim ſenſu apud noſtrum occurrit φίλοις ἐξαρκέων Nem. 1, 47.

v. 57.

v. 57. μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι. Hac vel ſimili ratione ſaepius noſter hortatur ad acquieſcendum conditione praeſenti, ſimulque ſuperbiae et inſolentiae fugam commendat.

Ad Olymp. IX. p. 44 -- 60.

v. 3. Καλλίνικος [ſubaudi ὕμνος] dicitur h. l. pro nomine hymni, ab initio. vid. Schol. — κεχλαδὼς Praet. Med. verbi χλάζω, *ſono, reſono.*

v. 4. ἄρκεσε. Senſus eſt: In ipſo quidem ludorum Olympicorum ſtrepitu ſufficere poterat victori ſolemnis iſta terque repetita acclamatio, ex Archilochi in Herculem hymno ſumta. At nunc peractis ludis illuſtriori victoris laude opus eſt.

Κρόνιον παρ' ὄχθον i. e. Olympiae. vid. Od. I, 179.

v. 5. ἀγεμονεῦσαι κωμάζοντι. *Praecinebatur* Archilochi hymnus victori *ſolemni pompa incedenti.*

v. 12. Ἀκρωτήριον Ἄλιδος eſt ipſa Elis, quae, quum maritima eſſet, promontorium dicitur. *Jovem et Elidem ſagitta petere* vult poeta i. e. celebrare victoriam Olympicam, quatenus ludi Olymp. Jovi conſecrati erant. — σεμνὸν ob eosdem ludos *ſacros.*

v. 16. ἔδνον Ἱπποδαμείας. Oenomao enim in imperio Elidis ſucceſſit gener Pelops. ἔδνον dicitur h. l. pro φέρνη *dos.* Nam ſec. Suidam ἔδνα ſunt τὰ διδόμενα δῶρα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. Et ita ſemper apud Homerum.

v. 26.

v. 26. Εὐνομία vocatur Σώτειρα, quoniam bonis legibus ſervantur civitates, et μεγαλόδοξος i. e. μεγάλην δόξαν φέρουσα.

v. 34. μαλερᾶς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς. Hymnum quaſi cum face comparat, qua Opuntem illuſtrare velit. μαλερόν Suidas interpr. λαμπρόν.

v. 38. Εἰ pro ὅτι ut ſaepe. —

μοιριδίῳ παλάμᾳ vertunt: *ope divina*. Sed malo: *manu a diis firmata*. Sic cohaeret cum imagine *horti a poeta culti*.

v. 41. 42. ἀγαθοὶ h. l. ſunt *victores* in certaminibus; σοφοὶ, *poetae*, qui illos celebrant.

v. 43. Ἐπεὶ etc. Senſus eſt: Hercules etiam κατὰ δαίμονα i. e. *deorum* [inprimis Minervae] *munere* tam fortis evaſit, ut contra ipſos deos pugnaret. vid. Schol.

Procedit autem oratio ita: ἐπεὶ πῶς ἂν Ἡρακλέης χερσὶ τίναξε σκύταλον ἔναντα τριόδοντος [i. e. *contra* tridentem Neptuni]. Male Schmid. jungit σκύταλον τριόδοντος. — Σκύταλον recte Suidas interpr. ῥόπαλον.

v. 47. Ἤρειδεν [εἰς] μιν. *Invaſit* eum. Hoc ſenſu ἐρείδειν occurrit apud Ariſtoph. Nub. 558: πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον, et Eq. 627 ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων.

v. 50. οὐδ' Ἀΐδας etc. Omnes cum Schol. haec de pugna Herculis cum Plutone in ipſo Orco, quum Cerberum educeret, pugnata intelligunt. Male. Pugna iſta in Pylo accidit, quum praeter Neptunum, modo a poeta commemoratum, Pluto etiam Pyliorum regi Neleo contra Herculem opem ferret. Fabulam narrat Homerus Il. ε, 395, et Schol. Pauſan. l. VI. c. 25. Apollod. II, 7, 3. Vulneratus autem eſt Pluto. Hinc mallem h. l. ἀνικήταν

ται pro ἀκινῆται. Ipſe quoque Mars eodem tempore ab Hercule vulneratus eſt [Heſiod. Scut. Herc. 359 ſqq.]. Ceterum Pauſanias l. l. refert, Herculem in hac pugna a Minerva adjutum eſſe, ut recte igitur antea [v. 41] dixerit noſter: ἀγαθοὶ — κατὰ δαίμονα ἄνδρες ἐγένοντο.

v. 51. Ῥάβδον. Quae ab aliis Mercurio, a noſtro ipſi Plutoni tribuitur virga ad deducendas umbras. — Κοίλαν ἀγυιὰν ſepulcrum eſſe volunt. Mallem intelligere de via ad Orcum, quae cava dicitur i. e. obſcura et ſubterranea.

v. 54. Ἀπὸ jungendum cum ξίφον. De ſenſu vid. Schol.

v. 58. Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν cum Schol. de *immodica* Herculis *laude* intelligo. Senſus eſt: Inſanientis eſt [pro quo ut lyricus dicit: *inſaniae conſonat*] immodice laudare hominem et ſupra Deos extollere. Nam καυχᾶσθαι non ſemper eſt *gloriari*, ſed interdum etiam *magnopere laudare.* Sic e. g. occurrit etiam in N. T. 2 Cor. 9, 2.

v. 64. αἰολοβρόντα Gen. dor. pro αἰολοβρόντου a Nominat. αἰολοβρόντης i. e. ὁ τῶν ταχέως κινουμένων βροντῶν αἴτιος. Αἰόλος enim eſt εὐκίνητος ἢ ταχύς. παρὰ τὴν ἄελλαν. Suid.

v. 70. κτησάσθαν [dor. pro ἐκτησάσθην] i. e. *ſibi compararunt.*

v. 72. ἔγειρ' ἐπέων σφὶν οἶμον. Miror neminem haeſiſſe h. l. in voce οἶμον. Vertunt: *excita illis carminum viam canoram.* Sed quanquam noſter Ol. 1, 178 dixit ὁδὸν λόγων, non tamen intelligo quid ſit *excitare viam*, multo minus quid ſit *via canora.* Alii οἶμον λιγὺν interpretantur *cantum ſo-*

norum; at non οἶμος, ſed οἴμη eſt etiam φωνή et ᾠδή ſecundum Heſychium. Quare non dubito, quin vitium lateat in οἶμον, quod ex ſq. οἶνον fluxiſſe videtur. Equidem legendum cenſeo οὖρον, *ventum ſecundum*. Nam eadem non ſolum imagine ſed iisdem etiam verbis utitur noſter. Nem. 6, 49 εὔθυνε ἐπὶ τοῦτον οὖρον ἐπέων. Et Pyth. 4, 5 occurrit αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Οὖρος λιγύς exſtat apud Homerum Odyſſ. γ, 176 et δ, 357. Quam facile autem ex OYPON enaſci potuerit OIMON manifeſtum eſt. In textum hanc emendationem recepiſſem, ſaltem ſub textu notaſſem, niſi nunc demum in eam incidiſſem.

v. 73. 74. παλαιὸν οἶνον i. e. *antiquas fabulas*, ut h. l. Deucalionis et Pyrrhae. — ἄνθεα ὕμνων νεωτέρων ſunt *recentia facta*, *quae adhuc quaſi florent*, ergo e. g. *Epharmoſti victoria*.

v. 79. ἄντλον apud Heſych. eſt etiam θάλασσα. Sic ἐς ἀλίμενον ἄντλον apud Eurip. in Hec. v. 1025.

v. 80—90. „Turbatiſſima haec ſunt importu„na Grammaticorum ſubtilitate, qui Protogeniam, „Deucalionis et Pyrrhae filiam, eandem eſſe vo„lunt, quae Locro nupta fuerit et a Jove antea „compreſſa, etſi ſic etiam apud Schol. Apollonii „lib. IV v. 1780 legitur, et potuit ita ab aliis tra„di. Sed quantum equidem aſſequor, ex Pindari „mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhae filius, Lo„cridem tenebat, quo parentes conceſſerant v. 68. „Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opun„tis ex Elide filiam, gravidam in Maenali receſſu „ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus „pro ſuo filio ſuſcepit et ab avo materno Opun-

„tem

„tem appellavit. De Protogenia Pindarus an h. l. „cogitaverit, nusquam apparet. Ab aliis tamen „illa in Elide commemorari potuit, tanquam Aeth„lii mater, qui in Elide regnavit primus et filium „habuit Endymionem, qui Epeo regnum reliquit, „a quo Epei dicti. Vid. Pauſan. V, 1." — Ita Vir ſummus *Heyne*, quem ſequor, donec certiora aliquis protulerit. In eo tamen diſſentio, quod Locrum *filium* Deucalionis dicit. Erat potius illius *nepos*, filius Amphictyonis. Ita ſaltem Scholiaſtes in loco, quem omittere non debebam: ἦν δὲ ὁ Λοκρὸς Ἀμφικτύονος τοῦ Διός. Ultimum hoc falſum. Erat enim Amphictyon filius Deucalionis; Apollod. I. c. 7, 2. et III. c. 14, 6. Quod ad Protogeniam attinet, quam alii omnes Deucalionis filiam faciunt [ut et Apollodor. I. c. 7, 2], credo equidem, eam h. l. Pindaro eſſe regis Opuntis filiam. Nam quum v. 64 Opuntem dicat urbem Protogeniae, videtur virgo, quam a Jove ex Elide Locro adductam narrat, non alia fuiſſe quam ipſa illa Protogenia, a cujus filio urbs Opus nomen traheret, et cui propterea ipſa ea urbs quaſi ſacra eſt. Commentum, quod eſt in Schol. de binomini Deucalione, vel propterea explodendum eſt, quum Deucalion ad Parnaſſum, Opus autem in Epeorum terra i. e. Elide habitaret. Recte igitur in Scholiis dicitur: ἐξήλλαχε τὴν ἱστορίαν ὁ Πίνδαρος, dum Locrum Deucalionis nepotem, Protogeniam filiam Opuntis facit, quod utrumque ſi ponamus, nulla in hoc loco ſupererit difficultas. Nam κείνων ἔσσαν [i. e. a Deucalione et Pyrrha orti] — ὑμέτεροι πρόγονοι [Epharmoſti Opuntii majores] — Ἰαπετιόνιδας φύτλας κοῦροι [i. e. ex Iapeti gente orti, quatenus Deucalion, filius

Pro-

Promethei *, nepos Iapeti, Pyrrha, filia Epimethei, neptis Iapeti fuerat] κορᾶς τε φερτάτω Κρονιδᾶν (ex amaſia Jovis, Protogenia) ἐγχώριοι βασιλῆες [i. e. non adventicii, ſed in ipſa Locride nati] αἰεί uno ordine ſibi ſuccedentes, ſucceſſione non interrupta.

v. 85. Πρὶν. Cave vertas *priusquam*, ſed eſt *olim*.

v. 91. αἰὼν πότμον ἐφάψας [ſcil. αὐτῷ] *aetas, mortem ei propius adducens* i. e. extrema ſenectus. Heſychius enim ἐφάπτεται exponit προσεγγίζει.

v. 93. σπέρμα μέγιστον poet. pro σπ. μεγίστου i. e. filium Jovis.

v. 100. διαιτᾷν h. l. eſt *adminiſtrare, regere*. Nam διαιτός eſt κριτὴς ſec. Heſych.

v. 113. ὡς' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν. Durum hoc. Credo vitium latere in δεῖξαι. Forſan εἶναι, *ut liceret cognoſcere*.

v. 120. Εὑρησιεπὴς *novorum carminum inventor*. i. e. ingenioſus, diſertus. Ἀναγεῖσθαι ab omnibus pro διηγεῖσθαι ſumitur. Quam explicationem merito rejicit Ill. *Heyne* et ingenioſe, ut ſolet, ita locum explicat: „quidni multo elegantius et meta„phorae inductae ἐν Μοισᾶν δίφρῳ convenientius: „*ducere, incedere* ab ἡγεῖσθαι. Procedit ad victo„rias Epharmoſti praedicandas: *Utinam*, inquit, „*ſatis diſertus ſim et idoneus qui praegrediar, in*„*vehar Muſarum curru (ante victorem*, ut ſup. „v. 5 Archilochium carmen ἀγεμονεῦσαι dicitur κω„μάζοντι)

* In ſcholiis textui ſubjectis ex incuria omiſſa ſunt p. 52. lin. 1. poſt Προμηθεὸς haec: ἐξ οὗ καὶ Κλυμένης Δευκαλίων. πάλιν Ἰαπετοῦ Ἐπιμηθεὺς etc.

„μάζοντι) *ingeniique audacia et vis comitetur me!*
„Jam olim Lampromachum, Epharmoſto genere junctum, in Iſthmiis victorem, celebravi, quum uterque „eodem die victores Iſthmiis eſſet renuntiatus.“ — Patet igitur, προσφόρος etiam non eſſe *commodus, aptus*, ſed pro προσφερόμενος, i. e. ἐποχούμενος *vectus.*

v. 128. Ἄλλαι δὲ δύ᾽ ἐν Κορίνθου πύλαις. Sermo eſt de duabus victoriis Iſthmicis a ſolo Epharmoſto reportatis, quum modo de priori illa Iſthmica victoria, quae ei communis fuerat cum Lampromacho, locutus eſſet. Jungendum igitur Ἐφαρμόστῳ ſtatim cum ἄλλαι δὲ δύ᾽ ἐγένοντο.

v. 130. Κόλπος Νεμέας, ſpectat ad ſitum Nemeae in valle. Hinc Νεμέα βαθυπέδιος Nem. 3, 30.

v. 134. 35. συλαθεὶς ἀγενείων aut eſt: *qui furtim digreſſus a pueris, virorum certantium numero ſeſe immiſcuit*, aut: *vixdum e pueris egreſſus.*

v. 138. ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις. Male haec de victoria *curſu* reportata intelligunt. Epharmoſtus erat παλαιστής, ut eſt in inſcriptione, et univerſa hujus victoriae deſcriptio magis convenit *luctae* quam curſui. ὀξυρεπεῖ δόλῳ· *dolo* enim *et celeritate* motuum luctanti praecipue opus eſt. Poetico more dolus luctatoris vocatur ὀξυρέπης, quod de ipſo luctatore intelligendum, qui modo huc modo illuc in lucta vergit et inclinat corpus. Eodem modo dolus vocatur ἀπτώς, quatenus Epharmoſtus ipſe non lapſus erat. δαμάσσαις· miror quomodo hoc de ſtadii victore intelligere potuerint, ſed bene de eo dicitur, qui adverſarium *proſternit.*

v. 140. Διήρχετο κύκλον de *ſtadio* vulgo intelligunt. Sed multo melius de *ſpectatorum corona*, quam magna cum acclamatione pertranſierat victor.

v. 143—45. Orationem cum Heynio ita conſtruo: „Τὰ δὲ [κατὰ δὲ τὰ πραχθέντα] ἀμφὶ πανά-„γυριν Ζηνὸς Λυκαίου [ἐν πανηγύρει in Lycaeis] θαυ-„μαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ [populo Arcadi-„co]." — Jupiter Lvcaeus in Arcadiae monte Lycaeo colebatur. Pauſan. VIII, 2. Λυκάων Δία ὠνόματε Λυκαῖον καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λυκαῖα. ib. c. 38. τραφῆναι τὸν Δια φασὶν ἐν τῷ ὄρει τῷ Λυκαίῳ etc.

v. 152. τὸ δὲ φυᾷ [γινόμενον] κράτιστον ἅπαν. *Quidquid naturae debemus, id optimum eſt.* Naturalem Epharmoſti indolem ad certamina ſignificat; qua plus effecerit, quam alii diſciplina.

v. 156—58. Ἄνευ δὲ θεοῦ etc. „absque deo au-„tem [non propitio Genio] quod quis ſuſceperit, „ſileri non deterius eſt [praeſtat] facinus unum-„quodque." Ita vertit S. V. *Koppe.*

v. 161. σοφίαι μὲν αἰπειναί. Sapientia i. e. ingenii cultura et liberalia ſtudia, omnes alias μελέτας ſuperant. Hac ultima gnome Poeta tacite ſui et artis ſuae laudem omnium victoriarum laudi anteferendam innuit. Ita Schmidius.

v. 164. τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν, *virum hunc deorum munere aptum ad certamina natum eſſe.*

v. 165. ὁρῶν ἀλκάν non eſt *adſpectu robuſtus*, ſe.l ut eſt in Scholiis ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει. Sic apud Ariſtoph. Plut. 328 βλέπειν Ἄρη, et Acharn. 565 βλέπειν ἀστραπὰς et ſimilia.

v. 166—68. Junge: „ὃς νικῶν ἐπεστεφάνωσε βω-„μὸν Αἰάντειον Οἰλιάδα [pro Οἰλιάδου] δαιτὶ, vel ut ſit „ἐν δαιτὶ *inter epulas ſollemnes coronavit aram*, vel „δαιτὶ

„δαιτὶ *dapibus, ſacrificio exſtruxit aram Ajacis Oili-*
„*dae*, victor ſc. ἐν τοῖς Αἰαντείοις, in certaminibus „in Ajacis Oilei honorem quotannis apud Locros „haberi ſolitis." Ita Cel. *Heyne*. Nec opus tamen, ut de nova victoria in Ajacis ludis cogitemus. Credere poſſumus victorem ex Olympiis reducem coronaſſe Ajacis patrii herois aram.

Ad Olymp. XI. p. 60—62.

v. 1. Junge Ἔστιν ὅτε: *interdum.* More ſuo poeta omittit comparationis particulas, eamque abrupta oratione profert. Senſus eſt: Homines non magis egent ventis et pluviis, quam victores fama et carmine. Argutantur interpretes, qui famam cum ventis, quod ſint inconſtantes, poeticam vero laudem cum pluvia diutius commorante, a poeta comparari ducunt. Utrumque jungendum.

v. 5. Vulgo poſt τέλλεται interpungunt. Equidem Heynium ſecutus ſum. „μελιγάρυες ὕμνοι „Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων [ſc. εἰσὶ, vel ex eo, quod ſequi„tur, repeti poteſt τέλλονται] τέλλεται Καὶ πιστὸν ὁ h. „καὶ τέλλεται π. *ſin quis aerumnoſo certamine victo-* „*riam conſecutus fuerit*, *proveniunt*, *adſunt ipſi*, „*dulces hymni*, *laudum apud poſteros fecunda ſemi-* „*na*, *et iis ipſis venit fidum pignus magnis virtuti-* „*bus*, *ſeu rebus praeclara virtute geſtis. Inprimis* „*autem Olympicis victoribus talia carmina aequis* „*omnium animis conſecrantur* etc."

v. 10. Ego ita jungo: σοφαῖς δὲ πραπίδεσσιν ἀνὴρ ἀνθεῖ ἐσαεὶ ἐκ θεοῦ, ut ſenſus ſit: *poetarum* autem

ingenio viri [ſc. victores] *in aeternum florent decorum munere.* Ita ſententia cum praecedentibus ἀφθόνατος etc. optime cohaeret. Poſſet etiam ἐκ θεοῦ jungi cum σοφαῖς, *ingeniis a deo ad ſapientiam* i. e. ad poeticam artem *excitatis.*

v. 13. χρυσέας ἀντὶ τοῦ τῆς τιμίας, τῆς καλλίστης. Schol.

v. 16. ἔνθα συγκωμάξατε. Muſas hortatur, ut ſecum apud Locros victoriam cantu atque choreis celebrent. Oratio autem ita procedit: ἐγγυάσομαι, [ὑμᾶς] ἀφίξεσθαι [πρὸς] μιν [ſc. τὴν γενεὰν h. τὸ γένος Λοκρῶν, ἔσαν] στρατὸν μὴ φυγόξενον etc.

v. 20—22. Senſus comparationis eſt: Locros Epizephyrios, coloniam Locrorum Graecorum, ab horum virtutibus non degeneraſſe, ſed aeque ac illos excellere ſapientia et fortitudine. αἴθων h. l. alii de *rutilo* vel *fulvo vulpis colore* intelligunt; alii de *ingenio fervido.* Praefero prius.

Ad Olymp. XII. p. 63--65.

v. 1. Ζηνὸς Ἐλευθερίου. Hoc cognomine Jovi, poſt glorioſam pugnam Plataeenſem devicto Mardonio, templum conſecratum eſt in memoriam vindicatae Graecorum libertatis. Strabo l. IX. p. 412 ἱδρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες. cf. et Thucyd. II, 71. Exſtat de eo Simonidis elegans epigramma [in Brunk. Analect. Vol. I. p. 134]:

Τόνδε

Τόνδε ποθ᾽ Ἕλλανες νίκας κράτει, ἔργῳ Ἄρηος
Εὐτόλμῳ ψυχῆς λάματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινὸν
Ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

Hoc igitur Jovis cognomen eo tempore, quo vicit Ergoteles, recens adhuc erat; vicit enim ſecundum Scholiaſten, Olymp. 77, et pugna Plataeenſis incidit in Olymp. 75, 2. Quam gratum igitur hoc Jovis cognomen tunc temporis Graecorum auribus fuerit, facile eſt intellectu. Eodem tempore [Olymp. 75, 1] ad *Himeram* terreſtri et navali praelio devicti erant Carthaginienſes, Siciliae libertatem oppreſſuri, a Gelone ac Therone. [Diod. Sic. XI. c. 20 ſqq. vid. not. ad Pyth. 1, 153.] Forſan igitur etiam in Sicilia Jovi Ἐλευθερίῳ templum exſtructum erat, aut, quod adhuc magis veriſimile eſt, *Fortunae*, quae tum h. l. praeclara allegoria illius filia diceretur. Ad eadem tempora pertinet expulſio Terilli, Himerae Tyranni; Herod. VII, 165. Forſan igitur ad hanc quoque reſpexit poeta. Omnino vero non inauditum fuiſſe in Sicilia Jovem Ἐλευθέριον teſtatur Diodorus, qui expulſo Syracuſis tyranno Thraſybulo, Hieronis fratre et ſucceſſore, *Jovi* Ἐλευθερίῳ ſtatuam poſitam eſſe narrat. Hoc tamen poſt Ergotelis victoriam accidit Olymp. 79, 2.

V. 2. εὐρυσθενέ᾽ [ſed legendum potius εὐρυσθενεῖ] ἀμφὶ πόλει *pro ampliſſima urbe* [πολλὴν ἐχούσῃ δύναμιν Schol.] Omnino enimPindari aetateHimera inter celeberrimas Siciliae civitates erat. Cicero [in Verr. II. 2, 35] ſcribit: oppidum Himeram Carthaginienſes quondam — ceperant, quod fuerat *inprimis Siciliae clarum et ornatum.* Poſtea everſa eſt a

Carthaginienſibus, ita ut Strabonis tempore ſupereſſent tantum ruinae [Strabo l. VI. p. 272]. Attamen „Himera deleta, quos cives belli calami-„tas reliquos fecerat, ii ſeſe Thermis collocarant, „in ejusdem agri finibus, neque longe ab oppido „antiquo." [Ita Cicero l. l.]

v. 4. Τὶν [dor. pro σοὶ h. ὑπό σοῦ] γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται νᾶες. Spectare haec videntur ad victoriam Gelonis navalem, ut ἐν χέρσῳ πόλεμοι ad ejusdem victoriam terreſtrem apud Himeram ſupra [ad v. 1] commemoratam; ſimulque ad ſimulacra Fortunae, quae cum gubernaculo fingi ſolet. Quare Horatius *Fortunam* vocat *dominam aequoris*: Od. I, 35, 6.

v. 5. λαιψηροὶ πόλεμοι, ἤγουν οἱ σφοδροὶ τὴν ὁρμὴν καὶ δραστήριοι. Schol.

v. 6—9. αἵγε μὲν ἀνδρῶν πόλλ' ἄνω etc. Quum modo de navibus a Fortuna gubernatis locutus eſſet, poeta hanc navium notionem transfert in ſpes hominum, quae mare fallaciarum pernavigantes modo ſurſum modo deorſum jactentur.

v. 10—13. Σύμβολον, ἤγουν σημεῖον προγνωστικὸν ἀσφαλὲς, οὔπω τὶς κατενόησεν ἀπὸ τοῦ θεοῦ περὶ τῆς ἐσομένης πράξεως· ἤγουν τύχης. „Τῶν δὲ μελλόντων" τό Δὲ, ἀντὶ τοῦ Γὰρ, ἤγουν αἱ φραδαὶ γὰρ, τουτέστιν αἱ γνώσεις τῶν μελλόντων τετύφλωνται, ἀντὶ τοῦ ἀφανεῖς, ἄδηλοι εἰσίν. Schol.

v. 18. πεδάμειψαν aeol. pro μετήμειψαν. Ita Pyth. 5, 62 πεδὰ pro μετὰ et Nem. 10, 114 πεδαυγάζων.

v. 22. κατεφυλλορόησε. Metaphora ſumta ab arboribus, quarum folia quaſi defluant.

v. 23. 24. Ad hos et ſqq. verſus ex ſcholiis recentioribus haec adhuc enotanda erant. στάσις ἀντι-

τιμήνειρα τουτέστι ἡ ἐξ ἐναντώσεως τῶν ἀνδρῶν γενομένη. —, ἀμεῖρσε] ἐστέρησέ σε τῆς πατρίδος τῆς σῆς τῆς Κνωσσίας ἀντὶ τοῦ τῆς Κνωσσοῦ. τὸ κτητικὸν ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ. Schol.

V. 27. 28. Βαστάζεις ἤγουν ὑψοῖς, μεγαλύνεις. ὁμιλῶν, τουτέστι οἰκῶν ἀναστρεφόμενος παρ' αὐτῇ, τῇ Ἱμέρᾳ δηλονότι, ὥσπερ εἰ ἀναστρέφου παρὰ τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἤγουν τῇ πατρίδι σοῦ τῇ Κνωσσῷ. Schol.

Ad Olymp. XIV. p. 66 -- 68.

Videtur carmen hoc eo conſilio factum, ut in celeberrimo Gratiarum templo, quod erat Orchomeni, decantaretur. Hinc non mirum, majorem carminis partem in laudibus Gratiarum potius quam victoris verſari. His enim ab antiquiſſimis inde temporibus ſacra erat haec urbs, vid. Pauſan. l. 9. c. 35 et 38.

Ceterum *puerorum ſtadio* viciſſe Aſopichum, recte cenſuerunt viri docti, idque ex v. 32 [νέαν χαίταν] colligitur. Primum autem puerorum curſus et luctae certamen inſtitutum Ol. 37. Pauſan. V, 8.

v. 3. λιπαρᾶς Ὀρχομενοῦ. Epitheton ad *divitias* Orchomeni ſpectat, Homeri jam aetate celebres. Il. ι, 381. Pauſanias de hac urbe [l. 9. c. 34] ſcribit: Ὀρχομενὸς, εἰ τοῖς Ἕλλησιν ἄλλη πόλις ἐπιφανὴς καὶ αὕτη ἐς δόξαν, εὐδαιμονίας δέ ποτε ἐπὶ μέγιστον προαχθεῖσα. Idem ampliſſimum Minyae aerarium meminit ib. c. 36 et 38.

v. 5. Μινυᾶν. Vocabantur ita antiquiſſimi Orchomeni incolae. Pauſan. l. 9. c. 36. Μινύου ἦν Ὀρ-

χομενός. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος ἥ τε πόλις Ὀρχομενὸς καὶ οἱ ἄνδρες ἐκλήθησαν Ὀρχομένιοι. διέμεινε δὲ οὐδὲν ἧσσον καὶ Μινύας ἐπονομάζεσθαι σφᾶς ἐς διάκρισιν ἀπὸ Ὀρχομενίων τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ. Hinc Homero quoque Orchomenus vocatur Μινύειος Il. β, 511 et Od. λ, 283.

v. 17. πατρὸς Ὀλυμπίοιο i. e. Jovis. Nam quanquam de matre Gratiarum magnus diſſenſus eſt, omnes tamen conſentiunt, Jovem earum eſſe patrem.

v. 21. Ἐπάκοοι νῦν. λείπει γίνεσθαι. Schol.

v. 23. ἐπ' εὐμενοῖ τύχᾳ i. e. *ob victoriam.*

v. 22. ἰδοῖσα τόνδε κῶμον βιβῶντα. Cogitandum, pompam ad templum Gratiarum ductam eſſe.

v. 24. Λυδίῳ τρόπῳ. Cur Lydio modo, quem nemo ignorat molliſſimum fuiſſe? In notis ad verſionem meam germanicam dixi, poetam ad Gratias reſpicere, quibus haec harmonia fuerit aptiſſima. Sed jam aliud mihi videtur. Videtur enim potius poeta eo reſpicere quod *puer* erat Aſopichus. *Puerili* enim *aetati* convenientiſſima erat harmonia Lydica. Audi Ariſtotelem (de Republ. l. 8. c. 7 ad finem): εἴ τις ἐστι τοιαύτη τῶν ἁρμονιῶν, ἣ πρέπει τῇ τῶν παίδων ἡλικίᾳ, διὰ τὸ δύνασθαι κόσμον τ' ἔχειν ἅμα καὶ παιδείαν· οἷον ἡ Λυδιστὶ φαίνεται πεπονθέναι μάλιστα τῶν ἁρμονιῶν.

v. 26. ἐν μελέταις, ἀντὶ τοῦ συνθήκαις ἐπῶν. Schol.

v. 27. ἁ Μινύεια. Thucyd. l. 4: ἐς Ὀρχόμενον τὸν Μινύειον πρότερον καλούμενον.

v. 29. Ἀχοῖ Vocaticus doricus pro Ἠχοῖ. Sed Schmidio et poſt eum Dammio ſubita haec apoſtrophe ad *Famam* dura videbatur. Igitur ἀχοῖ illis eſt caſus tertius ut ſit: *clara voce.* Sed Gratiae nullo modo convenit id munus, ut ad Orcum nuncium

cium ferat, et lyricum ſane non dedecet tam ſubita orationis converſio. Anglicus nonnullorum Pindari carminum interpres *Weſt* nympham Echo intelligit, quae olim ad Cephiſum, hinc non procul Orchomeno, commorabatur. Sed haec in meram vocem mutata erat (Ovid. Met. 3, 400). Melius igitur intelligemus eandem deam, quam Ol. 8, 107 Ἀγγελίαν vocat, et quam etiam ad Orcum nunciam mittit. Apparet ex hoc loco, mortuum jam fuiſſe victoris patrem. Sed praeclara fictione mortuo quoque filii gloriam nunciari vult poeta.

Non inutile tamen credo, commemorare h. l. Olympiae extitiſſe porticum, quae ſepties voces redderet, quam ideo ἑπτάφωνον vocabant, ut refert Plutarchus (de garrulit. in pr.). Quid ſi ad hoc naturae miraculum ſimul reſpexerit poeta?

v. 32. νέαν — χαίταν; quia *puer* erat Aſopichus.

v. 35. πτέροισι. Metaphorice ab omnibus intelligitur, ut *alae certaminum* ſint coronae, quae victorem quaſi extollant. Mihi quidem audax iſta imago, ſed non abſona videtur. *Weſt* proprie intelligi vult *de alis*, quibus (ut ſymbolo celeritatis) ornati fuerint victores. Sed licet concedam, ritum hunc omnino colligi poſſe ex Plutarchi loco (de facie in orbe lunae p. 943: ὥσπερ οἱ νικηφόροις ἀναδούμενοι στεφάνοι πτερῶν); exiſtimabo tamen potius, alludere et reſpicere poetam ad hunc ritum, quam nihil aliud niſi illum alarum ornatum ſignificare voluiſſe. Significavit potius gloriam victoris alis iſtis quaſi evolantem. Sic et Pyth. 9, 220 πτεροενικᾶν occurrunt.

Ad Pyth. I. p. 69 – 92.

v. 1—3. Jungere ſolent χρ. φόρμιγξ, κτέανον Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν. Sed lyra quam alloquitur Pindarus, non poteſt eſſe Apollinis et Muſarum ſimul, ſed eſt ſolius Apollinis. Hinc jungo φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, χρυσέα καὶ κτέανον σύνδικον Μοισᾶν; ut Genitivus Μοισᾶν pendeat non a κτεανον ſed a σύνδικον. idque ita interpretor: *Lyra Apollinis aurea eademque ſimul inſtrumentum, quo regit Muſas*, ſcil. cantum et chorum earum, cui interpretationi congruunt quae ſequuntur: ἀκούει et πείθονται.

Σύνδικον interpretantur vulgo συνῳδὸν et σύντροπον (conveniens). Utrumque maxime languet. σύνδικος alias eſt cauſidicus [Σύνδικοι οἱ ἐν τοῖς δίκαις βοηθοί Heſych.] qui quaſi *ſocius judicis* eſt. κτέανον σύνδικον erit igitur inſtrumentum, quod *cum Apolline praeeſt* Muſarum cantui eumque regit.

ἰοπλόκαμος Heſychius recte interpretatur μελανόθριξ. Eodem ſenſu Iſth. 7, 33 Muſae vocantur ἰοβόστρυχοι. Sciendum enim non ſolum ἴα πορφυρέα καὶ κιρρὰ fuiſſe, ſed λευκὰ quoque et μέλανα. vid. Theophr. de hiſt. plant. l. 6. c. 6. ubi differentiam albarum et *nigrarum violarum* exponit. Hinc Homero Il. λ, 298. Od. ε, 56 et λ, 106 πόντος dicitur ἰοειδής, quum eidem alibi dicatur μέλας. Il. ω, 79.

Fingit igitur poeta chorum Apollinis et Muſarum in Olympo, ad quam fictionem ducebat eum Pythicae victoriae celebratio, quam Hieroni largitus erat Apollo, Pythiorum praeſes.

v. 4. ἀγλαΐας ἀρχά. Vertunt *laetitiae initium.* Sed malo ἀρχὴ *principatum* interpretari (ut igitur ſaltatio ſit laetitiae quaſi apex et ſummus gradus), vel

vel potius *principem.* ἀρχὴ enim bene dici poteſt pro ἀρχός; in plurali ſaltem id non infrequens. *Chorus* igitur noſtro erit *princeps laetitiae atque feſti*, quod ni fallor magis poeticum eſt quam vulgaris interpretatio.

v. 6. φροίμιον per craſin pro προοίμιον h. l. non eſt praeludium, id enim eſt ἀναβολή, ſed pro toto hymno ſumitur ut Pyth. ζ. Ita Thucydides l. 3. c. 104 Hymnum Homeri in Apollinem vocat προοίμιον Ἀπόλλωνος, ubi Scholiaſtes diſerte addit, ὕμνους τὰ προοίμια ἐκάλουν. Ita etiam Pauſan. X, 8 Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα. Similiter Plato in Phaedone c. 4 hymnum in laudem Apollinis dicit τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον, ubi vid. Cel. Fiſcher.

v. 7. ἀμβολάς. Syncope poetica pro ἀναβολάς. ἀναβολὴ praeludium, idem quod προοίμιον, ſi proprie, non, ut paullo ante, de ipſo hymno dicitur. Suidas ſcribit: Ἀναβολάς, τὰ προοίμια ἢ τὰς ἀρχὰς τῶν ᾀσμάτων. Ὅμηρος· Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν.

v. 8. Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις ἀενάου πυρός poetice pro ἀέναον πῦρ τοῦ αἰχμητοῦ κεραυνοῦ. Senſus eſt: Jupiter ipſe cantu Muſarum delinitus in dulcem quaſi ſoporem ſolvitur, ita ut fulmen excidat manibus et exſtinguatur. — αἰχματὰς κεραυνὸς eſt *fulmen cuſpidatum.*

v. 10. ἀνὰ σκάπτῳ. Nihil hoc loco expreſſius cogitari poteſt ad vim Muſices declarandam. Aquila, Jovis ſceptro inſidens, obdormiſcit alis utrinque pendentibus, et nutat in ſceptro. — Aquila Jovis plerumque Jovis pedibus adſtans aut propter eum volans ſingitur. Aquilam ſceptro inſidentem ſumſit forſan poeta ex aliquo ſimulacro Jovis.

Jovis. Sed magis veriſimile eſt, Phidiam in ſimulacro Jovis Olympii fingendo praeter notum illum Homeri locum (Il. α, 528 ſqq.) reſpexiſſe quoque hunc noſtrum locum. Finxit enim aquilam ſceptro Jovis inſidentem. vid. Pauſan. l. V. c. 11 ὁ δὲ ὄρνις ὁ ἐπὶ τῷ σκήπτρῳ καθήμενος, ἐςὶν ὁ ἀετός.

v. 14. κελαινῶπιν νεφέλαν. de *ſomno* loquitur, quem cum *atra nebula* comparat. Κελαινῶπις fem. a maſc. κελαινώπης, quod non ſolum eſt *nigris oculis praeditus*, ſed etiam *niger adſpectu* ut h. l.

v. 15. ἀγκύλῳ κρατὶ intelligunt vulgo de *roſtro adunco*, ſed melius de aquilae dormientis *inflexo et nutante* capite.

v.16. ἁδὺ κλαϊςρον βλεφάρων. Vulgare eſt: oculi *clauduntur* ſomno, pro quo lyrica audacia ipſe ſomnus dicitur *dulce palpebrarum clauſtrum.* Eſt autem κλαΐςρον dorice dictum pro κληΐςρον et hoc pro κλείωτρον aut κλεῖτρον a κλείω, pro quo dorice dicitur κλᾳέω.

κνώσσειν — ὑπνοῦν, καθεύδειν, κοιμᾶσθαι. Heſych.

v. 17. ὑγρὸν νῶτον. Fluctuant interpretes in explicando epitheto ὑγρὸν. Schmid. interpr. *delectatione perfuſum dorſum.* Dammius: *ſomno rigatum.* Chabanon, gallicus interpres, *humidum* dici aquilae dorſum cenſet, quoniam in nubibus habitet. Ridicula haec. Melius S. V. *Koppe: molle et inflexum* tergum, et Benedictus: *diffuſu facile*, ſumtum ex Scholio εὐδιάχυτον. Sed ne hoc quidem ſatisfacit. Mihi quidem hoc ipſo epitheto *nutantis* in ſceptro aquilae imago exprimi videtur. ὑγρὸν βλέμμα apud Anacreontem et alios eroticos non ſunt oculi humidi, ſed petulantes, *mobiles.* vid. interpret. ad Anacr. 28, 21 et ad Lucian. Imag.

(T. 2.

(T. 2. p. 465). Homerus ſaepe de mari hac voce utitur. Sed quam otioſum et jejunum foret *mare humidum.* Si vero vertas *mare fluctuans*, dignum erit poeta epitheton. Eodem ſenſu ὑγρὸν dicitur ſaepius de animo fluctuante et in omnes partes flexili. — Nec aliter intellexit h. l. Scholiaſtes, quum ſcribit: ἐπὶ θάτερα ῥέπων et ταλαντευόμενος καὶ ζυγοστατούμενος, quae ad nullam aliam vocem pertinere poſſunt.

v. 17. τεαῖς ῥιπαῖσι κατασχόμενοι, *tuis* (lyrae Apollinis) *ictibus* i. e. ſonis et modis *delinitus.*

v. 21. κῶμα, κοίμισμα, ὕπνος ληθώδης, καταφορὰ ὕπνου βαθέος Heſych. Non tamen de ipſo *ſomno* intelligo, ſed de quadam mentis ecſtaſi et languore cum ſummae voluptatis ſenſu conjuncto. Fingitur igitur h. l. Mars molliſſimo et dulciſſimo Muſarum cantu quaſi conſopitus, ita ut haſta manu excidat.

v. 21. Equidem ita jungo: κῆλα δὲ (ſc. τεὰ) θέλγει καὶ δαιμόνων φρένας ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοίδα τε Μοισᾶν τε. *Tela* (tua, ſc. lyrae) *deliniunt Deorum quoque mentem* (ut h. l. Jovis et Martis) *per artem Apollinis et Muſarum.* ἀμφὶ enim noſtro interdum dicitur pro διά. Sic Pyth. 8, 47 ἐμᾷ ἀμφὶ μαχανᾷ.

v. 23. βαθύκολπος ſenſu non differt a βαθύζωνος, quare eaedem Muſae dicuntur, a noſtro βαθύζωνοι κόραι Μνημοσύνης. Iſth. 6, 109. Eſt autem eximiae pulcritudinis et venuſtatis in corpore femineo epitheton, ut igitur ſynecdochice dicatur pro *pulcra, et in flore ac vigore aetatis conſtituta.* Sic apud Anacr. 5, 14 κόρη βαθύκολπος. In verſione Koppiana h. l. ver-

vertitur epitheton hoc: *ſinuoſis pallis indutae.* Sed praeſtat de *mammoſis* intelligere.

v. 29. ὅς ἐν Ταρτάρῳ κεῖται. Contradicere ſibi videtur poeta, quum ſtatim eundem Typhoeum ſub Aetna jacere fingat. Sed utrumque idem eſt. Nam ἐν Ταρτάρῳ nihil aliud eſt, quam penitus ſub terra. Scholiaſtes Aeſchyli ad Prometh. 351 de Typhoeo ſcribit, αὐτος ἐν Σικελίᾳ περὶ την Αἴτνην τῷ Ταρτάρῳ ἐκρύβη.

v. 30. Θεῶν πολέμιος. Copioſe Typhoei hiſtoriam ejusque cum diis bella enarrat Apollodorus. l. I. c. 6. ubi vid. Cel. Heyne. conf. Jablonski Pantheon Aeg. l. 5. c. 2. et Heſiod. in Theog. 820 ſqq.

v. 31. ἑκατοντακάρανος. Scribit Heſiodus l. l.

— — ἐκ δὲ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος δεινοῖο δράκοντος.

v. 32. Κιλίκιον. Hinc Pyth. 8, 20 Typhoeus dicitur Κίλιξ ἑκατογκράνος, et Aeſchylus (Prom. 351) eundem vocat Κιλικίων οἰκήτορα ἄντρων et Scholiaſtes Aeſchyli ad h. l. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη ὁ Τυφὼς, ἐκολάσθη δὲ ἐν Σικελίᾳ. Ipſa autem celebrata Arima Homeri (Il. β, 783 εἰν Ἀρίμοις ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς) Ciliciae jam olim aſſignata ſunt. vid. Strabo l. XII. Steph. Byz. in v. Ἄριμα: Mihi quidem εὐναὶ Typhoei apud Homerum nihil aliud ſignificare videntur quam h. l. αντρα, ita ut Homeri quoque locus non de ſede Typhoei devicti et puniti, ſed de priſtina illius habitatione, priusquam a Jove debellatus eſſet, intelligatur. Ita multae difficultates, quas Homericus locus peperit, evaneſcunt. — Secundum Apollodorum (l. 1. c. 6) habitabat Typhoeus in antro Ciliciae celebratiſſimo, Corycio, de quo vid. Pomp. Mela l. 1, 13.

At

At ibidem Mela aliud in Cilicia meminit antrum *Typhoneum*, quod ultra Corycium collocat et ubi Typhonis cubile fuiſſe tradit.

v. 34. Ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ὄχθαι. Non cogitandum cum Schol. de inſula quadam prope Siciliam, nomine Cuma, quae nulla eſt et ex falſa hujus ipſius loci interpretatione conficta. In eundem tamen errorem delapſus etiam eſt Stephanus Byzantinus, qui in v. Κύμη ſcribit: ἐςὶ καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας, ubi vid. notae Berkelii et Holſtenii. — Alii ὄχθας ὑπὲρ Κύμας *de ipſa Sicilia* intelligunt. Durum hoc, praeſertim quum Siciliam ſeorſim commemoret. Num igitur intelliges *littora apud Cumas in Campania?* Sic vulgo accipitur. Sed dubito, an ὑπὲρ unquam ſit *apud*. Nullum igitur dubium eſt, poetam dicere voluiſſe, Typhoeum, immanis ſtaturae gigantem, non ſolum ſub Aetna jacere, ſed pertingere usque *ad campos Phlegraeos* et *ad Veſuvium* *, qui prope Cumas, eique qui [ut noſter h. l.] ex Italia ad Siciliam verſus tendit, *ſupra Cumas* poſiti ſunt. Sed reſpicitur omnino h. l. ad omnem illum Italiae tractum circa Cumas, ignibus ſubterraneis aeſtuantem. Praeter campos Phlegraeos in hac regione Strabo l. V. p. 245 ſq. collocat forum Vulcani (hodie *Solfatara*), quod ita deſcribit: Ἡφαιςȣ̃ ἀγορὰ, πεδίον ἐπικεκλεισμένον διαπύροις ὀφρύσι, καμινώδεις ἐχȣ́σαις ἀναπνοὰς

* Prima quidem Veſuvii eruptio, cujus hiſtoria meminit, eſt illa, qua Plinius periit. Sed ſcribit de eo Strabo V, 47: Ὑπέρκειται τῶν τόπων τȣ́των ὄρος Οὐεσσȣΐον — ὡς τεκμαίροιτ' ἄν τις τὸ χωρίον τȣ̃το καίεσθαι πρότερον καὶ ἔχειν κρατῆρας πυρός.

πνοὰς πολλαχοῦ καὶ βρομώδεις ἱκανῶς. Et quemadmodum Pindarus h. l. dicit ὑπὲρ Κύμας, ita Strabo de hoc Vulcani foro: ὑπέρκειται τῆς πόλεως (Loquitur de Puteolis, ergo multo magis *ſupra Cumas*, quippe quae magis ad Septentr. vergebant, ſitum erat). Eadem voce utitur de Veſuvio, loco antea allato. Notum autem eſt poetas veteres in cubili Typhoei ab Homero inde maxime diſſentire. Praeter eos enim, qui eum Aetnae ſubjiciunt, alii inſulam Aenariam vel Inarimen (quod nomen errore ex Homerico εἰν Ἀρίμοις Il. β, 783 natum eſſe creditur) ei imponunt (Virgil. Aen. 9, 716. Sil. Ital. 8, 541), alii inſulam Neſidem (Lucan. VI, 90 ſed idem alio loco Inarimen V, 101), alii inſulam Pythecuſam (Strabo l. V. p. 248) quam tamen non diverſam ab Aenaria eſſe tradit Plinius, diſſentientibus aliis. In eo tamen conſentiunt plurimi, ut cubile Typhoei aut in Sicilia aut in aliqua ſinus Cumani inſula quaerant. Sapienter igitur Pindarus immanem iſtum gigantem ſub toto illo maris et inſularum tractu a Cumis inde usque ad Siciliam, caecis ignibus repleto, jacere fingit. Id ipſum jam vidit Strabo, qui commemorata fabula de Pythecuſis Typhoeo impoſitis (l. l.) addit: Πιθανώτερον δὲ Πίνδαρος εἴρηκεν, ὅτι πᾶς ὁ πόρος οὗτος, ἀπὸ τῆς Κυμαίας ἀρξάμενος μέχρι τῆς Σικελίας διάπυρός ἐστι, καὶ κατὰ βάθους ἔχει κοιλίας τινὰς, εἰς ἓν συναπτούσας πρός τε ἀλλήλας καὶ πρὸς τὴν ἤπειρον· διόπερ ἥ τε Αἴτνη τοιαύτην ἔχειν δείκνυται φύσιν, οἵαν ἱστοροῦσιν ἅπαντες, καὶ αἱ τῶν Λιπαραίων νῆσοι, καὶ τὰ περὶ τὴν Δικαιαρχίαν (Puteoli) καὶ Νεάπολιν, καὶ Βαίας χωρία, καὶ αἱ Πιθηκοῦσαι. Ταῦτ' οὖν διανοηθεὶς τῷ παντὶ τόπῳ τούτῳ φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. Legatur *Wernsdorfii* Excurſus III ad

Aet-

Aetnam Cornelii Severi, vel, ut ipſi videtur, Lucilii in Poet. lat. min. T. IV, p. 352. itemque Heynii excurſus II ad Aen. IX, 715.

Ceterum Κύμας h. l. eſt Genitivus ſingularis, non, ut Schmidius vult, Accuſativus pluralis. Quanquam enim Latinis ſcriptoribus plurale nomen *Cumarum* uſitatius eſt (occurrit enim etiam *Cyme* apud Silium Ital., Statium aliosque) apud Graecos tamen ſcriptores, inprimis Strabonem, magis in uſu eſt Κύμη. Attamen Ptolemaeus habet Κοῦμαι.

v. 38. πάνετες χίονος τίθηνα, i. e. *nulla non anni parte*, aeſtate quoque, nive contecta eſt. — Idque ita eſſe veteres et recentiores teſtantur. Solinus ſcribit c. 11: „Mirum eſt, quod in illa ferventis naturae pervicacia, licet vaſtis exundet incendiis, apicis canicie *perpetua* brumalem detinet faciem.“ Inter recentiores autem lectu prae ceteris digna eſt elegantiſſima *Brydonii* deſcriptio. (vid. *Iter Brydonii* T. I. inpr. p. 142 et 202., ubi hunc ipſum Pindari locum explicat.)

v. 40. Iunge τᾶς (Aetnae) ἐκ μυχῶν ἐρεύγονται παγαὶ ἁγνόταται (puriſſimi, liquidiſſimi). παγαί propter copiam et perennitatem. ἐκ μυχῶν i. e. ex κοιλωμάτων, ex cavernis vel potius crateribus Aetnae.

v. 43. ἁμέραις. Cum noſtro congruit Strabo in deſcriptione Aetnae l. VI. p. 274 νύκτωρ μὲν οὖν καὶ φέγγη φαίνεται λαμπρὰ ἐκ τῆς κορυφῆς· μεθ' ἡμέραν δὲ καπνῷ καὶ ἀχλύϊ κατέχεται. — „De Aetna interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, „per tenebras ſcilicet ſub conſpectum venientes, „eructante, res eſt nota. vid. ad Virgil. III. Aen.

O „571

„571 ſqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod „*noctu ſaxa evomere* dicitur Aetna, quaſi id non „aeque fiat interdiu. Itaque ipſe emendat τέφρας „pro πέτρας. Qua in re, quum acute viderit alte„rum, miror eum non aeque vidiſſe, in nova hac „lectione inferri aliquid, ut ſcilicet *cinis* evomatur, „quod interdiu non minus fiat, quam noctu; reli„qua autem inprimisque τὸ, σὺν πατάγῳ parum „convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata „eamque ad poeticam normam moremque exiga„mus, quo, cum altero membro ſimpliciter dicen„dum eſſet: ἐν ὄρφναισι φοίνισσα κυλίνδεται φλὸξ, „ne nude id poneret, veſtivit et exornavit ſplen„dide ex adjuncto: φλὸξ κυλινδομένα φέρει etc. Poe„tam autem in his ad dialecticam ſubtilitatem re„vocare velle, calumniari eſt." *Heyne.*

v. 47. Inepte Scholiaſtes jungit Ἀφαίστοιο ἑρπετὸν, nec ſatis mirari poſſum, recentiores omnes eum ſecutos eſſe. Perſpicuum eſt jungenda eſſe Ἀφαίστοιο κρουνὸς, idemque eſſe, quod antea dixit πυρὸς παγὰς.

Ἑρπετὸν h. l. eſt Typhoeus. Dicitur enim haec vox non ſolum de reptilibus et ſerpentibus (quanquam ipſe Typhoeus jam olim Draco fuiſſe viſus eſt v. Strabo l. XVI p. 751) ſed etiam de quavis bellua (ut Hom. Od. δ, 418 ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, ad quem locum Didymus: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία; et Heſych. ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων καὶ ἄνθρωποι) vid. Graevius ad Callim. 1, 13 et Bentlei ad Callim. fragm. 228. Valkenaer ad Theocr. Adoniaz. V, 118, ubi oſtendit

dorice

dorice ἑρπετὰ dici quaevis animantia, quae pedibus incedunt.

v. 50. Θαῦμα δὲ καὶ (ἐκ τῶν) παριόντων ἀκοῦσαι. Senſus eſt: non ſolum, qui ipſi adfuerunt hasque regiones luſtrarunt, ſtupent, ſed illi etiam, qui ex peregrinantium narrationibus Aetnae terrores noverunt. Ill. *Heyne* ita in editione explicabat: „ipſi „hoſpites vident et audiunt aeſtum et fragorem „montis." Sed, quae hujus Viri modeſtia eſt, revocavit interpretationem ſuam (in epiſtola ad Cel. *Voſs*, elegantiſſimum Germanorum poetam eundemque litterarum graecarum peritiſſimum, *im deutſchen Muſeum* 1778. Vol. I. p. 551) et vulgarem interpretationem, quam nos quoque ſecuti ſumus, comprobavit.

v. 52—54. ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς καὶ πέδῳ. Tmeſis eſt pro ἐνδέδεται κορυφαῖς καὶ πέδῳ i. e. interligatus inter vertices Aetnae et inter πέδον i. e. ſolum et fundamina Siciliae [rectius: imas Aetnae radices] *Schmid.*

v. 56. Εἴη Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν. Aptiſſima exclamatio, quam poetae imago terribilis ſpectaculi, quod modo deſcripſerat, et quod menti jam obſabatur, exprimit. Nec tamen ad ſe ſolum reſpicit, ſed magis ad ipſam illam novam coloniam, quae ut placeat Jovi utque ab incendio Aetnae incolumis ſervetur, optat. Poſt ἁνδάνειν igitur nec μὲ cum Schmidio, nec Ἱέρωνα cum Melanchthone ſubaudio, ſed abſolute accipio, ut ſit exclamatio terroris ſimul atque ſollicitudinis: *Parce, precor, parce.*

v. 57. Ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον. Fertilitas Siciliae ubivis decantata. vid. ad Olymp. I, 19.

 Mons

Mons Aetna dicitur *frons* Siciliae, quatenus longe eminet et procul conſpicitur.

v. 59. Οἰκιςὴς *coloniae deductor.* Non enim Catanam primus condidit Hiero; erat enim ea Naxiorum colonia, deducta jam circa Olymp. 13 vid. Thucyd. VI, 3. Hiero tantum expulſis priſtinis incolis novam illuc coloniam duxerat.

v. 64—69. Ναυσιφορήτοις etc. Senſus eſt: ut gaudent navigantes, ſi ſtatim ab initio curſus ſecundo vento feruntur eoque ad ſpem felicis reditus excitantur, ita quoque Aetna recens condita hac prima certaminum ſolemnium gloria, qua eam ornavit Hiero, ad ſpem plurium victoriarum erigitur.

v. 67. ἐοικότα, Enallage numeri pro ἐοικός, (ἐςὶ) *veriſimile eſt.*

v. 69—73. ὁ δὲ λόγος etc. *Eadem ratio* et ratiocinatio (id enim h. l. λόγος; non ut Schol. ἐγκωμιαςικὸς λόγος) *ob* novam et primam *hanc* Aetnae *gloriam ſpem* et opinionem (id enim h. l. eſt δόξα, non gloria) *affert*, hanc urbem *in poſterum quoque coronis et equis* (i. e. coronatis equis, pro: victoriis curulibus) *fore celebrem.* — εὐφώνοις θαλίαις ſpectat ad convivia victorum, non ſine concentibus celebrata.

v. 74 ſqq. Λύκιε etc. Apollini Aetnam commendat, quippe qui hanc *Pythicam* victoriam ei largitus erat. Ταῦτα i. e. vota, paulo ante propoſita. Haec, ipſamque urbem ut Apollo menti quaſi infigat, precatur.

v. 84. μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ᾽ ὡσεί etc. Uſitata noſtro *carminum* cum *telis* comparatio. ἔξω ἀγῶνος i. e. *praeter ſcopum.* Nam ἀγὼν h. l. eſt *locus cer-*

certaminis. *Suidas*: ἀγῶνα Ὅμηρος τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀγωνίζονταί, φησι (e. g. Odyſſ. θ, 260. Il. ψ, 451). Sic et Pyth. 9, 202. — ἀντίους, intellige alios poetas in aula Hieronis commorantes.

v. 86. ἀμεύσασθαι, vel, ut in alio cod. eſt, ἀμεύσεσθαι, *tranſiturum* i. e. *ſuperaturum* me credo. De voce hac v. Heſych. Ἀμεύσασθαι, ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι.

v. 89. εὐθύνοι. εὐθύνειν interdum eſt *regere, dirigere* (ut apud Ariſtoph. εὐθύνειν ἡνίας et ap. Xenoph. εὐθύνειν τὰς ἀγέλας.) Et noſter: εὐθύνειν ἔρον Ol. 13, 38 et Nem. 6, 48 Sic et h. l. *Utinam tempus ei ſemper ita* [ſicuti nunc, ad gloriam et victorias] *divitias opumque munera dirigat et deducat.*

v. 91 — 96. Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, per Syncopen pro ἀναμνάσειεν, (ἑαυτὸν ſc. Hiero). *Velim profecto, ut* [morbi doloribus jam oppreſſus] *recordetur fortitudinis et conſtantiae*, quam olim *in bello* praeſtitit; eademque etiam nunc morbi impetum debellabit. Poſſet locus ita quoque explicari: *Si dolorum oblivionem* Hieroni *tempus largiretur, profecto in memoriam revocaret* [ſc. nobis, novis virtutis bellicae exemplis] *priſtina fortitudinis documenta.* Omnino autem reſpicit poeta ad pugnas mox commemorandas, contra Hetruſcos et contra Poenos. — πλέτω ςεφάνωμα, i. e. Hieronis gloria bellica divitiis ejus coronam quaſi imponit, nobilioremque illis ſplendorem conciliat.

v. 96. Νῦν opponitur priſtinis pugnis, modo commemoratis. *Nunc* non ut olim contra hoſtes, ſed velut alter Philoctetes contra morbum conflictatur. Morbus Hieronis etiam ex Pyth. III. ſatis

 patet,

patet, quod carmen circa idem tempus ſcriptum eſſe, quo hoc noſtrum, probavi in verſione mea germanica.

v. 97. Δίκη inpr. apud Homerum ſaepe eſt *mos, ritus*. Et noſter Pyth. 2, 155 λύκοιο δίκαν lupi more. Ergo h. l.: *Philoctetae morem ſecutus* i. e. Phil. ſimilis.

v. 98. σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ. Mirum ſane, nullum interpretum ante Heynium vidiſſe, non ad Hieronem, ſed ad Philocteten haec *proxime* ſpectare. Quorſum enim alias, ut recte quaerit vir illuſtriſſimus, φαντὶ δὲ h. e. φασὶ γάρ? — τὶς ἐὼν μεγαλάνωρ eſt *Ulyſſes*, cujus aſtutiae bene convenit verbum ἔσανεν. Heſych. Σαίνει, κολακεύει, προσηνεύεται, θωπεύει. Senſus igitur eſt: *Philoctetae amicitiam blanditiis expugnare non erubuit olim ſuperbus Ulyſſes*, quippe *fati neceſſitate* (σὺν ἀνάγκᾳ) coactus, quo ſine Herculis telis Trojam capi non poſſe conſtitutum erat. Simul tamen reſpicitur h. l. ad ipſum Hieronem ejusque inimicos. Innuit enim poeta, Hieronem, quamvis morbo oppreſſum, ceteris Siciliae tyrannis atque civitatibus tamen formidabilem manere. Et revera ſicut Philoctetae olim auxilio egebant Graeci, ſic ad Hieronem multae civitates confugiebant e. g. Cumaei, quibus contra Hetruſcos auxilium tulit, Sybaritae, Himerenſes, Agrigentini, vid. Diod. Sic. XI, 48 et 53. Forſan crudelis Agrigenti tyrannus, Thraſydaeus, patris Theronis ſucceſſor, amicitiam Hieronis captaverat. Is enim biennio ante victoriam hoc carmine celebratam imperio potitus erat. (Ol. 77, 1 vid. Diod. XI, 53). Hinc μεγαλάνωρ proxime quidem ad Ulyſſem, ſed ſimul etiam ad quempiam

piam inter Hieronis aequales principem ſpectat, ſive Thraſidaeum, ſive ipſum Theronem, cui Ol. 76, 1 ob Himerenſium rebellionem opus fuerat amicitia Hieronis (Diod. XI, 48.) vel denique Anaxilaum, Rheginorum tyrannum, qui quum Locros Epizephyrios bello petere vellet, Hieronis metu deterritus amicitiam illius petere coactus eſt, ut ex Epicharmo Scholiaſtes refert.

v. 103. Ἥρωας ἀντιθέους. *Ulyſſes* et *Neoptolemus*. Nota eſt Philoctetae hiſtoria. vid. inpr. Sophoclis Philoct.

v. 112. κελαδῆσαι πιθεῦ μοι i. e. *obſequere mihi, ut canas*. Alii: *ut canam*. — ποινὰν τεθρίππων i. e. carmen epinicium, *praemium victoriae*.

v. 116. Ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ. Jungunt vulgo ἔπειτα βασιλεῖ et vertunt: *futuro regi*, quod tamen duriſſimum. Equidem jungo ἐξεύρωμεν ἔπειτα, *meditemur in poſterum*. Ita ſaepius ἔπειτα e. g. Hom. Il. α, 547. Pollicetur ipſi quoque Dinomeni (hic enim eſt *Aetnae rex*) victoriam et carmen epinicium, idque non remotum. Heynio (*in deutſchen Muſeum* 1778 Vol. I.) rex Aetnae eſt *Jupiter*, quod cum ſequentibus quidem non pugnat, at praecedentibus non congruit, quum paulo ante Muſam excitaſſet ad Dinomenem celebrandum.

v. 118 — 125 Ad hunc locum declarandum multum confert Diodori de nova hac Hieronis colonia relatio. Scribit enim (XI, 49.) Ἱέρων δὲ τοὺς τε Ναξίους καὶ τοὺς Καταναίους ἐκ τῶν πόλεων ἀναστήσας, ἰδίους οἰκήτορας ἀπέστειλεν, ἐκ μὲν Πελοποννήσου πεντακισχιλίους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθείς, καὶ τὴν μὲν Κατάνην μετωνόμασεν Αἴτνην, τὴν δὲ χώραν οὐ μόνον τὴν Καταναίαν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν

λὴν τῆς ὁμόρου προσθεὶς κατεκληρούχησε, μυρίους πληρώσας οἰκήτορας. τοῦτο δ' ἔπραξε σπεύδων ἅμα μὲν ἔχειν βοήθειαν ἑτοίμην ἀξιόλογον πρὸς τὰς ἐπιούσας χρείας, ἅμα δὲ καὶ ἐκ τῆς γενομένης μυριάνδρου πόλεως τιμὰς ἔχειν ἡρωϊκάς. τοὺς δὲ Ναξίους καὶ τοὺς Καταναίους ἐκ τῶν πατρίδων ἀνασταθέντας μετῴκισεν εἰς τοὺς Λεοντίνους καὶ μετὰ τῶν ἐγχωρίων προσέταξε κατοίκειν τὴν πόλιν.

Quum igitur dimidia ſaltem pars novae hujus coloniae *ex Peloponneſo* conſcripta eſſet, perſpicuus eſt Pindari locus. Conceſſerat ſine dubio Hiero novis colonis, ut antiquis legibus uterentur (ἐν νόμοις Ὑλλίδος στάθμας i. e. *ad normam* legum Hyllicarum). Leges Hyllicae ſunt in genere Peloponneſiacae, et in ſpecie Spartanae, ſiquidem Hyllus, Herculis filius, primus olim dux fuerat Heraclidarum, qui cum Doribus Peloponneſum quarta demum aetate expugnabant.

v. 121. Παμφύλου καὶ Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ſunt h. l. recentes Aetnae incolae, ex Peloponneſo deducti. De ipſius Peloponneſi incolis ſi intelligas, rumpitur orationis nexus. Addit quidem ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου ναίοντες, quod nonniſi de incolis Peloponneſi dici poſſe videtur. Sed huic difficultati occurritur, ſi aut legas ὄχθας ὑπὸ Ταϋγέτου (nam et genitivo jungitur ὑπὸ, ubi *ſub* ſignificat) λείποντες (*relinquunt* Peloponneſum; videtur enim hujus victoriae tempore nondum completus fuiſſe colonorum numerus) aut ναίοντες explices: *quae hactenus habitarunt* et partim adhuc habitant. Ita omnia bene cohaerent. Dorienſium nepotes, quamdiu in ipſa Peloponneſo a majoribus expugnata habitabant, Dorienſes manere, mirum non erat.

erat. Sed transgreſſos in Siciliam quoque, Dorienſes tamen manere et antiquis legibus uti voluiſſe, id quidem omnino memorabile erat. *Taygetum* et *Amyclas* commemorando videtur poeta regionem, unde Aetnae coloni venerint, accuratius denotare. Δωριῆς pro δωριέες. Notandum, non ſolum eos Aetnae incolas, qui ex Peloponneſo migraverant, Dores fuiſſe, ſed Syracuſanos quoque, ex quibus dimidia colonorum pars conſcripta erat; ſiquidem et Syracuſae olim a Peloponneſiacis, hinc a Doribus erant exſtructae. — ὄχθαις ὑπὸ Ταϋγέτου vertunt: *ſub collibus Taygeti.* Melius [ἐν] ὄχθαις ὑπὸ T. *in oris ſub Taygeto*, qui ad mare pertinebat, Strabo l. VIII. p. 250 Ταΰγετον. ἔστι ὄρος μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης. — ὑποπέπτωκε τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ καὶ Ἀμύκλαι.

v. 124. *Aegimius*, Dorienſium rex et legislator, Herculis aequalis, qui ei contra Lapithas auxilium tulit. v. Apollod. bibl. 2, 7. Hujus poſtea filii Pamphilus et Dymas Heraclidas Peloponneſum expugnaturos comitabantur. v. Apollod. 2, 8. Adſcribam Stephani Byzantini locum, qui ad totum hunc Pindari locum declarandum valet: Δυμᾶνες, φῦλον Δωριέων. ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες. — Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον καὶ Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς, ἀνθ᾽ ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. conf *Heyne* ad Apollod. II, 7 et 8, et Hemſterhuſius ad Ariſtoph. Plut. V, 385.

v. 125. ἔσχον Ἀμύκλας ὄλβιοι; poetico more novis Aetnae incolis adſcribit facinora majorum, qui praeter alias urbes *Amyclas* occupaverant, eo-

que facti erant *vicini Tyndaridarum* i. e. Spartanorum. Sed quum Caſtor et Pollux ſepulti eſſent Therapnis (Pyth. 11, 95) ibique templum haberent, huc quoque reſpexiſſe videtur poeta, ut ſitum Amyclarum inter Spartam, ubi nati eſſent Tyndaridae, et Therapnas, ubi ſepulti, declararet. Poeta alibi (Iſthm. 1, 143) ſcribit: Τυνδαρίδαις, ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἕδος, ubi Schol. ἰστέον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν Θεράπναις τὸ ἱερόν ἐστι τῶν Διοσκούρων.

v. 126. Πινδόθεν ὀρνύμενοι. Poteſt quidem de *Pindo*, oppido olim Dorico, intelligi, ſed malo de *monte*, ad quem olim habitarant Dores. Varias Dorienſium ſedes Hemſterhuſius (ad Ariſtoph. Plut. p. 116) breviter ita deſcribit: „Dorienſes variis acti caſibus alias ex aliis ſedes habuerunt; antiquiſſimas circa Oſſam et Olympum in Doride, quae poſtmodum Eſtiaeotis dicta; inde pulſi Perrhaebiam Pindumque incoluerunt; neque alibi quam his in locis eſt collocanda ἡ τετράπολις ἐν Περῥαιβίᾳ, ex qua tandem devenerunt ἐς τὴν Δρυοπίδα, quae Pindari Scholiaſtae dicitur ἡ μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρὶς ἑξάπολις οὖσα, in ſex urbibus numeranti Δρυόπην. Migrationes Dorienſium, quas propoſui, fide nituntur Herodoti (I. c. 56). Ex his demum poſtremis ſedibus profecti cum Heraclidis partem Peloponneſi occuparunt: idcirco Thucydidi Δωριεῖς ἡ μητρόπολις τῶν Λακεδαιμονίων. (I, 107).“

v. 130 — 32. Sequor Scholiaſten in interpretandis his verſibus, et jungo ita: Ζεῦ τέλει, ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων τοιαύταν αἶσαν αἰεὶ διακρίνειν [ἐν] ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν παρ' ὕδωρ Ἀμένα. — (Particula δὲ retrahenda eſt, pro σὺ δὲ, ὦ Ζεῦ, nec male tamen cum Pauwio pro δὲ reſcribas γε, aut cum Cel.

Cel. Voſs κλέα δὲ inter duo commata ponendum, ut ſit: perfice *idque ſemper*). — Subjectum igitur latet in ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων. Precatur poeta, ut Jupiter in poſterum quoque huic Dorienſium coloniae eandem largiatur gloriam, quam, ut paulo ante memoraverat, majores in Peloponneſo obtinuerant. Vertendus igitur erit locus: *Perfice ut eandem ſemper felicitatem* et gloriam *etiam* (in nova ſede) *apud Amenam* (Aetnae fluvium) *verax hominum fama agnoſcat in civibus atque regibus* (non ſolum in Dinomene, ſed in futuris etiam regibus). — *Heyne* ἔτυμον λόγον ἀνθρ. de *juſtitia* intelligit, et vertit: hanc fortunam ſemper praeſta civibus et principibus, ut juſtitiam colant. Sed duriuſcula haec Viri eximii interpretatio mihi videtur nec ſatis cum iis, quae proxime praecedunt, cohaerens. vid. *Voſs* in notis ad verſionem hujus carminis (*im deutſchen Muſeum* 1777. Vol. I. p. 90).

v. 134—36. Locus obſcurior. Satis patet, diſſenſum in nova colonia exortum eſſe, nec mirum, quum cives commixti eſſent ex Peloponneſiis et Syracuſanis. Sed videamus ſingula. Duplex adeſt ſubjectum, ἀνὴρ et γέρων, quod non de eodem dici poſſe credo. Erit igitur ἀνὴρ Dinomenes a patre coloniae praefectus, γέρων Hiero. Precatur poeta, ut uterque cum Jove cives ad concordiam flectat. Difficultatem objicit υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος. Vulgata lectio diſcordiam inter Dinomenem et cives exortam innuit, quae tolli non poſſit, niſi Hiero patria poteſtate (υἱῷ ἐπιτελλόμενος) utatur. Hanc tamen diſcordiam, etiamſi exſtitiſſet, non ſine imprudentia commemoraturum fuiſſe poetam credo; nec placere

placere potuiſſet juveni iſtud ἐπιτελλόμενος υἱῷ, quaſi praeceptis patris adhuc egeat ejusque poteſtate nondum exemtus ſit. Nondum igitur me poenitet conjecturae, quam olim in verſione mea Germanica protuli, praeſertim quum Heynio quoque placuerit (in recenſione verſionis meae, in Ephem. Goetting. 1779. nr. 98): υἱός τ᾽ ἐπιτελλόμενος, ut ἐπιτελλόμενος jam non ſit Medium, ſed Paſſivum: ἐπιτελλόμενος ſcil. ἡγεῖσθαι (quod ex ἁγητὴρ intelligendum) i. e. *cui a patre injunctum eſt imperium.* Notum eſt, plura verba, quae in Activa forma regunt dativum perſonae, in Paſſiva forma conſtrui ſicut verba, quae accuſativum regant. Ita e. g. ἐπιτάσσω et ἐγχειρίζω (e. g. Herodian. ἐγκεχειρισμένος φρουρὰν l. 3. c. 11 ἐγχειρισθῆναι τὴν ἀρχὴν l. 1. c. 12. etc.) Ita ἁγητὴρ ἀνὴρ foret appoſitio ad υἱός, et ſeries orationis ſenſusque ita procederet: σύν τίν τοι (h. l. *igitur*) υἱός τ᾽ ἐπιτελλόμενος, ἁγητὴρ ἀνὴρ, γέρων τε δᾶμον τράποι ἐφ᾽ ἡσυχίαν σύμφωνον. *Igitur* (ut quae modo precatus ſum eveniant) *tecum et filius, cui a patre imperium Aetnae traditum eſt, ipſeque ſenex Hiero ad concordiam redigant diſcordes cives.* — Concinior omnino eſſet periodus, ſi alterum τε vocem γέρων ſequeretur, ſed tales transpoſitiones particulae τε ſaepe apud noſtrum et alios poetas occurrunt. Sic e. g. in hoc ipſo carmine v. 22 ἀμφί τε Λατοίδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

v. 137—147. Locus ab interpretibus antiquis et recentioribus ante Heynium turbatiſſimus. Male enim confuderunt Hieronis res geſtas, et Gelonis praeclara facinora, quibus poeta comparat Hieronis res geſtas. — Hiero devicerat Etruſcos, qui ag-

aggreſſi erant Cumanos, navali proelio Ol. 76, 3. vid. Diod. XI, 51. Gelo autem devicerat Carthaginienſes ad fluvium Himeram, cum Hierone ceterisque fratribus Ol. 75, 1. (v. Herod. VII, 165 ſq. Diod. XI, 20 ſeqq. et Schol. ad h. l. ex Ephoro) eodem anno et die quo pugna Salaminia facta ſec. Herodot., ſed ſec. Diod. eodem die, quo Leonidas ad Thermopylas occubuit. Illuſtrior et major omnino erat haec de Carthaginienſibus, quam illa de Etruſcis victoria (Catthaginienſium enim ſecundum Diod. CL millia occubuere eo proelio). Sed poſterioris victoriae gloria ad ſolum Hieronem pertinebat, illius ad Gelonem potiſſimum, quanquam in monumentis fratrum quoque nomina incidi curavit. Jure igitur poeta primum commemorat Hieronis de Tyrrhenis victoriam, et adjicit dein victoriae Gelonis commemorationem, ut Hieronem non cedere fratri oſtendat.

Jam ſingula videamus. *Λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἅμερον* etc. Precatur poeta ut in poſterum Hieronis imperium tutum ſit a *Tyrrhenis* (devictis ab Hierone) et *Carthaginienſibus* (devictis a Gelone). *Precor, ut et Poenorum et Tyrrhenorum* (priſtinus) *tumultus ac ſtrepitus* (i. e. turba, exercitus) *in domo pacifica ſe contineat*, i. e. patria non egrediantur ad turbandam Siciliae quietem.

Poteſt etiam κατὰ cum ἔχῃ jungi, ut ſit ὄφρα κατέχῃ οἶκον. Ceterum Carthaginienſes a noſtro aliisque poetis φοίνικες appellari, non mirandum, quum idem et ab Herodoto fieri ſoleat (e. g. II, 32. IV, 197).

v. 140. *Ναυσίστονον ὕβριν* (*cladem navalem*) *ἰδὼν* referunt vulgo ad ἀλαλατὸς, quod duriſſimum.

Malo

Malo cum Schol. referre ad Κρονίων. *Videbas olim, Jupiter, Tyrrhenorum ad Cumas cladem.*

v. 142. οἷα non, ut vulgo accipitur, pendet ab ἰδὼν, ut ſit pro ἃ; ſed eſt h. l. particula comparandi, ut ſit ſenſus: *qualia* i. e. *cui ante Cumas cladi ſimilem jam prius paſſi ſunt* ſcil. (ex praeced.) φοίνικες, (et forſan etiam quodammodo Τυρσηνοί. Nam Punicum Hamilcaris exercitum comitata eſſe Tyrrhenorum auxilia, probabile eſt ex Schol. ad Pyth. 2, 3.)

Συρακοσίων ἀρχὸς jam non eſt Hiero, ſed Gelo. Non enim terreſtri ſolum proelio Carthaginienſes vicerat Gelo apud Himeram, ſed etiam navali. Herodotus quidem et Diodorus nonniſi prioris meminerunt, quippe quod illuſtrius erat; claſſem autem Carthaginienſium incenſam eſſe narrat Diodorus (XI, 22), quod ipſum ad hunc noſtrum locum accommodari poteſt. Sed jam antea navali proelio contra Carthaginienſes certaſſe Gelonem teſtatur non ſolum Scholiaſtes (in loco a me omiſſo οἱ περὶ τὸν Γέλωνα τὸν τῶν Καρχηδονίων στόλον κατεναυμάχησαν) ſed etiam Pauſanias (l. VI. c. 19. p. 499). Poeta autem hic nonniſi navalis victoriae meminit, ut illam quaſi opponat et conferat navali Hieronis apud Cumas victoriae, quo appareat, Hieronem non cedere fratris gloriae. Poſtea v. 153 etiam terreſtris victoriae meminit. — In Schol. ad h. l. p. 87 l. 9. pro καταχεῦσαι legendum κατακαύσαι ſatis patet.

v. 146. Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλείας. Carthaginienſes enim cum Perſis ſocietatem inierant ad opprimendam totius Graeciae libertatem. vid. Schol. et Diod. XI, 20.

v. 148

v. 148—54. Jam tres graviſſimas pugnas illuſtriſſimasque victorias commemorat, quibus libertas Graeciae contra Perſas et Poenos defenſa et ſervata erat; ſcilicet victoriam Salaminiam, quae, duce Themiſtocle reportata, Athenienſibus maxime debebatur; dein Plataeenſem, quae, duce Pauſania Lacedaemonio reportata, Spartanis maxime debebatur; denique pugnam apud Himeram in Sicilia duce Gelone cum fratribus.

v. 147—49. Junge αἱρέομαι χάριν παρὰ Σαλαμῖνος, μισθὸν Ἀθηναίων. *Ex Salamine mihi* (celebrandam) *ſumo gloriam* illam, quae debita *Athenienſium merces* erat. Vel μισθὸς h. l. eſt *laus merita*, hymnus poetae, ut ſenſus ſit: Salaminii proelii gloriam mihi ſumo ad meritam Athenienſium laudem.

v. 150. τὰν πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν intellige *pugnam Plataeenſem.* Plataeae enim prope montem Cithaeronem ſitae erant. Strabo (l IX. p. 411): Πλαταιαὶ ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι εἰσὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Θηβῶν. Ad pugnam apud Thermopylas, quod Schmidius et Voſs volunt, referri hoc nullo modo poteſt. Non ſoli quidem Spartani pugnabant apud Plataeas, ſed nec ſoli Athenienſes apud Salamina. Sed quemadmodum hic dux erat Themiſtocles Athenienſis, ita illic Pauſanias, Lacedaemonius, ut igitur poeta ducum gloriam gentibus adſcribat. Μήδειοι ſunt *Perſae*, ut antea Φοίνικες Carthaginienſes. Apud Thucyd. ſaepiſſime Μῆδοι pro Perſis. Sic e. g. in ipſo Pauſaniae epigrammate poſt pugnam Plataeenſem (L. I. c. 135):

Ἑλλήνων ἀρχηγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,
Παυσανίας, Φοίβῳ μνῆμ᾽ ἀνέθηκε τόδε.

v. 151.

v. 151. τᾶσι [ſc. μάχαις]. Nam χάρις ſupra pro μάχη.

v. 154. Participium τελέσαις pendet ab ἐρίω. — *Dinomenes* hic eſt pater Gelonis et Hieronis.

v. 157 — 160. Poeta ſentiens, ſe in nimis latum campum laudum Hieronis deferri, revocat ſeſe, ſibique ſufficere ait, quod praecipua quaſi capita ex illius hiſtoria delibaverit. Addit rationem. Κόρος γὰρ ἀπαμβλύνει etc. *Ingrata enim ſatietas* (i. e. laus nimis diffuſa et ſingula quaevis copioſe enarrans) *obtundit celeres* (i. e. ad finem quaſi properantes) *animos* (auditorum et lectorum).

v. 162. 63. Antitheſis mihi h. l. eſſe videtur inter ἀστῶν et ἀλλοτρίοις. Senſus eſt: ἀκοὰ ἀστῶν κρύφιον βαρύνει θυμὸν (aut abſolute, aut more poetarum repetendum ἀστῶν). — ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις vero *ob merita peregrinorum*. Ἀλλότριος enim non ſolum eſt *alienus* ſed interdum etiam *peregrinus*, e. g. ap. Hom. Od. 6, 218. et Heſych. ἀλλότριος interpretatur ξένος. Hiero autem Syracuſis natus non erat, ſed peregrinus, quippe Gelae natus. Jam ſenſus expeditus eſt: *Civium gloria clam premit* et pungit (invidorum) *mentem*, *ſed magis etiam* id fieri ſolet *in meritis* et laudibus *peregrinorum*, ſicut Hieronis.

v. 167. 68. γλῶσσα h. l. non eſſe poteſt *lingua*; ſic ridicula exſiſteret imago, ſed ut acutiſſime vidit doctiſſimus idemque elegantiſſimus *Voſs* (*deutſches Muſeum* l. c. p. 93.) metonymice eſt: *dictum*, inprimis *ſententia judicis*. Hortatur igitur poeta Hieronem ad juſtitiam et veritatem ubivis colendam et ſenſus eſt: *in incude veritatis fabricare judicia tua*. Cic. de Orat. 3, 30 alio ſenſu habet:

lin-

linguam procudere et Brut. 97 *linguam acuere.* Ridicula eſt Schmidii interpretatio, cui poeta hac ſententia Hieronem monere videtur, ut promiſſam auream citharam tandem aliquando largiatur. Sed totum illud commentum hujus promiſſi merito exploditur.

v. 169. 70. εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει. Continuatur metaphora, ab incude repetita. αἰθύσσειν enim eſt fulgere et cum fulgore movere. παραιθύσσειν h. l. idem quod noſtrum *vorbeiſprühen.* *Si vel leviſſima ſcintilla temere emicuerit, magnum id habetur, quoniam a te venit.*

v. 172. Si retinemus ἀμφοτέροις malo ex praecedentibus ita explicare: τοῖς φλαύροις καὶ τοῖς μεγάλοις (leviora et graviora facta tua multos habent teſtes).

v. 173. ὀργᾷ. Suidas: ὀργῇ, παρὰ Θουκυδίδῃ, ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ, τρόπῳ, σκοπῷ. Eodem ſenſu etiam hoc loco. Et ſic ſaepius apud noſtrum e. g. Iſth. 5, 44 μεγαλήτορες ὀργαί.

v. 178. 179. μὴ δολωθῇς εὐτραπέλοις κέρδεσσι. Senſus eſt: *Cave decipiaris aulicorum urbana et blanda aſtutia.* Κέρδεα enim h. l. non ſunt lucra, ſed *aſtutia*, dolus, callida conſilia (quibus lucrum captatur); quo ſenſu ea vox ſaepiſſime apud Homerum occurrit e. g. Ὀδυσσεὺς κέρδεα εἰδώς. Il. ψ, 709.

v. 183. λογίοις et ἀοιδοῖς, (*hiſtoricis* et *poetis* futuris *indicat*) eſſe Dativos, non ut Schmidius volebat Ablativos (*per* h. et p.) rectiſſime vidit doctiſſimus *Voſs* l. c. Malo autem λογίος h. l. interpretari de *hiſtoricis* quam de *oratoribus.* Heſych. λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος. Joſepho (in Prooem. B. I. c. 5) Ἑλλήνων λόγιοι ſunt Hiſtorici graeci.

Ad Pyth. VI. p. 93—102.

v. 2. Ἀφροδίτας ἄρουρα ἢ Χαρίτων eſt ipſa *poeſis* ut Ol. 9, 39 Χαρίτων κᾶπος. — πέλος eſt terra aratro ſciſſa. Heſych. πόλος ἡ μεταβεβλημένη γῆ, εἰς καταςποράν. — πολεῖν Jul. Polluci (I, 223) eſt ἀρόσαι. Noſtrum autem ἀναπολίζειν eſt ſine dubio idem quod ἀναπολέω. Erit igitur: *iterum aramus*; et poeta reſpicit forſan ad carmen Iſthmicum II, eidem Xenocrati inſcriptum et fortaſſe *ante* hoc noſtrum compoſitum. Metaphora haec haud infrequens eſt apud noſtrum. Nem. 6, 56 poetae vocantur Πιερίδων ἀρόται, et Nem. 10, 49 ipſis Muſis victoriae gloria *aranda* datur: Μοίσαισι ἔδωκ᾽ ἀρόσαι.

v. 3. ὀμφαλὸν ἐρίβρομον χθ. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. *Accedentes ad templum* (Apollinis) *in horriſono* (ob curruum certamina) *terrae umbilico* (Delphis) i. e. *Pythicam victoriam* mihi celebrandam ſumo. Fabula de Delphis, quaſi umbilico terrae, nota eſt. Ad Pyth. 4, 131 παρ μέσον ὀμφαλὸν Scholiaſtes ſcribit: τουτέςι κατὰ τὸ Δέλφικον χρηςήριον, τὸ ἐν μέσῳ τῆς οἰκουμένης γῆς et ib. ad v. 6. λόγος τὶς τοιοῦτος περιηχεῖ, ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ μεσαίτατον τῆς οἰκουμένης καταμετρήσασθαι βουληθεὶς, ἴσους κατὰ τὸ τάχος ἀετοὺς ἐκ δύσεως καὶ ἀνατολῆς ἀφῆκεν. οἱ δὲ διϊπτάμενοι, συνέπεσον ἀλλήλοις κατα τὴν Πυθῶνα· ὥςε τὴν σύμπτωσιν ὁρίζειν αὐτόθι τῆς ὅλης οἰκουμένης τὸ μεσαίτατον.

v. 14. φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ i. e. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον; ſignificatur *laetitia de victoria*.

v. 15—18. Equidem ita jungo: ἀπαγγελεῖς πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε κοινὰν (vid Argum.) νίκαν ἅρματι Κρ. ε. πτ., εὔδοξον λόγοισι θνατῶν.

v. 19. ἐπιδέξια χειρὸς. Jam diſplicet mihi, quam ſub textu propoſui, emendandi et interpretandi ratio. Δεξιὰ enim haud facile eo ſenſu occurrit. Igitur malo jam ἐπιδέξια χειρὸς interpretari: victoriam conſecutus es *dextra tua* (ut ſit pro δεξιᾷ χειρὶ) quod tamen durum eſſe, haud negem. Si metrum ferret, legerem ἐπιδέξια, Χείρωνος (Chironis) etc. Nam omnino in χειρὸς vitium latere videtur.

v. 27. γονέων βίον πεπρωμένον i. e. *parentes, quamdiu vivant.*

v. 33. τὰ μὲν παρήκει. Melius eſſet παρῆκεν, ut quoque conj. Daweſius. *Haec quidem praeteriere*, i. e. dixerit forte quispiam, talia pietatis exempla non amplius exſtare.

v. 37. Χαμαιπετὲς. Inepte Stephanus et Benedictus hujus loci hunc ſenſum eſſe putant: Irritus ſermo patris non avertit filium Antilochum a conſilio adoriendi Memnonem. — Nec Schmidius audiendus, qui vertit: Non projecit verbum aberrans a filio. — Junge potius ἔπος αὐτȣ̃, ut ſit: *verba ſua haud irrita projecit.*

v. 44. Τῶν νῦν opponitur τῶν πάλαι γενεᾷ v. 40. Senſus eſt: Ut *olim* Antilochus, ita *nunc* Thraſybulus exemplum pietatis in patrem praebet.

v. 46. Πάτρωϊ ἐπερχόμενος non eſt: *auxilio veniens patruo*; ſed: *patruo* (Theroni) *proxime accedens*, i. e. patrui veſtigiis inſiſtens, virtutis ſuae *decus oſtendit.*

v. 52. Γλυκεῖα δὲ φρὴν καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν etc. Senſus eſt: Dulcis illius mens ejusque cum amicis converſatio dulcedine mel *ſuperat* ſ. melli *reſpondet.* Τρητὸς πονὸς eſt periphraſis favorum, et cellularum apum.

Ad Pyth. VII. p. 102—105.

v. 5. Τίνα οἶκον Αἰῶνι ὀνυμάξομαι. *Quam familiam tempori* (futuro) i. poſteritati *nominare paſſim illuſtriorem?*

v. 15. ὑμμί. Ut ἅμος ex ἡμέτερος nonnunquam eſt pro ἐμὸς (e. g. Pyth. 4, 48), ita h. l. ὑμός ex ὑμέτερος eſt pro σός vel τεός. *Schmid.*

v. 19. φθόνον ἀμειβόμενον etc. Senſus eſt: doleo, invidiam egregia facta *remunerari*, i. e. invidiam ſaepe ſolum meritorum praemium eſſe. Alcmaeonidarum enim familiam ob ſplendorem et potentiam invidiae maxime fuiſſe obnoxiam, ex hiſtoria illorum temporum ſatis conſtat.

v. 21 ſqq. πὰρ μονίμαν etc. Metaphora ducta ab horto, ubi juxta flores perennes varia herbarum genera et noxia quoque naſcuntur. Sic in humana vita *juxta perennem felicitatis florem variae fortunae vices* (τὰ καὶ τὰ) *egerminant.*

Ad Pyth. IX. p. 106—125.

v. 2. σὺν Χαρίτεσσι non jungendum cum Τελεσικράτη ſed cum ἐθέλω, ut ſenſus non ſit: Canam Teleſicratem *et Gratias*, ſed: *Adjuvantibus Gratiis canam* T. Gratiae enim noſtro ſaepius ſunt *poeſeos praeſides*, e. g. Ol. 1, 48. Ol. 9, 39. Pyth. 6, 2.

v. 5. διωξίππου Κυράνας. Pyth. 4, 2 Κυρήνη eodem ſenſu dicitur εὔιππος, ubi Scholiaſtes ita ſcribit: τὴν Κυρήνην εὔιππον εἶπεν, οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόν-

χόντος, ἀλλ' ὅτι Ποσειδῶν τοὺς Λίβυας διδάξειε τὴν τῶν ἁρμάτων κατάζευξιν. καὶ τὴν ἱππείαν δὲ Ἀθηνᾶν ἐν Λιβύῃ γενέσθαι φασί· τινὲς δὲ, ὡς ὅτι ἱππικὴ ἐν τῇ Λιβύῃ εὑρέθη. Straboni (XVII. p. 837) Cyrenaica eſt ἱπποτρόφος ἀρίστη καὶ καλλίκαρπος. Eſt autem h. l. Κυρήνη urbis nomen, ſed poeta ſtatim v. ſq. ab ea ad ipſam nympham, a qua nomen traxerat, tranſit. Ita et alibi conſundit urbis et nymphae nomina, e. g. Ol. 6, 145 πλάξιππος Θήβα.

v. 10. ἀγροτέραν i. e. θηρευτικὴν καὶ ἀγρευτικὴν, *Venatricem*.

v. 11. πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας. Fertilitas Libyae ſatis nota. Hinc noſtro (Pyth. 4, 1) Libya dicitur καρποφόρος. Inprimis autem ipſa Cyrenaica regio excellebat fertilitate, unde Straboni καλλίκαρπος dicitur. cf. Herodot. IV, 199. — Diodorus Sic. (III, 50) ſcribit: τῆς χώρας ἡ μὲν ὅμορος τῇ Κυρήνῃ γεώδης ἐστὶ καὶ πολλοὺς φέρουσα καρπούς· οὐ μόνον γὰρ ὑπάρχει σιτοφόρος, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἄμπελον, ἔτι δ' ἐλαίαν ἔχει, καὶ τὴν ἀγρίαν ὕλην καὶ ποταμοὺς εὐχρηστίαν παρεχομένους.

v. 14. Pro τρίταν mallem τρίτας, ut ad ἀπείρου referretur. Non enim ſatis intelligo, quid ſit *tertia radix continentis*, ſed perſpicuum eſt, quid ſit h. l. *tertiae continentis* (Africae) *radix?* Ipſa nimirum *Cyrenaica*, quae quaſi radix Africae e mari ſurgit.

v. 15. θάλλοισαν non jungendum cum ῥίζαν, ſed cum οἰκεῖν, ut ipſa *florens* incoleret.

v. 16. Ἀφροδίτα. Cyrene alibi (Pyth. 5, 31) noſtro dicitur κῆπος Ἀφροδίτης, ad quem locum Scholiaſtes commemorat quoque τῶν Χαρίτων λόφον.

v. 17. θεοδμάτων ὀχέων. Apud Scholiaſten Apollonii Rhodii (ad l. 2, 500) lego: Φερεκύδης δέ φησι, ἐπὶ κύκνων αὐτὴν (τὴν Κυρήνην) ὀχηθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Sine dubio Veneris cygni intelligendi ſunt. Patet igitur, quid hoc loco ſibi velit Venus, et quid ſint ὄχεα θεόδματα, nimirum ipſius *Veneris currus*, cygnis junctus.

v. 19. Καὶ σφὶν etc. Senſus eſt: dulci ipſorum connubio amabilem adjunxit verecundiam.

v. 21. ξυνὸν. Junge ἁρμόζοισα θεῷ τε μιχθέντι (Apollini) κούρᾳ θ' Ὑ. ε. ξυνὸν γάμον.

v. 33. παλιμβάμους ὁδοὺς. *Retrogradae*, reciproce regredientes, *telarum viae*. Prulcra operis textorii deſcriptio. Subtemen inter ſtamina modo ab hac modo ab illa parte ducitur, ut igitur ſemper illuc remeet, unde venit.

v. 35. οἰκοριᾶν dorice pro οἰκουριᾶν, ut olim h. l. legebatur. Heſychius: Οἰκουρός, ὁ φροντίζων τὰ τοῦ οἴκου καὶ φυλάττων. Οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ λέγεται.

v. 42. τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν. Senſus eſt: matutino ſomno parum temporis indulgebat, ſed mane jam ad venationem exibat. Vocatur ſomnus σύγκοιτος γλυκὺς in genere, non ſolius Cyrenes reſpectu. — ῥέποντα πρὸς ἀῶ. Pulcra imago ſomni, qui in palpebris Cyrenes nutat quaſi ad auroram verſus. Impatientia ſomni ſignificatur. Ego vero ita jungo: τὸν δὲ σύγκ. γλ., ὕπνον, ῥέποντα πρὸς ἀῶ, ἀναλίσκοισα ἐπὶ βλεφάροις παῦρον (pro Adverbio): *ſomnum* (non omnino omnem, ſed) *matutinum*, *in palpebris* ipſius (inſidentem) *brevi temporis ſpatio conſumere ſolebat*.

v. 54.

v. 54. οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ. Cum Schmidio haec ita accipio: *quantum certamen intrepido vultu ſuſtinet!* Heyne ita: οἷον νεῖκος ἄγει κεφαλῇ eſt pro οἷον νεῖκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ.

v. 62. Κλυτὰν i. e. θείαν.

v. 65. ζαμενὴς h. l. non eſt *gravis*, multo minus *iratus*, ſed potius *vates divino numine afflatus* (noſtrum *begeiſtert*). Eodem ſenſu Pyth. 4, 19 dicitur de Medea *vaticinante.*

v. 69. 70. Junge: κρυπταὶ κλαΐδες ἱερῶν φιλοτάτων ἐντὶ (εἰσὶ) σοφᾶς Πειθοῦς. *Occultas amoris claves ſola poſſidet Suada prudens.* — Dehortatur Chiron Apollinem, ne vim inferat puellae, ſed perſuadendo et blanditiis potius eam ad amorem pelliciat.

v. 73. ἀμφανδὸν pro ἀναφανδὸν opponitur τῷ, κρυπταὶ κλαΐδες, et eſt h. l. *palam* ſimulque *violento modo.* Apud Homerum etiam opponuntur κρύβδαν et ἀναφανδὸν Od. λ, 454. ξ, 330. τ, 299. Senſus eſt: Non homines ſolum ſed dii quoque prima amoris dulcedine frui malunt non ſolum ſine vi ſed etiam *clam* et ſine conſciis, vel: Amantium prima conjunctio non ſolum lucem ſed conſcios quoque veretur. Videtur Centaurus Apollinem reprehendere, quod conſilia ſua tam aperte ſibi declararit.

v. 75. τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν poteſt duplici modo intelligi. Aut: *cui* fallere et mentiri non licet. Aut: *quem* mendacio fallere non licet. — Prius cum Schol. amplectitur Ill. Heyne, qui locum hunc ita interpretatur: *Itaque et te* non vim inferendi conſilium, ſed *blandus et lenior, puto, affectus, ut illa* (v. 61—64) *effareris, impulit*, quem non ſimulare tantum ore potes; *nam te mendaciis*

 ali-

aliquem aggredi (θίγειν τινὸς ψεύδει) *nefas eſt.* — Mihi tamen poſterius cum ceteris, et praecedentibus et ſequentibus, arctius cohaerere videtur, ut non tam *veracitas*, quam potius *omniſcientia* Apollinis laudetur (ut ſtatim v. 79 ſqq.). Vertam igitur: *Te, quem mendacio tangere* (mihi aliisque) *non licet, commovit blandus* [amoris] *affectus* (ita ὀργὴ ſupra Pyth. 1, 173) ut temere et inconſiderate eloquereris iſtum ſermonem de vi inferenda puellae. Hoc ſenſu παρφάναι apud noſtrum occurrit etiam Ol. 7, 120. Excuſat igitur parentheſi iſta Centaurus audaciam ſuam, qua Apollinem objurgare non dubitet. Nolo, inquit, nec mentiri, nec, quid ſentiam, diſſimulare. — Ceterum θίγειν regit quidem plerumque Genitivum, ſed rarius etiam (ut h. l. ſecundum meam interpretationem) Accuſativum; ſic e. g. Moſchus 1, 29 μή τι θίγῃς.

v. 78. Junge: Ἐξερωτᾷς γενεὰν κούρας, ὁπόθεν (ſcil. ἦ).

v. 89. Ταῦτα ſc. τῇ Κυράνᾳ.

v. 92—94. ἀρχίπολιν, conſtitues eam civitatis principem i. e. eam urbem ei dabis, quae ab ipſa vocabitur Cyrene. — Tempus addit, quo hoc futurum ſit. Tum nimirum, quando *populum inſularem* i. e. Theraeos duce Batto oraculo tuo illuc *proficiſci juſſeris.* Ex inſula Thera enim Battus oraculi Delphici juſſu coloniam deduxit in Africam ibique Cyrenen condidit. v. Herod. l. IV, 150 ſqq. cf. Pyth. 5.

v. 95. νῦν oppoſitum eſt praecedentibus. Ea, quae dixi, olim futura ſunt. Sed nunc, priusquam con-

condita ſit Cyrene, ſtatim Lybia tibi excipiet ſponſam tuam.

v. 100. 1. „Diſtinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, ſu„ſtulimus Pauwii quoque auctoritate. Libye dona„bit Cyrenae portionem terrae: δωρήσεται (ὥστε) „συντελεῖσθαι (*ut ſit illi ea ſecum*, ut communem eam „habeat Cyrene cum Libya dea, τελέθειν pro εἶναι „et δωροῦμαι τελέθειν ſimpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον „(pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad ſenſum bene: ὥστε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ). *Heyne*.

v. 104. τόθι i. e. in Libya.

v. 105. Ὥραισι. Cur *Horis* educandus traditus ſit Ariſtaeus, nemo explicavit. Mihi quidem poeta ad multa Ariſtaei *inventa* reſpicere videtur. Horis autem alio loco Ol. 13, 21 ſqq. tribuit artium inventiones:

— Πολλὰ δ' ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον
Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. Ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.

v. 110—116. Omnia haec ad divinam Ariſtaei gloriam et praeclara illius merita ac inventa ſpectant.

v. 116. „Τοῖσδε. — ἐπὶ τοῖσδε, *propter haec*, ex„ponunt Viri docti. Pauw praefert τοῖσδ', ut ἀνδράσι „φίλοις reſpiciat. Sed nec hoc ſatisfacit, et impe„dita eſt et ſuſpecta oratio inde a v. 110. Nam „θήσονται (h. ποιήσονται) νιν — καλεῖν continuare de„bebant orationem, ita vero καλεῖσθαι requirebatur. „Suſpicor κλύειν legendum eſſe. Sic omnia bene „procedunt: θήσονταί νιν κλύειν (facient eum ap„pellari, imponent nomen) ἀ. Ζῆνα καὶ α. A. Ἀ„γρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀριστᾶον (ab aliis vero A.)

„Unus

„Unus ex Scholiorum autoribus poteſt videri θή-„σονται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepiſſe; nam „θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110, ſed forte „ſententiam omnino expreſſit. Mox alius ἀγχι-„στὸν per εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique „ad *venationem* ſpectat. v. Nonnum late lib. V, „229 ſqq. Nomen Ἀπόλλων Νόμιος primum inven-„tum ab Heſiodo v. Serv. ad Georg. 1, 14 cf. Pro-„bus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula „de Ariſtaeo, domeſtica Thebanis, Theſſalis et in-„primis Cyrenenſibus." *Heyne.*

Adſcribam locum Diodori, qui ad locum noſtrum declarandum multum valet. Scribit is (VI, 81):

Ἀρισταῖος ἦν υἱὸς μὲν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης, τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, τοῦ Πηνειοῦ· Περὶ δὲ τῆς γενέσεως αὐτοῦ μυθολογοῦσι τινὲς οὕτως· Ἀπόλλωνα, περὶ τὸ Πήλιον τρεφομένης κόρης ὄνομα Κυρήνης, διαφερούσης κάλλει, ἐρασθῆναι τῆς παρθένου. — Τὸν δ᾽ οὖν Ἀπόλλωνα ἐκ Κυρήνης γεννήσαντα τὸν Ἀρισταῖον, τοῦτον μὲν νήπιον ὄντα παραδοῦναι ταῖς νυμφαῖς τρέφειν· ταύτας δὲ τῷ παιδὶ τρεῖς ὀνομασίας προσάψαι· καλεῖν γὰρ αὐτὸν Νόμιον, Ἀρισταῖον, Ἀγρέα. τοῦτον δὲ παρὰ τῶν νυμφῶν μαθόντα τήν τε τοῦ γάλακτος πῆξιν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν σμηνῶν, ἔτι δὲ τῶν ἐλαιῶν τὴν κατεργασίαν, διδάξαι πρῶτον τοὺς ἀνθρώπους. διὰ δὲ τὴν εὐχρησίαν τὴν ἐκ τούτων τῶν εὑρημάτων τοὺς εὐεργετηθέντας ἀνθρώπους τιμῆσαι τὸν Ἀρισταῖον ἰσοθέοις τιμαῖς. Apollonius Rh. II, 506: Κυρήνη

— Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον.

Idem addit, didiciſſe eum a Muſis etiam artem medendi et vaticinandi.

Μοῦσαι

Μῶσαι ἀκιςορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν.
Conf. Schol. Apollonii Rh. ad h. l., ubi inter alia de Ariſtaeo ſcribit: Ζεὺς Ἀριςαῖος ἐκλήθη καὶ Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος.

v. 121. Jungunt vulgo κεῖνο ἆμαρ διαίτασεν κεῖνο. Sed malo utrumque κεῖνο ad ἆμαρ referre, ad majorem celeritatem ſignificandam. *Illa — illa ipſa jam dies rem perfecit.* — Heſychius habet Διαιτᾶν, διανύειν. Schmidius interpr.: arbitri inſtar rem compoſuit.

v. 125. ἀμφέπει ſc. nympha Cyrene, in cujus jam tutela erat urbs Cyrene.

v. 126. Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν (ſc. τὴν πόλιν) Καρνειάδα υἱὸς (i. e. Τελεσικράτης) συνέμιξε τύχᾳ i. e. comparavit ei victoriam (τύχη enim apud noſtrum ſaepius eſt *victoria*, e. g. Iſthm. 8, 149 ἀγὼν σὺν τύχᾳ, ut τυχεῖν *vincere* e. g. Ol. 2, 93.) Μίσγειν autem ſaepius apud noſtrum eſt *acquirere*, et μιχθεὶς τινὶ *qui conſecutus eſt aliquid*. Sic Ol. 1, 34 προσέμιξε δεσπότᾳν κράτει. Ol. 1, 146 μέμικται ἐν αἱμακουρίαις. Iſthm. 3, 6 ἄξιος εὐλογίαις μεμίχθαι. Nem. 1, 27 μιχθέντα φύλλοις.

v. 134. βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς. Senſus eſt: Si quis in magna rerum dicendarum copia pauca rerum geſtarum capita bene exornarit, ipſorum quoque ſapientum attentionem excitabit.

v. 135. 36. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν. *Opportunitas omnium rerum pariter* (i. e. tam in dicendo, quam in agendo, in laudibus rerum geſtarum non minus quam in ipſis rebus geſtis) *apicem tenet*, i. e. quavis in re dicenti non minus quam agenti opportunitas ſpectanda eſt.

Quum-

Quumque poeta modo locutus eſſet de opportunitate dicentis, affert etiam exemplum opportunitatis in agendo, nempe Jolaum, qui opportunitatem Euryſthei interimendi non neglexit. — Videtur autem haec Jolai ejusque patrui, Herculis, laus hic non admodum opportuno loco inſerta eſſe. Equidem credo poetam eo reſpexiſſe, quod ab Hercule quodammodo genus ducebant conditores Cyrenes. Battus enim, urbis hujus conditor, qui ex inſula Thera coloniam illuc deduxerat genus ducebat a Thera Thebano (*Thebanum* enim eum fuiſſe, non Spartanum, quanquam Spartae degentem, diſerte dicit Pauſanias, qui eum ſaepius vocat Θηβαῖον e. g. VII, 2) qui Therae inſulae (antea Calliſtae) nomen dederat eoque coloniam ex Sparta deduxerat. Therae autem pater erat Auteſion, ex Cadmi poſteritate (erat enim Polynicis pronepos, Therſandri nepos, Tiſameni filius) et mater neptis Euphemi Argonautae, qui *Herculis* ſororem Laonomen in matrimonio habuerat (Schol. ad Pyth. 4, 15). Ejusdem Auteſionis filia erat Argia, quae Ariſtodemo, Herculis abnepoti, Spartanorum regi, nupſit. Poſt mortem Ariſtodemi, affinis, Theras tutor fuit filiorum ejus Euryſthenis et Proclis (v. Herodot. IV, 147. Pauſan. IV, 3. p. 285). Haec majorum Teleſicratis et Cyrenes conjunctio non ſolum cum Thebanis, ſed etiam cum Hercule et Heraclidis videtur poetae mentem ad laudem Thebarum et inprimis ad laudem Jolai et Herculis deduxiſſe. Fuerant praeterea inter eos, qui cum Thera in inſulam Calliſten migraverant, plures quoque Thebani (cf. Pyth. 5, 100 ibique Schol.)

Ce-

Ceterum notum, Euryſtheum occiſum eſſe in pugna ab Jolao. Strabo (l. VIII p. 377) Εὐρυσθεὺς στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα, Γαργηττοῖ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου. Apud Euripidem in Heraclid. Euryſtheus vivus capitur ab Jolao, qui ad hanc pugnam ex ſene factus erat juvenis. v. 845 ſeqq.

Ἰολάος ... — —
Ἡράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ', ἡμέραν μίαν
Νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην
Ἐχθρούς. — et v. 796.
Νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.

Apud Ovid. Metam. IX, 399 Jolaus eſt *reformatus primos in annos.*

v. 142. Κρύψαν ſc. (ex praecedentibus) Θῆβαι. Secundum Pauſaniam mortuus erat Jolaus in Sardinia, quo coloniam duxerat, ſed Thebis habebat ἡρῷον (Pauſan. IX, 23).

v. 144. 45. πατροπάτωρ idem Amphitryon, pater Iphiclis, qui pater erat Jolai. — Vocatur idem Σπαρτῶν (i. e. *Thebanorum*, quorum multi originem ducebant a Spartis i. e. ab iis, qui ex draconis dentibus a Cadmo ſatis orti erant) ξένος; exul enim ob Electryonis caedem *ex Argis* (Σθένελος παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα Apollod. II,4.) commigravit Thebas, ubi Hercules et Iphicles ei nati ſunt.

v. 148. δαΐφρων vertunt *prudens*; at quidni, quae peperit κρατησίμαχον σθένος υἱῶν, ipſa quoque quodammodo *bellicoſa* vocari poſſit?

v. 151. Κωφὸς. Heſych. Κωφὸς, οὔτε λαλῶν οὔτ' ἀκούων.

v. 153. Διρκαίων ὑδάτων; circumſcriptio *Thebarum*. *Dirce* enim fons Böeotiae prope Thebas.

v. 156—58. Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαι. Malo τέλειον referre ad κωμάσομαι, quam cum Schol. ad ἔσλον, a quo nimis remotum eſt. Senſus eſt: *Herculi et Iphicli, Thebanis heroibus, ego Thebanus, quotiescunque mihi boni aliquid contigerit, praeclarum carmen ex voto pangam.* Ergo non de ſingulari quodam caſu ſermo eſt, ſed loquitur in genere de beneficiis heroum popularium, quibus carmine gratam mentem teſtificari voverit; Cel. *Schneider* mecum communicavit egregiam emendationem τέλειος ἐπ' εὐχᾷ i. e. *ob votum exauditum*, voti compos. Sic noſter in fragmentis (ed. Schneideri p. 12) τελείαις εὐχωλαῖς ἰανθεὶς.

v. 159. Χαρίτων κελαδεννᾶν etc. Haec omnes pro mera Gratiarum invocatione accipiunt. Ita vero verba iſta cum ſqq. prorſus non cohaerent.— Mihi h. l. φέγγος Χαρίτων eſt ipſum carminis argumentum. Splendida Teleſicratis victoria vocatur *ſplendor Gratiarum* (quatenus illae et poeſi praeſunt cf. v. 2) et κελαδένναι Χάριτες non eſſe poſſunt, ut vulgo vertunt, Gratiae *celebres* ſed potius *celebrantes* (ut Pyth. 3, 200 ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν). Jam vides, quam apte omnia cohaereant. Revocat ſe poeta a longiori digreſſione ad primarium carminis argumentum, *ad ſplendorem* i. e. *ad ſplendidam* victoriam, quam ſibi jam *celebrandam ſumſere Gratiae*, quibuscum, ut initio carminis dixerat, Teleſicratem collaudare volebat.

v. 161. Νίσῳ ἐν λόφῳ i. e. Megaris, quorum rex olim fuerat Niſus, Pandionis filius, debellatus a Minoe.

v. 162.

v. 162. πόλιν τάνδε ſc. Κυρήνην, et ſubaudiendum Τελεσικράτη, qui *Cyrenen celebrem reddidit, et taciturnam laudum inopiam* (vel etiam: *taciturnum* victi *pudorem*) *victoria ſua effugit.*

v. 173. ἄφωνοι i. e. nihil quidem dicentes ſed tacite optantes. *Schmid.*

v. 178. ἐπιχωρίοις i. e. Libycis, Cyrenaicis.

v. 180. ἀοιδᾶν Δίψαν ἀκειόμενον, bene de poeta, cujus carmina expetuntur, *qui carminum ſiti medetur.* — Χρέος de *debita laude* ut Pyth. 8, 45.

v. 196. Δαναόν. Fecit hoc Danaus, expiatis jam filiabus a caede maritorum priorum. Eandem rem narrat Pauſanias (III, 12): Δαναῷ τȣ̃το ἐπὶ ταῖς θυγατράσιν εὑρέθη· ὡς γυναῖκα ȣ̓δεὶς ἤθελεν ἐξ αὐτῶν διὰ τὸ μίασμα ἀγαγέσθαι, διέπεμπε δὴ ὁ Δαναὸς ἔδνων ἄνευ δώσειν. ἀφικομένοις δὲ ἀνδράσιν ȣ̓ πολλοῖς ἀγῶνα δρόμȣ κατέστησε.

Ad Pyth. XI. p. 126—135.

v. 5. ἀριστογόνος μήτηρ i. e. *mater quae fortiſſimam prolem peperit.* Eodem fere ſenſu Pyth. 9, 148 Alcmene vocabatur δαΐφρων. — Ceterum non quidem in Boeotia nata erat Alcmene, ſicut Semele, Ino et Melia (Callim. in Del. v. 80), ſed poſt mortem tamen a Thebanis divinis honoribus culta. Diodor. IV, 58: Ἀλκμήνη εἰς Θήβας καταντήσασα, καὶ μετὰ ταῦτα ἄφαντος γενομένη, τιμῶν ἰσοθέων ἔτυχε παρὰ τοῖς Θηβαίοις.

v. 7. De hoc Iſmenii Apollinis apud Thebas oraculo deque tripodibus ibi dicatis, ita Pauſanias

(IX, 10): Ἔστι δὲ λόφος ἐν δεξιᾷ τῶν πυλῶν (τῶν Θηβῶν) ἱερὸς Ἀπόλλωνος. Καλεῖται δὲ ὅ τε λόφος καὶ ὁ θεὸς Ἰσμήνιος, παραῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ ταύτῃ τοῦ Ἰσμηνίου. Τὸ δέ γε καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι γινόμενον οἶδα ἐν Θήβαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Ἰσμηνίῳ. παῖδα οἴκου τε δοκίμου καὶ αὐτὸν εὖ μὲν εἴδους, εὖ δ' ἔχοντα καὶ ῥώμης, ἱερέα ἐνιαύσιον ποιοῦσιν. ἐπίκλησις δέ ἐστιν οἱ Δαφνοφόρος. στεφάνους γὰρ φύλλων δάφνης φοροῦσιν οἱ παῖδες. Εἰ μὲν οὖν πᾶσιν ὁμοίως καθέστηκεν ἀναθεῖναι δαφνηφορήσαντας χαλκοῦν τῷ θεῷ τρίποδα, οὐκ ἔχω δηλῶσαι. δοκῶ δὲ οὐ πᾶσιν εἶναι νόμον. οὐ γὰρ δὴ πολλοὺς ἑώρων αὐτόθι ἀνακειμένους. οἱ δ' οὖν εὐδαιμονέστεροι τῶν παίδων ἀνατιθέασιν. ἐπιφανὴς δὲ μάλιστα ἐπί τε ἀρχαιότητι καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους ἐστὶν Ἀμφιτρύωνος ἀνάθημα ἐπὶ Ἡρακλεῖ δαφνηφορήσαντι. — Ἀπόλλωνι δὲ παῖδας ἐκ Μελίας γενέσθαι λέγουσι Τήνερον καὶ Ἰσμήνιον. Τηνέρῳ μὲν Ἀπόλλων μαντικὴν δίδωσι· τοῦ δὲ Ἰσμηνίου τὸ ὄνομα ἔσχεν ὁ ποταμός. Herodotus etiam meminit tripodum in Iſmenii Apollinis templo (V, 59). Fortaſſe *puer* Thraſydaeus erat ſacerdos Δαφνοφόρος.

v. 9. Λοξίας, ὁ Ἀπόλλων, ὁ λοξὴν ἰὰν ἀποπέμπων. ἢ ὁ λοξὴν πορείαν ποιούμενος. ὁ αὐτὸς γάρ ἐστι τῷ ἡλίῳ. *Suidas.*

v. 12. ὦ παῖδες Ἁρμονίας. i. e. Semele et Ino, Cadmi ex Harmonia filiae.

v. 13. ἐπίνομον idem h. l. quod ἐπιχώριον.

v. 15. Θέμιν. Themis propterea celebranda erat, quoniam ante Apollinem praefuit oraculo Delphico. Hinc et ipſa in *Pythicae* victoriae laude non aliena.

v. 16. ὀρθοδίκαν Γᾶς ὀμφαλὸν i. e. *verax oraculum Delphicum*, quod credebatur umbilicus terrae vid. ad Pyth. 6, 3.

v. 18. *ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ* i. e. *prima* veſpera. Alii vertunt: *extrema* veſpera i. e. ſub initium noctis. Forſan mos erat Thebis, ut ſub veſperam pompam ducerent victores.

v. 19. 20. *Θήβαις (εἰς) χάριν.* — *Κίῤῥα* notum oppidum Phocidis, haud procul Delphis. Pauſanias (X, 37.) *Κίῤῥα, τὸ ἐπίνειον Δελφῶν, ὁδὸς μὲν ςαδίων ἑξήκοντά ἐςιν ἐκ Δελφῶν.* Non multum diſſentit Strabo (IX. p. 418) *ἀρχαία Κιῤῥα ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ᾽ ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφὲς ὀγδοήκοντά πε ςαδίων.*

v. 21. 22. Junge: *ἐν τῷ* (ſc. *ἀγῶνι Κίῤῥας*) *ἔμνασεν ἑςίαν πατρῴαν* (lares paternos) *ἐπιβαλὼν* (ſc. *τῇ ἑςίᾳ* i. e. lari domeſtico) *ςεφανον τρίτος* (tertius in ordine victorum familiae ſuae). Thraſydaeus victoria ſua inſtauraverat memoriam gloriae familiae ſuae, quae jam duobus ante cum victoribus illuſtris erat.

v. 24. *ξένε Λάκωνος Ὀρέςα*, Pylades, *hoſpitio* et amicitia junctus erat Oreſti, qui per matrem Clytaemneſtram Spartanus erat, et poſt Menelaum Spartae regnabat (Pauſan. II, 18. III, 1 & 16.)

v. 29. *Δαρδανίδα* jungendum cum *Κασσάνδραν*, poteſt tamen etiam jungi cum *Πριάμε.*

v. 35. *ἐπ᾽ Εὐρίπῳ* int. in portu Aulidis.

v. 36. *βαρυπάλαμος.* Aptum irae epitheton: *gravi manu irruens.*

v. 44. *κακολόγοι δὲ πολῖται* i. e. *libenter cives calumniantur* ſcil. principes. Videtur enim omnino univerſa hac digreſſione in Agamemnonis hiſtoriam *pericula principum* pingere et ſecuram privatorum hominum vitam commendare voluiſſe. Quare inf. v. 78 ait *τῶν ἀνὰ πόλιν τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα.*

v. 45. ἴσχει γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον. Senſus eſt: quanto felicior et opulentior aliquis eſt, eo magis invidiae civium eſt expoſitus.

v. 46. ὁ δὲ — βρέμει. Creduntur haec oppoſita eſſe praecedentibus, ſed eſt potius continuatio praecedentis ſententiae. Male enim ὁ δὲ ab omnibus jungitur cum χαμηλὰ πνέων et vertitur: *humilia ſpirans*, quod eſſe dicunt humiliter vivens; et ἄφαντον βρέμει, *in abſondito fremit*, explicant: ſpiritum ducit, *obſcure vivit;* ut ſenſus ſit: pauperiorum vitia non aeque facile ac divitum animadverti. Sed quis non videt dura haec eſſe et contorta? — Equidem metaphoram h. l. a vento ductam eſſe credo, cui ſimilis eſt invidia. Invidiae ventus non palam ſed *clam* (ἄφαντον) et coeco murmure ſtrepit, humi vel in cavernis ſpirans. Nam χαμηλὰ πνέων clandeſtina et occulta invidiae conſilia et colloquia denotat, et omnino ſenſus eſt: invidia fugit lucem et occulte famam aliorum rodit.

v. 48. ἐν Ἀμύκλαις. Amyclis etiam ſecundum Pauſaniam erat monumentum Agamemnonis (II, 16).

v. 53. νέᾳ κεφαλᾷ periphraſis puerilis aetatis.

v. 55. σὺν Ἄρει i. e. *ferro*. Suidas: Ἄρης, κυρίως ὁ σίδηρος. Sic Homerus Od. υ, 50 κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηϊ.

v. 57. θῆκε Αἴγισθον ἐν φοναῖς. Schol. φοναὶ οἱ τόποι, εἰς οὓς φονεύονται, καλοῦνται. Ὁμήρος· ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. Il. κ, 521.

v. 59. ἀμευσίπορος τρίοδος opponitur h. l. ὀρθῇ κελεύθῳ, et eſt *trivium*, cujus viae alternantes facile poſſunt inter ſeſe confundi ita, ut a recta via aberres, vel: ubi meatus et fluxus quaſi viae mutatur

tur per vices. Intelligit autem per τρίοδον ipſam illam digreſſionem, ex qua ſeſe jam revocat. — Editores Oxonienſes ridicule ipſum carmen, quod στροφαῖς, ἀντιστροφαῖς et ἐπῳδοῖς conſtat, ita vocari dicunt.

v. 63—66. Nullum dubium eſt, locum hunc interpolatum eſſe, et vulgatam lectionem ferri non poſſe. Quanta enim poetae impudentia foret, ſi aperte profiteretur, ſe locare Muſam et vocem pro parata pecunia, idque verbo tam duro ὑπάργυρον. Notum eſt, Grammaticos veteres ſaepe poetae noſtro avaritiae maculam inurere. — Sed contextus orationis ſatis docet, vulgatam lectionem (τὸ δὲ τεὸν εἰ μιτθῷ) falſam eſſe. Poeta excuſare vult digreſſiones ſuas. Sed quam ridicula illius foret argumentatio: quum pro mercede canam, aliena etiam immiſcere poſſum carmini. Bella ſane argumentatio! E contrario eam ipſam ob cauſam haud licebat extra oleas vagari, ſed ſolus, qui conduxerat et mercedem ſolverat, victor erat laudandus. Verum ſi nullam mercedem peteret, tum jure licebat, digreſſiones inſerere et praeter victorem alios quoque laudare. Et haec ipſa poetae ſententia eſt. Idem jam vidit Pauwius, qui propterea emendabat τὸ δὴ τεὸν, οὐ μισθῷ. Sed laborat adhuc conſtructio. Hinc equidem paulo ulterius progreſſus emendavi

Μοῖσα, εἰ δὲ τεὰν οὐ μίσθῳ etc.

Metrum, quod omnino haud parum in hoc carmine vacillat, congruit ſaltem cum v. 54. — Jam igitur ſenſus eſt: *Muſa, ſi non pacta es* (συνέθευ dor. pro συνέθου, verbi συντίθεμαι) *vocem tuam pro mercede locare*, *LICET* modo haec modo illa

canere et immiſcere carmini. — Χρὴ enim non ſolum eſt *oportet* ſed etiam *licet*. Sic e. g. Eurip. Alceſt. v. 740 Admetus ad patrem dicit: εἰ δ' ἀπειπεῖν χρή με τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν.

v. 66. Vulgatum Ταράσσειν vertunt aut *commiſcere* aut *movere*. Sed eo ſenſu ταράσσειν haud facile invenietur, et tamen huic loco non conveniret. Quare haud ſpernendam eſſe credo meam emendationem τ' ἀρασσέμεν (τε dorice pro σε). Χρή σε ἀράσσειν *canere* tibi licet). Ad hanc emendationem deduxit me olim diſcipuli mei cariſſimi *Spalaingii* ſagax ingenium. Dici autem ἀράσσειν de *lyra pulſata* (e. g. in Orphei Argon. 380 et 396) non mirum. Sed dicitur etiam de ipſo *cantu* Sic apud Nonnum in Dionyſ. l. 1. p. 34. Typhoeus dicit: ἐγὼ μέλος βρονταῖον ἀράσσω et paulo poſt p. 38. occurrit ἐπινίκιον ὕμνον ἀράσσων.

v. 67. Ἢ πατρὶ Πυθ. Τό γε νῦν, ἢ Θρασυδαίῳ. Equidem jungo: Τό γε νῦν (ſc. χρὴ ἀράσσειν) ἢ πατρὶ Π. ἢ Θρασυδαίῳ.

v. 69. ἐπιφλέγει h. l. intranſitive: *ſplendet*. Tranſitive occurrit Ol. 9, 34 πόλιν ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς.

v. 70—75. Non omittere debuiſſem ſub textu Scholiaſtae notam ad hos verſus. Τὰ μὲν γὰρ, ἅρματι καὶ τεθρίππῳ σὺν τοῖς ἵπποις τὸ παλαιὸν καλλίνικοι γενόμενοι τῶν πολυθρυλλήτων ἀγώνων ἔσχον τὴν ταχεῖαν ἀκτῖνα καὶ λαμπηδόνα ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, νικήσαντες ἀκτῖνα ἔσχον καὶ τῇ Πυθοῖ δὲ κατελθόντες ἐπὶ τὸ γυμνὸν στάδιον ἀγωνίσασθαι, ἤλεγξαν τῇ τῶν ποδῶν ταχυτῆτι τὸν τῶν Ἑλλήνων ὄχλον, παρὰ πάντας εὐδοκιμήσαντες μόνοι. τὸ δὲ ὅλον, οὕτω φησίν. οἱ μὲν πρόγονοι αὐτοῦ ἔσχον Ὀλυμπικὰς νίκας. αὐτὸς δὲ ὁ Θρασυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησε. τὸ δὲ τῷ

Θρα-

Θρασυδαίῳ πεπραγμένον συλληπτικῶς ἐπὶ πάντων τέταχεν.

v. 70. τὰ μὲν eſt *olim*, cui opponitur v. 73—75 recens victoria Pythica.

v. 72. θοὰν ἀκτῖνα pro *victoriae gloria*, quae ceu *ſolis radii celeriter* per totam Graeciam diſcurrit. Sic noſter Iſthm. IV, 70 ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος.

v. 73. γυμνοὶ. *Nudi* decurrere ſolebant ſtadium v. Thucyd. I, 6. Occurrunt etiam γυμνὰ στάδια Iſthm. I, 31.

v. 76. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν etc. poteſt eſſe: *a diis bona mihi exoptaverim, ſed quae ſorti meae reſpondent.* — Sed ad nexum ſententiarum melius quanquam durius: θεόθεν (γενομένων) καλῶν ἐραίμαν *quae a diis mihi contigerint bona, ea equidem amabo*, nec plura concupiſcam; ſemper enim talia tantum *bona exoptare ſoleo, quae in vita humana* (vel: in hac noſtra aetate) *contingere poſſunt* et ſolent. — Igitur poeta ſuo exemplo Thraſydaeum, impatientis forſan ingenii adoleſcentulum, hortatur, ut ſorte ſua, praecipue hac victoriarum ſolemnium gloria ſit contentus, multo minus autem ſeſe in libera civitate, qualis tunc erant Thebae, ſupra ceteros cives imperio aliquando extollere optet.

v. 78. τῶν ἀνὰ πόλιν pro τῶν πολίτων. Senſus eſt: *Civium et privatorum hominum felicitas diutius florere ſolet, quam tyrannorum* vel regum, id quod antea Agamemnonis et Clytaemneſtiae exemplis probaverat.

v. 80. 81. μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων opponi mihi videntur iis, quae ſtatim ſequuntur ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, quod equidem intelligo de meritis

 et

et virtutibus in *democratica* reipublicae forma. Senſus igitur eſt: *diſplicet mihi tyrannis*, hinc et *popularibus* et *civilibus tantum* (non regiis) virtutibus *intentus ſum* et ſtudeo.

Omnino totus hic locus reſpicere videtur, ad factiones tunc temporis in Thebanorum civitate exortas. Revera enim ſub tempus hujus victoriae Thebas factionum diſſidiis agitatas eſſe, patet ex Diodoro (XI, 4) *διεφέροντο οἱ τὰς Θήβας κατοικοῦντες πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς πρὸς τοὺς Πέρσας συμμαχίας.* Perſarum autem irruptio incidit in Olymp. LXXV, 1; Thraſydaei autem victoria ſec. Schol. in Pyth. 28 i. e. in Olymp. 76. Praeterea noſter carmine Iſthmico primo laudat Herodotum quendam *Thebanum*, cujus pater Aſopodorus ſeditione Thebis pulſus erat, vid. Schol. ad Iſthm. 1, 52 et quae ibi dicit noſter allegorice de *naufragio illius in immenſo mari* ſpectare omnino videntur ad civitatis Thebanae tunc temporis turbas.

v. 83. *φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ.* Φθονεροὶ Schmidio ſunt *invidendi*, ſed fallitur. — *Invidi* (i. e. qui civitati noſtrae invident eam, qua nunc fruitur, conditionem, ejusque libertati inſidiantur) *puniuntur noxa.*

v. 84 — 90. Senſus eſt: *Si quis attigerit faſtigium* (felicitatis conditioni ſuae convenientis, ſicut tu, Thraſydaee, ſc. victoriae gloriam, quae noſtro ſaepe eſt omnis humanae felicitatis faſtigium) *et, quanquam tranquille* (i. e. civili in ſtatu, ſine imperio) *degat*, victoriae gloria *effugerit ignominiam* (ſic enim h. l. malo intelligere *ὕβριν* quam cum Schol. et aliis de *injuria* deque injuſtis actionibus *ei atrae mortis ſors minus terribilis eſt, quia liberis*

ſuis

ſuis bonorum omnium praeſtantiſſimum, bonam famam, relinquit.

v. 91. Ἄτε (ſcil. χάρις *gloria*) διαφέρει (poſteritati tradit, famam in diverſas mundi partes fert). Jolaum *Thebanum* prae ceteris commemorat in encomio victoris *Thebani*. Commemorat vero etiam Caſtorem et Pollucem, *adoleſcentes*, in encomio *adoleſcentis*.

v. 95. Θεράπνας. Ibi enim ſepulti erant Dioſcuri. Alibi quoque (Iſthm. I, 21 ſq.) conjungit *Jolaum et Dioſcuros*. Κεινοὶ γὰρ, inquit ibi, Ἡρώων ἐν ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων. Pergit deinde v. 31: Λάμπει δὲ ἀρετὰ ἐν γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν. At Thraſydaeus noſter etiam vicerat (vid. ſup. v. 73) γυμνὸς ἐπὶ στάδιον καταβάς. Therapnis Caſtorem et Pollucem ſepultos fuiſſe et alternis diebus *una* in Olympo et *una* Therapnis in ſepulcro vixiſſe, diſerte dicit noſter Nem. 10, 103 ſqq.

> Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
> λὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
> Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
> ας, ἐν γυάλοισι Θεράπνας.

Ad Nem. I. p. 135—146.

v. 1. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ. Sic vocatur inſula Ortygia, Syracuſarum pars, quia Alpheus, Elidis fluvius, Arethuſam nympham, cujus amore flagrabat, ad hanc uſque inſulam per mare perſecutus tandem hoc loco *quievit* et *reſpiravit*. Nota eſt fabula de conjunctione Alphei cum fonte Arethuſa. Pauſanias (V, 7): τῷ Ἀλφειῷ ἐν τῇ Ἀρκάδων γῇ

οὐχὶ ἐκ τῆς Ἠλείας εἰσὶν αἱ πηγαί. Λέγεται δὲ καὶ ἄλλα τοιάδε ἐς τὸν Ἀλφειὸν, ὡς ἀνὴρ εἴη θηρευτής· ἐρασθῆναι δὲ αὐτὸν Ἀρεθούσης· κυνηγετεῖν δὲ καὶ ταύτην. Καὶ Ἀρεθοῦσαν μὲν οὐκ ἀρεσκομένην γήμασθαι, περαιωθῆναί φασιν ἐς νῆσον τὴν κατὰ Συρακούσας, καλουμένην δὲ Ὀρτυγίαν, καὶ ἐνταῦθα ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι πηγήν· συμβῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ Ἀλφειῷ τὴν ἀλλαγὴν ἐς τὸν ποταμόν. Ταῦτα μὲν λόγου τοῦ ἐς Ἀλφειὸν [καὶ] ἐς τὴν Ὀρτυγίαν. Τὸ δὲ διὰ τῆς θαλάσσης ἰόντα, ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγὴν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἀπιστήσω, τον θεὸν ἐπιστάμενος τὸν ἐν Δελφοῖς ὁμολογοῦντα σφίσιν· ὃς Ἀρχίαν τὸν Κορίνθιον ἐς τὸν Συρακουσῶν ἀποστέλλων οἰκισμὸν καὶ τάδε εἶπε τὰ ἔπη·

Ὀρτυγίη τὶς κεῖται ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ,
Τρινακρίης καθύπερθεν, ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει,
Μισγόμενον πηγαῖς Εὐρυπείης Ἀρεθούσης.

Κατὰ τοῦτο οὖν, ὅτι τῇ Ἀρεθούσῃ τοῦ Ἀλφειοῦ τὸ ὕδωρ μίσγεται, καὶ τοῦ ἔρωτος τὴν φήμην τῷ ποταμῷ πείθομαι γενέσθαι. — Strabo (VI. p. 270) fabulam hanc merito ridet: Ἡ δ' Ὀρτυγία συνάπτει γεφύρᾳ πρὸς τὴν ἤπειρον πρόσγειος οὖσα, κρήνην δ' ἔχει τὴν Ἀρέθουσαν, ἐξιεῖσαν ποταμὸν εὐθὺς εἰς τὴν θάλατταν. Μυθεύουσι δὲ τὸν Ἀλφειὸν εἶναι τοῦτον, ἀρχόμενον μὲν ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, διὰ δὲ τοῦ πελάγους ὑπὸ γῆς τὸ ῥεῖθρον ἔχοντα μέχρι πρὸς τὴν Ἀρέθουσαν, εἶτ' ἐκδιδόντα πάλιν εἰς τὴν θάλατταν. τεκμηριοῦνται δὲ τοιούτοις τισί. Καὶ γὰρ φιάλην τινὰ ἐκπεσοῦσαν εἰς τὸν ποταμὸν ἐνόμισαν ἐν Ὀλυμπίᾳ, δεῦρο ἀνενεχθῆναι εἰς τὴν κρήνην· καὶ θολοῦσθαι ἀπὸ τῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ βουθυσιῶν· ὅ, τε Πίνδαρος ἐπακολουθῶν τούτοις εἴρηκε·

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσᾶν θάλος Ὀρτυγία.

Συν-

Συναποφαίνεται δὲ τῷ Πινδάρῳ ταῦτα καὶ Τιμαῖος ὁ συγγραφεύς. etc.

Quaeritur, quid ſibi velit haec inſulae Ortygiae invocatio. Ridicula eſt, quae in Scholiis legitur, ratio: ὅτι τὰ ἱπποτρόφια τῷ Ἱέρωνος καὶ τῷ Χρομίῳ ὁμοίως ἐν τῇ Ὀρτυγίᾳ ἦν. Equidem propterea compellari Ortygiam credo, quoniam iis, qui ex Peloponneſo redibant Syracuſas (ut Chromius) appellendum erat primum ad inſulam Ortygiam. Erat praeterea in inſula Ortygia *domus regis Hieronis*, ut diſerte dicit Cicero (in Verr. Act. 2. l. 4. c. 53.) quumque Chromius in aula Hieronis verſaretur, neceſſe omnino erat, ut inſulam Ortygiam Hieronisque aedes primo ſtatim adventu ſalutaret. — Locus igitur noſter continet reducis victoris primam patriae ſalutationem: *Salve patria tellus*, *Ortygia*; *Salvete Hieronis aedes.* Confirmatur haec interpretatio ſequentibus σέθεν ὕμνος ὁρμᾶται. Veroſimile enim eſt ex inſula Ortygia inde victorem hunc pompam duxiſſe Aetnam.

v. 2. Συρακοσσᾶν θάλος. *ramus* i. e. *pars Syracuſarum.* — Comparat Syracuſas cum arbore. Quinque hujus urbis partes, quarum una inſula Ortygia, quaſi rami illius ſunt.

v. 3. Δέμνιον Ἀρτάμιδος. Ita eandem Ortygiam Pyth. 2, 12 dicit Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. Praeſtantiſſimum Dianae templum, quod erat Syracuſis, in ea urbis parte, quae dicebatur *Inſula* (Ortygia) ſitum fuiſſe, teſtatur Cicero. (In Verr. Act. 2. l. 4. c. 53.)

v. 4. Δάλου κασίγνητα, Dianae utraque inſula ſacra erat, et Delus quoque olim Ortygiae nomen habebat. — Mythologicam hujus nominis rationem ita

tra-

tradit Hyginus Fab. 53: „Jupiter quum Aſterien Titanis filiam amaret, illa eum contemſit, a quo in avem Ortygiam commutata eſt, quam nos coturnicem dicimus, eamque in mare abjecit, et ex ea inſula eſt enata, quae *Ortygia* eſt appellata. Haec mobilis fuit; quo poſtea Latona ab Aquilone vento delata eſt, juſſu Jovis, ibique oleam tenens Latona peperit Apollinem et Dianam. Quae inſula poſtea Delos eſt appellata." Sed praeter Delum et Syracuſanam inſulam erat etiam tertia Ortygia, lucus prope Epheſum. Hujus Ortygiae meminit Strabo (XIV p. 639) et erat ipſa quoque cultu Dianae et Latonae celebris. v. Strabo l. c.

v. 7. Ζηνὸς χάριν, ἢ εἰς χάριν τοῦ Διὸς ἢ ἕνεκεν τοῦ Διός. *Schol.* Praeferendum eſt prius, quoniam ſec. Schol. in feſto *Jovis Aetnaei* cantabatur hymnus.

v. 8. Ἅρμα δ' ὀτρύνει ſc. με. i. e. curulis Chromii victoria me ad canendum excitat.

v. 11. Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῷ. „Arbitror θεῷ „accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δ. ἀρεταῖς κείνου ἀν„δρος (h. e. θεοῦ καὶ ἀνδρὸς ἐκείνου) ἀρχαὶ βεβληνται „(ſc. ἔργμασιν νικαφόροις. Nam ἐγκωμίων ἀρχὰς hic „non ſatis expedio) *initia et cauſae ac fundamenta* „*illius praeclari facinoris jacta ſunt* (h. e. victoria illa „profecta eſt) *a deo et praeclara viri virtute.* Senten„tiam poeta aliquoties repetit aliis in locis." *Heyne.*

Poteſt ἀρχαὶ ſimul eo referri, quod haec victoria non ſolum prima Chromii fuit, ſed prima quoque Aetnae fuiſſe videtur.

v. 13. εὐτυχία h. l. eſt *victoria*, ut ſaepe apud noſtrum τύχη et etiam εὐτυχέω Ol. 7, 149. *Victoria ſolemnis continet omnis gloriae faſtigium.*

v. 17. νάσοις τὰν Ὀλύμπου δεσπότας Ζεὺς ἔδωκεν

Περ-

Περσεφόνα. Circumſcriptio *Siciliae.* Cicero in Verrem (l. 4. c. 48) ſcribit: Vetus eſt opinio, quae conſtat ex antiquiſſimis Graecorum litteris atque monumentis, inſulam Siciliam totam eſſe Cereri et Liberae conſecratam. Hoc eum ceterae gentes ſic arbitrantur, tum ipſis Siculis tam perſuaſum eſt, ut animis eorum inſitum eſſe videatur. Nam et natas eſſe his in locis deas, et fruges in ea terra primum repertas arbitrantur, et raptam eſſe Liberam, quam eandem Proſerpinam vocant, ex Ennenſium nemore, quam quum inveſtigare Ceres vellet, dicitur inflammaſſe taedas iis ignibus, qui ex Aetnae vertice erumpunt. Adde ex Schol. δοκεῖ δὲ τὴν Σικελίαν ὁ Ζεὺς εἰς τὸν γάμον Πλούτωνος τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις τῇ Φερσεφόνῃ δωρήσασθαι.

v. 18—22. κατένευσέν τε οἱ χαίταις. Sic in celeberrimo Homeri loco in initio Iliadis (α, 528)

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
Ἀμβρόσιαι δ᾽ ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος.

„Ordo et ſenſus eſt: κατένευσεν (αὐτὴν τὴν Περσεφό„νην) ὀρθώσειν Σικελίαν πίειραν, ἀριστεύοισαν χθονὸς εὐ„κάρπου κορυφαῖς ἀφνεαῖς πολίων h. e. πόλεσι πλουσί„αις ἀριστεύοισαν. Alii τὸν Δία ὀρθώσειν, quod et „Pauw praefert. Utrumque Scholia agnoſcunt. „Etiam reliqua aliii aliter accipiunt." *Heyne.*

v. 26. φύλλοις ἐλαιᾶν χρυσέοισι μιχθέντα *oleaſtri aurea* (praeclara) *folia* (i. e. Olympicorum certaminum praemium) *aſſecutum.* De hoc verbi μίγνυμι uſu vid. not. ad Pyth. 9, 126. p. 235.

v. 27. 28. πολλῶν ἐπέβαν, καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών. „Βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν adeoque *figere: tem„pus non feriens mendacio* Ita quoque Pauw, „ſenſu tamen non ſatis expedito, ut toties faciunt

„viri

„viri docti in critica re occupati, ut ſatis conſtet, „facilius iis fuiſſe veteres ſcriptores emendare, „quam interpretari. Forte res ita enodari poteſt: „*multa attigi* (ſc. ea quae in Siciliae laudem dixe„rat) *opportunitatem jaculatus* h. e. opportunitate „uſus, et quidem *in veris laudibus*, ὀ ψεύδει h. e. „multa attigi, ex ipſa re nata eaque vera. An: „π. ἐ. (κατὰ) καιρὸν, ὀ. ψ. β.? Enim vero, pergit „v. 29, manendum mihi eſt in propoſito, quum „celebrandum ſumſi victorem Nemeaeum." *Heyne.* Poſſent quoque καιρὸν et ψεύδει oppoſita accipi, ut ſit: (κατὰ) καιρὸν ὀ ψευδεὶ βαλὼν (τὸν Χρόμιον).

v. 34—36. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλὼς ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον. — „In Scholiis interpretatio „varie tentatur. Si legitur ἐσλὼς, *Chromius ipſe* „*nactus eſt viros probos et honeſtos*, qui teſtimonio „ſuo de ejus virtute calumniatorum maledicentiam „reſtinguunt. ἐσλὸς tamen eſt communis lectio, et „videtur illa altera Ariſtarchi lectio ex deprehenſo „vitio metrico ſubnata, laborat enim pes, itaque „Pauwius bene fulcrum interponit —λος γ'. Sed „idem μεμφομένοις ἐσλὸς jungit, minus bene. Elo„quitur poeta ſententioſe, ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμ„φομένοις ὕδωρ ἀντίον καπνῷ. *Vir probus id conſe*„*quitur, proprium habet, ut obtrectatoribus aquam* „*ferat adverſam fumo*, h. e. ut eorum calumnias „reſtinguat ſeu beneficiis ſuis (ad v. 32—34) ſeu „virtutibus, tanquam fumum aqua affuſa oppreſ„ſum." *Heyne.* Equidem tamen praefero ἐσλὼς, ut ſit duplex anthitheſis: μεμφομένοις atque καπνῷ; et ἐσλὼς atque ὕδωρ. Laudaverat modo hoſpitalitatem Chromii. Hinc, pergit, multos *nactus eſt* hoſpites et amicos, viros *probos*. Hos ipſos (qui accu-

accuratius eum noverunt) opponit calumniis, ſicut aquam fumo. Λέλογχε δὲ ἐσλῶς ἀντίον φέρειν μεμφομένοις (ὡς) ὕδωρ καπνῷ. Pulcre autem invidia et calumnia comparatur cum *fumo*, non cum igne, ut occulta invidorum conſilia et ſtudia ſignificentur.

V. 36—40. τέχναι δ' ἑτέρων ἑτέραι etc. Senſus eſt: *Alii quidem* (ſc. ex praec. ad invidiam propulſandam) *aliis utuntur artibus. At decet* (ut facit Chromius) *recta via incedere*, et non dolo, ſed *naturae virtutibus* (contra inimicos) *pugnare. Auxiliatur* (πράσσει pro συμπράσσει, συνεργεῖ) *enim operi cuivis* (certaminibus praeſertim) *robur inatum*, (ut in hac Chromii victoria); *conſiliis autem mens. Etenim eventum* coeptorum *proſpicere, ingenitum eſt* non omnibus, ſed *quibus quidem* a diis *obtigerit illud.* Forſan et ita: βουλαῖσι δὲ φρὴν (ὥστε) προϊδεῖν ἐσσόμενον (ὅ ἐστι) συγγενὲς οἷς ἕπεται (i. e. *praeteritis*), ut ſenſus ſit: *mens quae eventum futurum proſpicit ex iis, quae praeceſſere, quae antea facta ſunt.*

V. 43. τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες i. e. καὶ ἔργου καὶ σθένους, καὶ βουλῶν, καὶ φρενῶν, καὶ τῆς τῶν ἐσομένων προγνώσεως. — ἐνεργεῖς καὶ προβουλευτή. *Schol.*

V. 46. εὖ non ſolum cum παθεῖν, ſed etiam cum ἀκοῦσαι jungendum. Ἀλλ' [ἐξ] ἐόντων (ſc. ἀγαθῶν) εὖ παθεῖν (*bene affici* i. e. commode et hilariter vivere).

V. 48. 49. „Conjuncta ſenſu ſunt: Κοιναὶ γὰρ — „Ἐγὼ δέ. *Hominum vero vota et ſtudia in unum* „*conſpirant, ad unum tendunt* ſc. id, quod v. 44 „orſus erat, τὸ πλουτεῖν. *Ego vero Herculi adhaereſco*, Herculem probo, ſector, *in praeclaris virtutibus* ſ. in virtutum et laudis ſtudio. Partim et „Pauw vidit, haec ita ſe habere poſt tam varia „interpretum commenta." *Heyne.* Schmidius cum

cum Scholiaſte credit poetam rationem addere, quare oporteat φίλοις ἐξαρκεῖν: quia nimirum communes hominibus miſeris eveniunt ſpes i. e. quia eadem metuenda ſunt omnibus. Eadem, quae miſeri illi ſ. πολύπονοι jam patiuntur, etiam nobis ſunt ſive exſpectanda ſive metuenda. Sed, quam parum conveniat laeto camini triſtis haec et ſevera admonitio, nemo non ſentit. Hinc praeferenda omnino Heynii interpretatio, niſi forte ita mecum volueris interpretari: Exhortatus erat poeta Chromium, ut divitiis bene uteretur, non ſolum ad ſuam voluptatem (εὖ παθεῖν) ſed etiam ad gloriam, (εὖ ἀκοῦσαι) hinc ad liberalitatem et munificentiam (φίλοις ἐξαρκέων). Jam pergit: *Hominum aerumnoſorum* (i. e. pauperiorum, vulgarium) *ſpes ſunt vulgares* (ſic enim κοινὸς ſaepius e. g. autor Axiochi c. 6. τὰ κοινὰ opponit τοῖς περιττοῖς ut h. l. κοιναὶ ἐλπίδες quodammodo oppoſitum eſt ταῖς κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις v. 51) i. e. contenti ſunt, ii, quae ad ſolum victum neceſſaria ſunt, habeant. At iis, qui, ſicut Chromius, ad gloriam quoque et *virtutum apicem* tendunt, Herculis exemplum proponere ſoleo.

v. 49—53. Junge: ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις προφρόνως ἀντέχομαι Ἡρακλέος, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον, ut ſenſus ſit: *ſi magnae virtutes mihi celebrandae ſunt.* ut jam Chromii, *libenter equidem ad Herculis hiſtoriam recurro, et antiquas de eo fabulas commemoro.* Schmidius κορυφαῖς interpr. de *initiis, primordiis,* ut κορυφὴ ἀρετᾶν h. l. ſit *primum virtutis ſpecimen.* Ad ſenſum bene, ſed dubito, an id unquam ſignificet κορυφή.

Ceterum poſt μεγάλαις interpungere oblitus ſum.

Ex

Ex multis, quae in Scholiis afferuntur, cauſis, quae poetam ad longam, quae ſequitur, digreſſionem in Herculis hiſtoriam commovere potuerint, ea quam poſtremo loco affert Scholiaſtes, praeferenda omnino eſt, ut ſenſus totius digreſſionis ſit: Quemadmodum *prima* Herculis victoria plurium victoriarum ſpem fecit, ſic et *prima* haec Chromii victoria plures eum ſperare jubet.

v. 53—56. *Schol.* *διηγήσομαί φησιν, ὥσπερ ἐκ τῆς μητρικῆς νηδύος εἰς τὰς αὐγὰς ἦλθε τὰς ἡλιακὰς ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς ἅμα τῷ ἀδελφῷ Ἰφικλεῖ διδύμῳ ὄντι, ἐκφυγὼν τὴν ὠδῖνα.*

v. 57. *οὐ λαθὼν* Ἥραν quippe quae tempus partus Herculis accurate obſervarat, eumque incantationibus primum impedire conata erat. Ovid. Metam. l. 9. v. 284 ſqq.

v. 67. *μάρψαις* pro *μάρψας* (*ἐξ*) *αὐχένων.*

v. 70. *ἀφάτων.* Heſych. Ἀφάτον, *ἀμήχανον, πολὺ, ἄῤῥητον, ἀμέτρητον, δεινόν.*

v. 75. *ὅμως.* Quanquam nuda fere, *tamen* propulſavit beſtiarum injuriam i. e. impetum. Qui legunt *ὁμῶς*, interpretantur: *una cum ceteris.* Mihi quidem prius praeſtare videbatur, quare antiquum *ὅμως*, pro quo Stephanus primus dederat *ὁμῶς*, revocavi.

v 82—84. Τὸ *γὰρ οἰκεῖον* (ſc ex ſqq. *κῆδος*) *πιέζει πάνθ' ὅμως*: *domeſtica calamitas omnibus pariter* (principibus non minus quam privatis) *dolorem affert, in luctu alieno autem ſtatim doloris expers eſt animus.*

v. 86. *ἐκνόμιον.* Heſych. Ἐκνομίως, *καλῶς, μεγάλως.*

v. 90. Γείτονα ſc. *ἑαυτοῦ.* *Thebis* enim degebat Tireſias.

v. 95. Poſt κτανὼν ſubaudi ex praecedd. ὁμιλήσει τύχαις, *quae fata eum maneant*, quot *interfecturis ſit beſtias* (e. g. leonem Nemaeum, hydram Lernaeam etc.)

v. 101. Scholiaſtes Phlegraeos campos in Thracia collocat, et ita plures. Stephanus Byz. Φλέγρα, πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. Rectius tamen cum Strabone et aliis plurimis campos Phlegraeos in Italia quaeres et quidem in agro Cumano. Scribit enim Strabo (V, 245): ἅπαν τὸ χωρίον ἐκεῖ μέχρι Βαιῶν καὶ τῆς Κυμαίας θείου πλῆρές ἐστι καὶ πυρὸς καὶ θερμῶν ὑδάτων. τινὲς δὲ καὶ Φλέγραν διὰ τοῦτο τὴν Κυμαίαν νομίζουσι κληθῆναι, καὶ τῶν πεπτωκότων γιγάντων τὰ κεραύνια τραύματα ἀναφέρειν τὰς τοιαύτας προχοὰς τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ ὕδατος. Diodorus Sic. (IV, 21) ſcribit: τὸ Κυμαῖον πεδίον ὠνομάσθαι Φλεγραῖον, et Polybius (II, 17): τὰ Φλέγραιά ποτε καλούμενα τὰ περὶ Καπύην καὶ Νώλην πεδία.

v. 101. μάχαν i. e. κατὰ μάχαν.

v. 103. φαιδίμαν κόμαν (ſc. τῶν Γιγάντων) πεφύρσεσθαι γαίᾳ. Verte igitur: *telorum ictibus illius fulgidam* Gigantum *comam pulvere commixtum iri* i. e. eos occiſum iri. Sic Homerus Il. γ, 55 ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης et Il. χ, 405 ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη. Ita Horatius (Od. I, 15, 20) de Paride: *ſerus adulteros crines pulvere collines*, cui ſimilis eſt locus Virgilii (Aen. XII, 99) *Phrygis foedare in pulvere crines.*

v. 112. σεμνὸν δόμον etiam de ipſius Herculis coeleſti domo intelligi poteſt. Sic Iſthm. 4, 102 Hercules dicitur χρυσέων οἴκων ἄναξ. Voce αἰνήσειν h. l. nonniſi *laetitia* Herculis de nova inter deos ſede ſignificatur.

Ad

Ad Nem. XI. p. 147 — 152.

v. 1. Πρυτανεῖα. Suidas: Πρυτανεῖον, Θεσμοθέτιον, Θόλος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις οἰκίσμος δημόσιος, ἔνθα ἐσιτοῦντο δημοσίᾳ τῆς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες. — Πρυτάνεις τὸ δέκατον μέρος τῆς Βουλῆς τῶν Πεντακοσίων· πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς Βουλῆς πραττόμενα. ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ, κλήρῳ λαχοῦσαι.

Pollux (IX, 40) conjungit πρυτανεῖον καὶ ἑσίαν τῆς πόλεως, παρ' ᾗ ἐσιτοῦντο, οἵτε κατὰ δημοσίαν πρεσβείαν ἥκοντες, καὶ οἱ διὰ πρᾶξίν τινα σιτήσεως ἀξιωθέντας, καὶ εἴ τις ἐκ τιμῆς ἀείσιτος ἦν.

Nulla autem Graecorum urbs fuit, quae ſuum Prytaneúm non haberet et ubique in Prytaneo colebatur Veſta ejusque πῦρ ἄσβεςον. vid. Caſaubonus in Animadvv. ad Athen. l. XV. c. 19. ubi multorum urbium Prytanea recenſet.

v. 2. ὁμοθρόνου] Schol. τῆς συμβασιλευούσης τῷ Διΐ.

v. 3. τεὸν ἐς θάλαμον i. e. in Prytaneum vel curiam.

v. 4. ἑταίρους] Schol. τοὺς συμπρυτανεύοντας. — ἀγλαῷ σκάπτω (Genitivus doricus) πέλας; non de ſceptro Ariſtagorae loquitur, ſed ipſius Veſtae, cujus ſimulacrum in curia affuerit neceſſe eſt. Sceptrum vel haſtam tenens ſaepius in antiquis monumentis occurrit Veſta.

v. 7. πρώταν θεῶν. Non *prima deorum* Veſta dicitur, ſed jungenda haec cum verbo ἀγαζόμενοι: *tibi prius, quam ceteris Diis ſacrificia offerunt.* Idque omnino fieri ſolebat, unde adagium ἀφ' Ἑςίας ἄρχου, quod occurrit ap. Ariſtoph. Veſp. 842 ubi

Scholiaſtes: ἐν ταῖς σπονδαῖς ἀφ' Ἑστίας ἄρχονται. τῇ γὰρ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ἔθος ἦν ποιεῖσθαι. etc.

v. 9. ξενίου Διὸς θέμις ἀενάοις ἐν τραπέζαις. Spectare haec videntur ad ſolemnes epulas, legatis peregrinis in Prytaneo praeberi ſolitas. Pollux (VIII, 138): Πρέσβεις εἰς τὸ Πρυτανεῖον ἐπὶ ξένια ἐκαλοῦντο. cf. et Ariſtoph. Acharn. 125. Simul tamen ad ἀεισίτους forſan reſpicitur, i. e. ad eos, qui honoris cauſa perpetuo publice erant alendi.

v. 10. τέλος δυωδεκάμηνον *magiſtratus annuus.* — πέρασαι (ſc. αὐτοῖς Imperat.) Veſtam invocat: *da illis tranſigere.*

v. 20. περιστέλλων. Suidas: περιστεῖλαι, περικαλύψαι. Omnino ſaepe de *veſtitu* hoc verbum uſurpatur.

v. 21. ἐπιεσσόμενος. Heſychius ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι.

v. 22. αἰνεῖσθαι χρεὼν ſc. τὸν Ἀρισταγόραν.

v. 24. ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκα. Jungendum ἑκκαίδεκα cum νῖκαι, ut ſit: *ſedecim victorias* in patria et vicinis regionibus reportavit Ariſtagoras.

v. 29. ἔσχον i. e. *retinuerunt*, *impediverunt.* Segnior parentum ſpes, qui timebant filio, impedivit illius robur, quominus et in Pythicis et Olympicis eandem quam in patriae certaminibus gloriam conſequeretur.

v. 30. Ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, *per ipſam jurisjurandi religionem.* Schol ἰδίως οἱ παλαιοὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ ὅρκου ὤμνυον. [Ἄλλως] εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν οἱ ἀρχαῖοι παρελίμπανον τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν.

Παρὰ Κασταλίᾳ i e. in ludis Pythicis.

v. 35. Πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον i. e. Olympicos ludos ab Hercule inſtitutos.

v. 37.

v. 37. *πορφυρέοις.* h. l. *ἀγλαοῖς* *ſplendidis.* vid. interpretes ad Horat. Od. IV, 1, 10 ubi *olores purpurei.* Pedo Albinovanus habet *nivem purpuream.* El. 2, 61.

v. 40. *Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν ἰσχυν* (ſc. *ἑαυτοῦ*). Alium, qui viribus ſuis nimium diffidebat, gloria, qua dignus erat et ad quam conſequendam natura vires ei dederat (*οἰκείων καλῶν*), privavit animus audacia carens, qui eum quaſi manu retro trahit.

v. 44. *Ἀμύκλαθεν* *ex agro Lacedaemonio.* *Oreſtem* primum quidem Aeolicae coloniae in Aſiam autorem fuiſſe, ſed eandem non perfeciſſe, teſtatur Strabo (XIII p. 582): *ἡ τῶν Αἰολέων ἀποικία ἐσκεδάσθη ἀπὸ τῆς Κυζικηνῆς μέχρι τοῦ Καΐκου καὶ τοῦ Ἕρμου ποταμοῦ. Τέτρασι γὰρ γενεαῖς πρεσβυτέραν φασὶ τὴν Αἰολικὴν ἀποικίαν τῆς Ἰωνικῆς· διατριβὰς δὲ λαβεῖν καὶ χρόνους μακροτέρους. Ὀρέστην μὲν γὰρ ἄρξαι τοῦ στόλου. τοῦδ' ἐν Ἀρκαδίᾳ τελευτήσαντος τὸν βίον, διαδέξασθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πένθιλον, ἑξήκοντα ἔτεσι τῶν Τρωϊκῶν ὕστερον, ὑπ' αὐτὴν τῶν Ἡρακλειδῶν εἰς Πελοπόννησον κάθοδον· εἶτ' Ἀρχέλαον υἱὸν ἐκείνου περαιῶσαι τὸν Αἰολικὸν στόλον εἰς τὴν νῦν Κυζικηνήν. Γρᾶον δὲ τὸν υἱὸν τούτου προελθεῖν* [sic: *περαιῶσαι*] *τὸ πλεον τῆς στρατιᾶς εἰς Λέσβον* etc.

v. 45. *δεῦρ' ἀνάγων* *huc*, in Tenedum. Inſula Tenedus enim annumerabatur Aeolidi. Strabo (XII p. 554): *τῶν Αἰολέων Σάμον καὶ Λέσβον καὶ Τένεδον.* Item Herodot. I, 151.

v. 46. *Παρ' Ἰσμηνοῦ ῥόαν* i. e. *Thebis* ad flumen Iſmenum.

v. 48. Junge *ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἀμφέροντ'* (pro *ἀναφέρουσι*) *σθένος, ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν.* *Anti-*

quae virtutes recuperant robur ſuum, et quaſi recreantur, *etiamſi per aliquot hominum generationes viciſſitudinem expertae.*

v. 50. *ἐν σχερῷ ordine, continua et perpetua ſerie*, idem quod Homericum ἐπὶ σχερῷ, quod interpr. Heſychius ἐφεξῆς, κατὰ τὸ ἑξῆς.

v. 52. ἄνθος πλούτῳ ἴσον i. e. florem *pari copia.*

Ad Iſthm. III. p. 153 — 155.

v. 3. 4. κατέχει αἰανῆ κόρον i. e. *cohibet, refrenat tetram inſolentiam et arrogantiam.* — Αἰανὸν (idem quod αἰανὲς) Heſych. interpr. χαλεπὸν, αἰνόν.

v. 8. ὀπιζομένων (ſc. σε) i. e. piorum, te *reverentium.*

v. 11. εὐκλέων (ab εὐκλὴς pro εὐκλεὴς) ἔργων ἄποινα. Schmidius ſubaudit εἰσὶ ut integra ſit ſententia. Sed rectius ita, ut ἄποινα ſit per appoſitionem adjectum: χρὴ ὑμνᾶσαι τὸν ἐσλὸν, (ὅ ἐστιν i. ἵνα εἴη) ἄποινα εὐκλέων ἔργων.

v. 13. χρὴ δὲ κωμάζοντα (ſc. τὸν Μελίσσον) Χαρίτεσσι (i. e. carminibus, hymnis) βαστάσαι (i. e. extollere, celebrare. Hoc ſenſu βαστάζειν occurrit etiam Olym. 12, 27).

v. 15. διδύμων. Meminit ſtatim et Iſthmicae et Nemeae victoriae.

v. 16. μοῖρα (ὥστε) τρέψαι.

v. 18. Τὰ δὲ oppoſitum praecedentibus ἐν βάσσαισιν, ubi ſubaudiendum τὰ μὲν.

v. 22. Ἀνδρῶν ἀρετὰν σύμφυτον *inſita majorum virtus.*

v. 26. 27. Λαβδακίδαισι σύννομοι. *Labdacidis materno genere juncti.* Labdacus rex Thebarum, pater Laji, avus Oedipodis.

v. 27. 28. πλοῦτε διέσιχον [ἐν] τετραοριᾶν πόνοις i. e. *divitiis uſi ſunt in certaminibus curulibus,* ad quadrigas alendas. Eſt enim πλούτῳ διαστείχειν eadem forma, quae eſt in διὰ φόνου ἰέναι, διὰ πυρὸς etc. i. e. *caede, igne uti* in aliqua re perficienda.

v. 29—31. Αἰὼν etc. Spectant haec partim ad remotiora Laji, Oedipodis ejusque filiorum fata, partim ad recentiorem calamitatem, quae uno proelio quatuor Meliſſi cognatos abſtulerat.

Ad Iſthm. VII. p. 156—164.

v. 3. πάρεδρον. In pluribus antiquis gemmis Ceres aſſidet Bacho (v. Buonarotti Oſſervazioni ſopra alcuni Medaglioni antichi p. 441. et Mariette Traité des Pierres gravées T. 2. P. 1.) Forſan tale Bachi ſimulacrum ante oculos erat poetae.

v. 6. χρύσῳ νίφοντα. „Videntur hac rei imagi-„ne veteres ſimpliciter praeſentiam et favorem in-„ſignem deorum declaraſſe, ut in inſula Rhodo „factum. v. Olymp. VII, 62 ſq. et 89 ſqq.“ *Heyne.*

v. 9. Ἀμφιτρύωνος jungendum cum θυγατέροις ſimulque cum ἄλοχον, more poetico.

v. 11. Tireſias Thebis degebat, unde ſupra (Nem. 1, 90) Amphitryonis vicinus dicitur.

v. 13. Σπαρτῶν ſc. ἕνεκα, aut καλῷ ἐπιχωρίῳ.

v. 15. Ἄδραστον ἄμπεμψας. *Adraſtum remiſiſti* etc. Adraſtus enim rex Argivus, ex bello Thebano primo, quod Polynicis in gratiam ſuſceperat, ex ſeptem ducibus conjunctis ſolus rediit ſuperſtes, ſed magnam cladem perpeſſus.

v. 17. Ἄργος ἵππιον. idem quod Homeri et aliorum: Ἄργος ἱππόβοτον. Horat. Od. I, 7. *Argos equis aptum.* Tota enim Argolis equos praeſtantiſſimos nutriebat.

v. 20. ἕλον Ἀμύκλας Amyclae h. l. rurſus pro *agro Lacedaemonio* (ut ſupra Nem. XI, 44) quem cum Heraclidis et Doribus occuparant Aegidae Thebani.

v. 24. ἀμνάμονες δὲ βροτοὶ (παντὸς) ὅ, τι etc.

v. 25. 26. „Ut vulgo haec accipi video. ὅ, τι „μὴ ἐξικήται σοφίας ἄωτον ἄκρον *ejus rei, quae non „ad ſapientiae ſummum florem pervenerit,* ζυγὲν „κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν *inclitis carminum fluctibus „copulata,* ut ζυγὲν participium ſit: dura eſt oratio „et ſententia vix expedita. Scribendum vero ζύ„γεν pro ζυγεῖν, et ſenſus eſt: (παντὸς πράγματος) „ὅ, τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον (pro σοφία ſimpl. *ex„quiſitior aliqua poetae ars*) ἐξίκηται ζύγεν κλυταῖς „ἐπέων ῥοαῖσιν, *aſſecuta fuerit, ut cum carmine* jun„geret h. e. *oblitterantur priſca decora* (παλαιὰ εὕ„δει χάρις) niſi carmine celebrata fuerint.“ *Heyne.* σοφία noſtro ſaepe eſt poeſis, et σοφοὶ poetae, quatenus antiquiſſimis temporibus omnis ſapientia humana penes poetas erat.

v. 33. φλέγεται. Illuſtratur i. e. celebratur a Muſis. Splendoris et fulgoris notiones ſaepius noſter ad gloriam transfert. Sic Pyth. 11, 69 ἐπιφλέγει.

v. 34.

v. 34. Pro θάλος Cel. *Schneider* conj. φάος, quam emendationem mecum communicavit, aptiſſimam ſane, ſi δέδορκε legas, ut tam huic quam praecedenti ἐπιφλέγεται reſpondeat.

v. 36. „Dubitatur ἀγαθοῖς ſitne ex οἱ ἀγαθοὶ „an ex τὰ ἀγαθά. Praeſtat hoc alterum; ſic enim „accommodatius eſt ad ἀντίκειται, judice etiam „Pauwio: *fortibus factis propoſita eſt gloria.*" *Heyne.*

v. 37—43. Jungenda ἴστω γὰρ σαφὲς (pro σαφῶς) ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων (pro quo Pauw malebat αὔξειν propter concurſum participiorum) *ſciat ſe accumulare civium ſtirpi* (non ſolum familiae ſuae) *ſummam gloriam ſive ſuperſtes ſit, ſive mortuus.*

v. 38. νέφελα et χάλαζα αἵματος pulcre dicitur de *pugna*, ſicut Iſthm. 5, 63 πολυφθόρος ὄμβρος et χαλαζάεις φόνος de bello dicitur.

v. 39. 40. πρὸς πάτρας ἀμύνεται *a patria propulſat.*

v. 43. ἀπὸ Heyne jungere mavult cum ἀστῶν, ut ſit κλέος ἀπὸ ἀστῶν, *gloria*, *quae a civibus venit.* Mihi tamen praeſtare videbatur ἀπὸ cum θανὼν jungere, ut jungeretur ἀστῶν γενεᾷ, quibus majorem gloriam ſignificari credebam quam ſimplici γενεᾷ.

v. 44. Διοδότοιο παῖς haud alius eſſe poteſt quam idem ille Strepſiades, victoris *avunculus.*

v. 45. Αἰνέων poetice pro αἰνέων eſt h. l. *aemulans*, imitans. Meleager atque Hector *pro patria* pugnantes occubuerant olim, ſicut Strepſiades.

v. 51. ἔτλαν. Malo de *ipſo Pindaro* quam de Choro intelligere. Erat enim Strepſiades popularis poetae, et, ut ex ipſo carmine ſatis apparet, amicus.

v. 52. Γαιάοχος. Neptuno conſecrati erant ludi Iſthmici. Nam εὐδία h. l. eſt laetitia de Strepſiadis junioris victoria Iſthmica.

v. 54. χαίταν. aut ἐμὰν aut quod praeſtat Στρεψιάδα.

v. 56. θρασσέτω. Suidas: Θράττειν, ταράσσειν, ἐνοχλεῖν, νύσσειν, κινεῖν.

v. 57. „τερπνὸν ἐφάμερον *jucunda quae ſe de die* „*in diem offerunt*, pro vitae conditione. *Heyne.*

v. 60. Δαίμων δ' ἄσος. Ill. *Heyne* haec ita explicat: „Ex morte Strepſiadae iſtius magnum lu„ctum ſuſceperat poeta, ab eo vero tempore lae„tiora ſucceſſerant: etiam inter illa hoc, quod ju„nioris Strepſiadae victoriam Iſthmicam celebrare „contigerat v. 51—54. *Servent mihi*, volebat per„gere, *propitii dii hanc felicitatem incolumem, ut* „*in quotidiano hoc jucundarum rerum fructu tran*„*quille aetatem agam usque ad ſenectutem et mortem* „*maturam.* Nam ultra mortalem ſortem nihil vo„tis appeto. Novi hoc: *in ſumma hac fortunae* „*inaequalitate tamen omnes pariter morimur.* Vi„vus in coelum nemo transfertur: τὰ μακρὰ δ' „etc. *quisquis* (hoc enim ὅτις poetae ſaepe eſt) *ea* „*quae nimis longinqua ſunt affectat, ille imbecillior* „*eſt*, (experitur ſe eſſe imbecilliorem) *quam ut* „*poſſit ad deorum ſedem pervenire.* Sententiam „hanc et alibi ornavit Ol. V, 53 ſqq. Pyth. 10, 42 ſqq. „Nem.

„Nem. 9, 109—113. Iſthm. V, 17, 18. Eandem „Horatius imitatione expreſſit: *Immortalia ne ſpe-* „*res* etc. *Coelum ipſum petimus ſtultitia* et al." — Digniſſimus ſane Pindaro ſenſus; credebam tamen verſuum 59 et 60 hunc quoque ſenſum eſſe poſſe: *Morimur pariter omnes, etſi fortuna* (mortis) *inaequalis eſt.* Alius bello *juvenis*, alius *ſenectute* abſumitur. Hunc ſenſum confirmare videntur praecedentia. Strepſiades v. 47. εὐανθὲ' ἀπέπνευσε ἁλικίαν προμάχων ἀν' ὅμιλον. De ſe ipſo autem modo dixerat: ἔκαλος ἐπεῖμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα. Addit igitur: *Mors omnes pariter ſed non ſimilis manet.*

ERRATA TYPOGRAPHICA.

P. 36. v. 14. pro *χαρίτων* lege Χαρίτων.
P. 37. v. 37. pro ἐγὼ, lege ἐγὼ!
P. 63. v. 1. pro *Λίσσομαι* lege *Λίσσομαι.*
P. 111. v. 69. pro Κλαῖδες lege Κλαΐδες.
P. 128. v. 20. pro Κίῤῥας. lege Κίῤῥας·
ib. v. 21. poſt ἑστίαν deleatur comma.
P. 129. in Schol. l. 4. pro σκευορεμένε lege σκευωρεμένε.
ib. in Schol. l. 7. ἔπεμφε lege ἔπεμπε.
P. 135. in Argum. l. 5. pro *Nemaeos* lege *Nemeaeos.*
ib. in Argum. l. 7. pro *jaciens* lege *jacens.*
P. 136. in Schol. l. 2. deleatur comma poſt ἱερὰν.
P. 137. in Schol. l. 3. pro Φερσεφόνιη lege Φερσεφόνῃ.
ib. — — l. 8. pro Ὀλυυπίας lege Ὀλυμπίας.
P. 140. v. 48. deleatur punctum poſt ἔχοντ'
P. 151. in Schol. l. 4. pro εἷς lege εἶς.
P. 193. l. 4. pro *victores* lege *victor.*
P. 198. l. 3. pro *delecta* lege *deleta.*
P. 200. l. 10. pro γένεσθαι lege γίνεσθε.
P. 203. l. 8. poſt Pyth. ζ. adde: v. 2:

PA Pindarus
4274 Carmina selecta
A3
1786

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY